

EDGARS AUZIŅŠ

VINA
KAITĒJOŠAIS
PIRKUMS

18+

Edgars Auziņš

Viņa kaitējošais pirkums

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=70599772

SelfPub; 2024

Аннотация

Lai glābtu uzņēmumu, tēvs mani apmaiņā pret materiālajiem labumiem atdeva burtiski pirmajam sastaptajam vīrietim. Un šis pirmais vīrietis izrādījās cilvēks, kuru es nevaru paciest. Ians jau ilgu laiku cenšas man uzvest kārtiņu. Bet es labāk gribētu dzīvot nabadzībā, nekā būt viņa sieva.

Содержание

1. nodaļa	5
2. nodaļa	8
3. nodaļa	11
4. nodaļa	17
5. nodaļa	21
6. nodaļa	30
7. nodaļa	35
8. nodaļa	40
9. nodaļa	43
10. nodaļa	51
11. nodaļa	60
12. nodaļa	66
13. nodaļa	71
14. nodaļa	79
15. nodaļa	87
16. nodaļa	91
17. nodaļa	97
18. nodaļa	104
19. nodaļa	109
20. nodaļa	116
21. nodaļa	121
22. nodaļa	126
23. nodaļa	133

24. nodaļa	140
25. nodaļa	145
26. nodaļa	149
27. nodaļa	157
28. nodaļa	160
29. nodaļa	167
30. nodaļa	174
31. nodaļa	178
32. nodaļa	186
33. nodaļa	194
34. nodaļa	202
35. nodaļa	210
36. nodaļa	214
37. nodaļa	220
38. nodaļa	226
39. nodaļa	232
40. nodaļa	239
41. nodaļa	245
42. nodaļa	252
43. nodaļa	258
44. nodaļa	263
45. nodaļa	271
46. nodaļa	277
47. nodaļa	280
48. nodaļa	287
49. nodaļa	295

Edgars Auziņš

Viņa kaitējošais pirkums

1. nodaļa

Blondā skaistule mani nopēta, nemaz nesamulsusi. Viņa piemiedz aci, novēršas, atskatās uz mani un pasmaida. Viņas koši pieguļošā kleita paceļas augstāk nekā vajadzētu, atsedzot augšstilbu. No kleitas apakšas drosmīgi iznira gracioza kāja, kas piesaista manu skatienu.

Es paskatījos apkārt bāram, norādot, ka neviens, izņemot mani, nevar redzēt viņas manipulācijas. Lēna, klusa mūzikas atskaņošana, krēsla. Pāri pie galdiņiem klusi sarunājas, un blondīnes plēsīgais skatiens ir vērsti manā virzienā.

Bez šaubām. Aiz manis.

Es vērīgi skatos uz viņu: gari blondi mati krīt pār viņas puskaillajiem pleciem. Manu iztēli rosina viņas mīļā sejiņa ar kuplajām lūpām, kuras viņa ik pa brīdim nolaiza un tad iekož ar sniegbaltajiem zobiem.

Viņai ir mugurā koši kleita ar dziļu kakla izgriezumu. Meitene šķiet kā jauna burvīga, ka viss iekšā sarūk aiz sajūsmas.

Šķiet, ka viņa nav viena... Kaut kā palaidu garām šo faktu. Es ātri palūkojos uz gaiteni, gaidot, ka ieraudzīšu viņas pavadoni. Diez vai viņa ar mani flirtētu, ja būtu kāds džentlmenis.

Jums jebkurā gadījumā jānāk.

Atstāju viesmīlei dāsnu dzeramnaudu, lai samaksātu par agro pasūtījumu, un, netērējot laiku, dodos viņas virzienā.

Likās, ka tas ir tieši tas, ko viņa gaidīja. Meitene iztaisno muguru un aizsedz kailo augšstilbu.

– Neiebilst? – pamāju uz pretējo krēslu.

Meitene vilcinās, bet, pamanījusi manās rokās dzēriena glāzi, atslābst.

Nē, es tevi nesteidzinu, mīļā. Bet es arī nevilcināšos. Jūsaprāt, viss ir pilnīgi skaidrs.

Blondīne pamāj, skatoties uz mani ar blāvi zilām acīm. Ir skaidrs, ka viņa nedaudz dzēra.

Man ļoti nepatīk piedzērušās dāmas... Es saraujos. Manā glāzē ir parastā kola.

Apsēžos, nometu uz galda mašīnas atslēgas un telefonu.

No otras puses, tas neplīsīs. Pat pluss.

"Dāma atkārtο," es saku viesmīlim, kas tuvojas.

Kundze pasmaida, izrādot savu labvēlību. Pēc minūtes meitene ātri izdzer viena iesala viskiju, sajaucot to ar kolu. Sašutumā gandrīz pakratu galvu.

Labs viskijs netiek apūdeņots.

Tas ir tāpat kā dzert delikatesi ar lētāko alu.

– Vai vēlaties pārcelties uz ērtāku vietu? – es iesaku, netērējot laiku.

Es saprotu, ka man vajadzēja vispirms pajautāt viņas vārdu. Bet ir par vēlu to apzināties. Tad pajautāšu. Sīkāka informācija.

Spriežot pēc tā, ka viņas plauksta jau ir uzlikta man uz rokas, saprotu, ka neko nezaudēšu. Viņa pati to vēlas. Es domāju pat vairāk nekā es.

– Uz asarām satraucošu sarunu? – viņa pasmaida.

Meitene ir piedzērusies, nekā es domāju.

"Ja tikai vēlaties..." es atbildu, izbaudot atbildi. – Tikai sarunai. To var izdarīt arī nerunājot... Pēc saviem ieskatiem.

Viņa domā. Manās acīs ir šaubas, bet es jau zvanu oficiantei un slēdzu viņas kontu.

Acīmredzot šis galantais žests viņu tomēr noved pie noteikta lēmuma, ka viņa pieceļas, šūpojoties, un ar viņas skatienu es atzīmēju, ka viņa piekrīt visām manām manipulācijām. Piedzēries skatiens.

Pēdējā glāze noteikti bija par daudz.

Es nāku viņai tuvāk un, baidoties, ka viņa netīšām var nokrist, apskauju viņu ap vidukli. Meitene izrādās trauzlāka nekā es gaidīju un es viņu nejauši paceļu. Viegla kā spalva.

"Ejam," es čukstu viņai, velkot viņu sev līdzī. – Pastāsti man, kā tik skaista nimfa vienatnē nokļuva bārā naktī, skatoties tik atklājošā kleitā...

2. nodaļa

Dažas stundas pirms tikšanās.

Viņa milzīgais siluets bloķē visu eju. Plats, muskuļots, tik spēcīgs, ka kļūst biedējoši stāties viņam ceļā. Viņš var mani saspiest ar vienu pirkstu. Ja vēlaties, sadaliet uz pusēm.

– Ielaid mani! – Es kliežu šim zemiskajam puisim, mēģinot paslīdēt viņam garām, bet viņš man neļauj.

Es esmu blakus ar dusmām. Pie viņa, viņa sargi, viņa tēvs. Uz visu atlikušo dzīvi un likteni, kam es pretojos.

Sasodīts Īans!

Es pasmaidu, ieskatoties viņa augstprātīgajā smīnā.

Viņš noorganizēja mūsu tikšanos netālu no manas mājas. Gaidīja manu ierašanos. Ilgi gaidīji?

– Nu ko tu dari, mana pele? Joprojām nesamierināsies ar savu apskaužamo likteni? – viņš nīrgājoties pasmaida.

Alejā nebija neviena, izņemot mūs divus un viņa sargus. Lai es varētu vismaz izsaukt palīdzību...

Garām pat paskriet nevar, iela par šauru. Aiz muguras ir sargi, priekšā Jans... Vismaz izaudzē spārnus un pacelies.

Viņš mani satriec ar savu smago skatienu, kas it kā noliec mani zemē. It kā dzīvnieks lēnām tuvojas savam upurim, izplešot rokas uz sāniem. Plēsējs ātri elpo.

Viņš to apbrīno. Spēlē.

Un tagad viņš noliecas pār mani un skatās man acīs ar tādu

augstprātību savā skatienā, ka es nevaru to izturēt un atgrūstu viņu.

– Ielaid mani! – Es atkārtoju savu pieprasījumu-pavēli.

Viņa pārliecinātais brūno acu skatiens no tumšajām uzacīm norāda, ka mans lūgums, visticamāk, netiks izpildīts. Viņa seja bija pussmaids.

Viņš tikko man teica, ka tēvs mani viņam atdeva par parādiem... Kā... topošā sieva.

Kā jūs to vispār varat iedomāties? Atdot cilvēku par parādiem?!

Man būs jānomaksā parāds ar savu ķermeni. Kā no bordeļa kritusi sieviete.

Un šis apgalvojums vienkārši neiederas manā galvā.

Tu domā ar savu ķermeni?

"Tu atnāksi rīt," viņš saka, izvelkot no kabatas cigaretes un aizdedzinot tās. "Mums būs izrāde ar tavu tēti."

Un tas man iesper kā zibens. Tomēr manam tēvam bija roku šajā jautājumā. Ians to neizdomāja?

Vai tu joko!

"Es nenākšu," pārliecināti nočukstu. – Atrodi sev citu sievu. Kurš tevi vismaz var redzēt.

Varbūt viņai nevajadzēja to teikt? Man žēl.

Pēkšņi viņš kļūst dusmīgs un iekļūst nepatīkšanās. Ja viss ir tā, kā viņš teica, tad mans tēvs neiebilst, ka viņš mani paņems agrāk?

"Tu nāksi," viņš pasmaida. – Cik jauki tu skrien. Par tādu naudu Jevgeņijs Borisovičs tevi izcels no zemes un atvedīs pie

manis kailu. Un viņš to sasien ar banti.

Aiz manis ir divi viņa miesassargi. Divi ļaundari tumšās drēbēs ar pistolēm un ložu necaurlaidīgām vestēm. Nav slikti.

Es ļoti gribu steigties atpakaļ un mēģināt skriet viņiem garām. Bet nē. Nav vērts riskēt.

"Pretējā gadījumā jūsu ģimenei nebūs, no kā iztikēt." Jūs ubagosiet uz lieveņa. Paturi prātā. Es esmu tavs jaunais saimnieks, pele. Un, ja tu uzvedīsies labi, es tevi no saimnieces statusa pārcelšu uz apsargātas sievas statusu..." viņš man saka, biedējot mani ar katru vārdu.

3. nodaļa

Viņa man pieskaras un uzmet zosāda. Lieliska sajūta. Sen nebiju to pieredzējis. Šodien mani sagaida gaiša nakts.

Mēs ejam ārā un mans partneris atklāti dreifē uz sāniem... Laicīgi paņemu viņu rokās un iznesu gaisā.

Pēdējais dzēriens tika pasūtīts veltīgi! Kā es to uzreiz nepamanīju?

Viņu savaldzināja viņas skaistums, ja nu vienīgi.

Meitene dedzīgi iesmejas, iekārtojoties manās rokās un pilnīgi nedomādama pamest manas rokas.

Smieklīgi. Viņa nekliedz, ka ir smaga un ka viņa steidzami jāceļ kājās, citādi visi ieraudzīs viņas jauko dupsī.

Nē. Viņa atgūlās ērtāk, izstiepa kājas, ar tievajām rociņām satvēra manu kaklu... Viņa aizvēra plakstiņus... Ļaujiet man te atkal aizmigt!

Es nosēdināju meiteni sava Range Rover priekšējā sēdekļī, baidoties, ka viņa tiešām varētu aizmigt aizmugurē. Guļošās skaistules, protams, ir mīļas, bet pasakā, nevis patiesībā pēc bāra ar kungu, kuram ir acīmredzami plāni attiecībā uz tevi.

Apsēžos viņam blakus, iedarbinu mašīnu un pāris minūtes pamājos ar telefonu, meklējot sev piemērotu dzīvokli, ko īrēt tuvumā šim vakaram.

Esmu apmierināts ar pirmo, ko sastopu piecpadsmit minūšu brauciena laikā. Samaksāju un izeju no autostāvvietas.

Es palūkojos uz savu pavadoni, kuram izdevās atvērt logu un izlikties naktī.

Pārmaiņus vicinot roku, viņa periodiski vēršas pie manis ar kādu jautājumu no sērijas: “Kāda ir tava mīļākā dziesma?” vai “Vai tu tagad gribētu iet peldēties?”, līdz viņa nogurst no manām neinteresantajām atbildēm un rāpo man tuvāk.

Viņas roka uzkāpj uz mana ceļgala un tad sāk to glāstīt, virzoties arvien augstāk un augstāk. Un tas mani sajūsmina un vienlaikus steidzina. Par laimi, naktī uz ceļa gandrīz neviena nav, kas ļauj uzņemt ātrumu un acu mirklī aizlidot uz vēlamo māju.

Es nepārbaudu adresi, es paļaujos uz atmiņu un veiksmi.

Atslēgai jābūt kastē pie durvīm. Vienkārši ievadiet pareizo PIN kodu, un lodziņš tiks atvērts.

Noparkojos un rokās izvelku meiteni no mašīnas. Spriežot pēc viņas apmierinātajiem čīkstējumiem, viņai īpaši patīk manas rokas. Es ienesu viņu ieejā ar lielu nepacietību.

Es degu. Ja viņa tagad zinātu, cik ļoti es vēlos viņu izdrāt, viņa, visticamāk, panikā aizbēgtu.

Viņa iedarbināja mani mašīnā un tagad nekas nevar mani apturēt uz ceļa. Pat salauzts lifts.

Pēc viņas spriežot, arī viņa ir nepacietīga. Skaistule apskauj mani aiz kakla, kad es eju ar viņu līdz liftam, un noskūpstā mani, kad viņa dodas lejā.

Viņa sāk man kost, kad es nospiežu vēlamo stāvu un lifta durvis atsītās man sejā. Un tikai tad mana pavedinātāja dedzinošā skūpstā piespiež savas garšīgi smaržīgās lūpas manai mutei.

Kad nonācu vēlamajā stāvā, visas mana krekla pogas jau bija attaisītas. Vēl tikai nedaudz, un nebūtu vajadzības iet ārā. Mani pirksti jau bija gatavi nospiegt lifta apturēšanas pogu, lai uz visiem laikiem iestrēgtu tajā ar šo brīnišķīgo lelli.

Meitene izrādās ļoti forša lieta. Līdz 13. stāvam, kas mums vajadzīgs, mans penis stāv kā stabs, un manas smadzenes kūst no vienas domas – ātri būt kopā ar viņu dzīvoklī.

Saprotu, ja kļūdos ar adresi, izvarošu viņu tieši ieejā.

Nostādu meiteni kājās dzīvokļa priekšā un sasaucu numurus, kas norādīti SMS uz kastītes.

Bingo. Atslēga ir manā rokā. Vēl minūte un atrodamies dzīvoklī.

Ātrs skatiens ļauj saprast, ka šis ir parasts vienistabas dzīvoklis ar vidēju remontu. Nekas izcils, bet nav arī vilšanās. Tieši tas, kas jums nepieciešams.

Koridorā meitene novelk kurpes un, turot rokas pret sienu, apzināti atspiež dupsī pret maniem cirkšņiem. Es satveru viņas sēžamvietu, liekot viņai izliekties un piespiest pie sienas. Meitene ir piesprausta krustā ar manām rokām un piesprausta pie sienas ar manu ķermeni. Viņai nav pestīšanas.

Pie velna šī gulta.

Es ātri atsprādzēju jostu un atbrīvoju savu biedru, kas sasprindzina, lai būtu brīvs. Ar ceļgalu es izpletu viņas kājas platāk. Meitene ievaidas, atmetot galvu man uz pleca.

"Bērns, mirklīti," es nepacietīgi atbildu, knibinādama biksēs.

Es tik ilgi gaidīju, ka nevaru izturēt nevienu sekundi!

Noslidinu roku uz viņas vēderu, paceļot kleitu un iekāpjot viņas biksītēs. Es jūtu, cik viņa ir slapja. Vairāk nav nepieciešama priekšspēle. Viņa pati alkst mani sajūst.

Meitene kaislīgi vaid, apstiprinot manas domas un pieķeroties man, un es nevaru viņai atteikt.

Prezervatīvs acu mirklī pārvietojas no kabatas uz paredzēto vietu. Ne gluži profesionālis, bet arī ne iesācējs.

Es paņemu savu dzimumlocekli plaukstā un izlaižu to starp viņas sēžamvietām, spēlējoties ar to, un tad iespiežos viņā, sajūtot barjeru, kas uzreiz padodas zem mana spiediena.

Tas ir pārāk šaurs, lai pagrieztos atpakaļ. Es cenšos piebremzēt, sastingstot viņas ķermenī, kamēr meitene momentāni pārņem iniciatīvu un uzspiež sevi man virsū.

Aizsmacis rūciens, kas sajaukts ar neparastu baudu, un es iebrūk viņas garumā.

Svešinieks nodreb un spēcīgi iekož manā rokā, ar kuru es viņu apskauju...

Viņai sāp! Es to saprotu attālināti, bet nevaru palīdzēt. Mums vajadzētu apstāties.

Smuki. Bet es esmu dzīvs. Man vajag atbrīvošanu!

Es sāku viņu lēnām drātēt, saprotot, ka viss jau ir noticis un atpakaļceļa joprojām nav. Protams, es varu paglaudīt viņai pa vaigu, atvainoties un sūtīt mājās ar taksi, bet viss jau ir izdarīts. Viņa pati atnāca pēc šī. Tad kāpēc neizmantot jau notikušo?

Par viņas zaudēto meitenību varam runāt vēlāk.

Meitene nedaudz atpūšas, un pēc dažiem grūdieniem viņa

ļaujās savai vēlmei un sāk atbildēt.

"Labā meitene, mazulīt," es viņu iedrošinu.

Nāc, kusties. Baļķi nevienam nepatīk.

Viņas konvulsīvā elpošana mani tikai provocē un es drudzainā lēcienā steidzos viņai līdzī, turot viņas ķermeni ar roku.

"Alise," viņa pēkšņi izdveš savu vārdu, atspiežot rokas pret sienu un arvien stiprāk piespiežot sevi man virsū.

Interesanta iepazīšanās. Man tas nekad agrāk nav bijis.

– Ians.

Nekad agrāk nebiju satikusi kādu tādu. Ļoti karsts un dvēselisks. Neredzot savu partneri. Parasti aci pret aci. Un šeit... es arī paātrinā.

Viņa ir ceļā. ES to jūtu.

No tā var izlasīt visu uzreiz. Pārāk juteklīks un atsaucīgs... Pirmā reize manāma uzreiz.

"Prieks iepazīties," es pasmaidu.

Mani pēdējie vārdi ir pazuduši kosmosā. Atbildot Alise vaid, trīc no orgasma un murmina kaut ko citu, nogrimstot uz grīdas no bezspēcības.

Cik ātra meitene viņa izrādījās. Pat ātrāk par mani.

"Ne tik ātri," es nočukstu, atgriežot viņu pie sienas un pabeidzot mūsu rituālu pēc dažiem spēcīgiem grūdieniem, piespiežot viņu pie sienas pirms mana fināla.

Alise ar katru manu rāvienu ļengani atspiež plaukstas pret sienu, gaidot beigas un ar savu pazemību mani vēl trakāku. Tik maiga, mīļa, paklausīga, atpūtina vaigu...

Es nesaprotu, kāpēc es ķēros, no viņas saspringuma vai viņas ļauni nevainīgā izskata...

Es paņemu viņu rokās, neļaujot viņai nokrist, un ienesu istabā.

Sabrukusi uz gultas ar viņu, es jūtos tā, it kā es peldos kaut kur prom nošķirtībā.

4. nodaļa

Dažas stundas pirms tikšanās.

Mana dzīve jau ilgu laiku nav bijusi mana. Tas pieder manam tēvam. Mamma nekad nestrīdējās ar tēvu, vienmēr atbalstīja viņu it visā. Nevarēja paļauties uz stingru pozīciju.

Un tagad mans jaunais uzdevums ir apprecēties ar Ianu, un parāds tēvam tiks piedots. Pieņemot, ka esmu jaunava.

Jans Segmuzovs nepiekrīt citādi, bet es esmu laba meitene un acīmredzami jaunava, tāpēc man nav no kā baidīties.

Viņš man par to stāstīja ar tik augstprātīgu skatienu, ka man gribējās uz vietas noskrāpēt viņa seju.

Tu necilvēks! Viņš nopirka laiku un gaidīja, lai pastāstītu man par to man acīs. Dzeltenis.

Pirms tam viņam jau pietika nekaunības mani atklāti mocīt ar saviem sasniegumiem, bet tad es biju tēva aizsardzībā. Un tad izrādās, ka viņa tur nemaz nebija.

Pēc “nespējas” tikšanās ar Īanu es devos mājās, lai nopietni parunātos ar tēvu, un tā bija mana kļūda.

– Tēti! Kā tu varēji?! – Es nevaru atturēties no kliegšanas.

Tiklīdz ieeju mājā, esmu gatavs viņam pastāstīt visu, kas pa ceļam uzvārījies.

Viņš tikai iet man pretī, kāpj lejā pa kāpnēm savā dārgajā uzvalkā, viss saģērbies kā pavisam jauns vīrietis un sastingst tikai pusceļā. Pēc viņa sarauktās pieres ir skaidrs, ka viņš ir nelaimīgs.

Viņš nav pieradis, ka es ar viņu tā runāju. Bet šodien ir īpašs notikums! Šodien uzzināju, ka esmu pārdots kā suns!

– Alise...

– Kas pie velna ir parāds? Kāds pie velna vīrs? – Es neļauju viņam pateikt ne vārda, pārvarot soļus un dažu sekunžu laikā nonākot viņam blakus.

Mamma izskrien no virtuves, reaģējot uz manis radīto troksni. Viņa kaut ko gatavoja. Viņai rokā ir lāpstīņa. Viņš noraizējies skatās uz mani, bet apstājas pie kāpnēm, labprātāk neiejaucoties.

"Esi noderīgs vismaz vienu reizi savā dzīvē," saka vīrietis, turpinot savu nolaišanos. – Viņš ieradīsies rīt. Esiet jauka un valkājiet savu skaistāko kleitu. Sapratu?

Viņš pagriežas un viņa tumšās acis izskatās draudīgas.

Es saraujos un nobijos. Šis vīrietis zina, kā ar vienu skatienu izdarīt psiholoģisku spiedienu gan uz mani, gan uz manu māti.

– Miļā, vai varam to apspriest? – Mamma cenšas iesaistīties sarunā un atdzēsēt viņa degsmi.

Nabaga mamma. Viņa visu mūžu ir samierinājusies ar šo cilvēku... Es kaut kā iepriekš tam nepievērsu uzmanību un neievēroju sīkumus. Iespējams, tāpēc, ka viņa vienmēr bija padevīga un izpalīdzīga.

Un tagad es domāju, kas viņa ir īsta? Sieviete manu acu priekšā ir pārvērtusies.

Es redzu kautrīgu peli sev priekšā, kas atceras katru mirkli, ko pavadīju kopā ar viņu un savu tēvu. Tiklīdz viņš kaut kur pacēla balsi, viņa pārvērtās par elastīgāko sievu.

– Nav ko apspriest. Business ir uz sabrukuma robežas. Tikai Jana Segmuzova ieguldījums, kurš piekrita uzņemt jūs par savu sievu, var viņu glābt ar nosacījumu, ka esat jaunava. Vai tu esi jaunava?

Viņš pēkšņi parādās man blakus tik ātri, ka es iespiežu galvu savos plecos. Visa kaislība zūd, un smacējošas bailes iekļūst ķermenī. Viņš skatās manās acīs tik dvēseliski un biedējoši, ka es atgrūšos un pamāju.

"Esi gatavs rīt," viņš labvēlīgi pamāj, sasniedzot pēdējo pakāpienu un dodoties uz virtuvi.

Mamma tikai uzmet man piesardzīgu skatienu un steidzas viņam pakal.

– Bāc! – Es kliežu, atjēgusies, pagriežos un skrienu uz savu istabu otrajā stāvā.

Es nonāku guļamistabā un aizslēdzos. Es no šejienes neiešu! Lai viņš pirmais uzlauž durvis...

Es drebēju no sašutuma. Tāpat kā vistas atdāvināšana. Nu vajag. Mana paša meita!

Lūk, ākstiņ!

Šī laulība nenotiks!

Es labāk gribētu dzīvot nabadzībā, nekā visu mūžu dzīvot pazemībā kā māte. It īpaši ar tādu cilvēku kā Īans! Mans tēvs ir vainīgs, ka uzņēmums bankrotēja, lai viņš pats iziet no tā!

Saprotot, ka slēdzeni var izvēlēties jebkurš, nonācu pie secinājuma, ka jāskrien.

Es sāku krāmēt savas mantas pašā karstumā, bet tad skumji

iegrimu gultā, labi zinot, ka viņi mani atradīs. Viņi mani pat nelaidīs ārā no valsts... Ianam ir sakari, viņa tēvam ir sakari. Lai kur jūs dotos, viņi jūs pamanīs un atgriezīs.

Kur es skriešu? Stopos ar migrantu baru?

Bārā nokļuvu pēc tam, kad sapratu, ka dzīve nav veiksmīga, un viss vienalga notiks tā, kā notiks. Lai ko es tagad darītu, ceļš vienalga vedīs uz Janu. Tāpēc es vienkārši uzlēju viskiju savām bēdām vienā personā. Viena glāze pēc otras.

Arvien skumjāk par savu turpmāko dzīvi un uzskatot visu tās turpmāko gaitu par netaisnīgu, es gribēju piedzerties, lai nejustu sāpes, ko savā dvēselē izjutu no tēva iekārtojuma.

Bārs nebija pārpildīts, un es negribēju socializēties. Es cītīgi lēju sevī alkoholu. Pāri malai. Un tad es viņu ieraudzīju...

5. nodaļa

Es pamodos no savām telpiskajām domām, nedaudz atjēdzoties, kad viņš bija man blakus.

Līdz tam brīdim visu savu vilinošo acu vicināšanu uztvēru kā palaidnību, pārliecību, ka viņš neko dīs. Piedzēries diezgan daudz, mans skatiens vienā brīdī noķēra blakus sēdošu vīrieti uzvalkā, kas sākumā man šķita pazīstams.

Viņš izskatījās cienījami, bet tajā pašā laikā radīja iespaidu, ka viņam mājās ir sieva un kaut kur saimniece, un viņš vienkārši ienāca uz brīdi atpūsties.

Nolēmusi flirtēt, nobolīju acis, bet tas nedeva nekādu efektu un pārgāju no viņa atpakaļ uz Segmuzovu, iedziļinoties atmiņās par tikšanos.

Bet tiklīdz manas kleitas šķēlums pavirzījās nedaudz uz sāniem, viņš bija turpat.

Es domāju, ka viņš man lūdza atļauju apsēsties? es nesapratu. Pārāk iegrimis savās domās...

Pamanot viņa jautājošo skatienu un sajutusi ilgstošo reakciju, es pamāju. Neatkarīgi no tā, mans draugs, atbilde uz jūsu jautājumu ir "jā".

Viņam rokā bija glāze.

Ar viskiju? Vai tu uzturēsi man kompāniju? Brīnišķīgi.

Viņš apsēdās man blakus un lika man padzerties. Viņa ātri sajauca viesmīļa atnesto viskiju ar pieejamo kolu uz galda un

pievilka viņu sev klāt.

Spriežot pēc neuzmanīgi uz galda nomestajām mašīnas atslēgām, viņš nebija dzēris. Tomēr šķiet, ka šobrīd esmu kopā ar uzņēmumu un joprojām bez tā.

No otras puses, tas ir labi. Vismaz viens no mums diviem būs prātīgs.

Un vīrietis nenolaiž acis no manis un iesaka doties uz ērtāku vietu.

OU. Tik ātri? Nopietni? Jūs vienkārši esat sajūsmā. Vai jūs domājat, ka es esmu tik ātrs?

Manā rokā stāv tukša viskija un kolas glāze un saprotu, ka galvā laiks ir apstājies, bet nu jau paskrējis garām.

– Uz asarām satraucošu sarunu? – es pasmaidu atbildot.

Jo šobrīd ļoti vēlos visiem padalīties ar savu stāstu par tēti un paša meitas pārdošanu. Esmu gatavs raudāt savā vestē pie pirmā satiktā cilvēka. Tik skumji par sevi!

Vai alkoholam ir šī dīvainā ietekme?

Spriežot pēc kunga karstā skatiena, viss kļūst skaidrs. Un puisis manu atbildi uztver kaut kā savādāk. Un tagad mēs virzāmies uz izeju, un es neiebilstu.

Tikai tagad manā galvā top aptuvens tālāko darbību plāns. Riskanti, dīvaini. attur... Bet man patīk.

Kāpēc ne? Esmu jau pieaugusi meitene.

Atrodos viņa mašīnā ātrāk, nekā man ir laiks visu kārtīgi pārdomāt un divreiz galvā vienoties par tālāko rīcību. Viņa rokas ir tik spēcīgas, ka tas satriec manu prātu. Es gribu viņu apskaut.

"Protams?" – jautāju sev, skatoties viņa virzienā.

Jaunietis iedarbina mašīnu. Viņš pārbauda spoguļus, piesprādzējas, novērš uzmanību no ceļa, un es viņu vēroju ar visām acīm. Ja viņš zinātu, ka šajā brīdī es izšķiru savu likteni, tad viņš vismaz būtu pagriezies pret mani un pasmaidījis.

"Vai tu esi labs," rodas doma, kas ir atbilde uz manu iepriekš minēto jautājumu.

Pēdējā viskija joprojām bija par daudz. Man mašīnā ir kustību slimība. Salonā sāk skanēt melodiska mūzika, kas arī mēģina mani ievilkt miegā. Un es atveru logu un ielieku seju zem nakts vēsuma, un tad izstiepu roku.

Tas mani reizēm atsvaidzina, ka es atgriežos pie mašīnas ar lielāku nozīmi.

Jā. Es labprātāk pavadītu savu pirmo nakti ar šo puisi, nevis ar Ianu.

Man nav lielas izvēles, bet vismaz viena ir.

Lai mazliet novērstu uzmanību, es sāku skatīties uz viņu ar acs kaktiņu.

Jauki. Viņš tur stūri tik patentētā veidā, viegli pieskaroties tai ar pirkstu spilventiņiem, ka tas mani nedaudz ieslēdz. Tik uzmanīgi, bet ar ķermeņa zināšanām...

Ak. Tas ir, business.

Viss ir šķībi. Šķiet, es kūstu zem viņa apburošā skatiņa, kas mests manā virzienā.

Mana plauksta pati nokļūst uz viņa ceļgala. Vienu brīdi es sēdēju pie loga un klusībā skatījos, un nākamajā es biju

piespiedusies pie loga, nepiesprādzēta.

Tik nemanāmi un tajā pašā laikā pamanāmi.

Es sevi neatpazīstu. Lai es varētu tik atklāti uzspiest sevi vīrietim, izsakot savu vēlmi un mudinot viņu uz to? Droši vien tāpēc, ka esmu piedzēries un to nesaprotu... Vai arī es to daru. Hehe.

ES izlēmu. Nav atkāpšanās. Tikai uz priekšu. Tas man palīdzēs atturēt Īanu, tas palīdzēs atturēt manu tēvu ar saviem stulbajiem lēmumiem, lai mani nepārdotu kādam citam... Un puisis ir ļoti labs!

Manas acis iemirdzas, apzinoties, ko mēs drīz darīsim. Es tikai dzirdu par šo...

Viņa muskuļi saspringst, kad virzos augstāk, bet viņš nepretojas. Gluži pretēji, tas dzirksteļo. Var just viņa spēcīgo vēlmi un mašīna uzreiz paātrina, iespiežot mani sēdekļī tā, ka es tajā ielidoju.

Mēs piebraucam, viņš noparko un iznes mani no mašīnas tik ātri, ka man atliek tikai paķert savu maku. Tas, kā es viņu vēl neesmu pazaudējis, man paliek noslēpums.

Pa ceļam mani apņēm tā reibinošais aromāts. Es pieķeros viņa kaklam, ieelpojot šo koksnes smaržu, kas mani padara traku, un sāku izmisīgi atpogāt viņa krekla pogas.

Noskūpstu viņu kaut kā neapdomīgi, nemanot. Es kožu, es laizu. Kļūst traks.

Es ļaujtos dzīvnieciskiem impulsiem. Tikai. Pirms viņa man nebija vīrieša. Un es pat nezinu sava pirmā puīša vārdu.

Galvenais, lai tas nebūtu Jaņš!

Liktenis sanāk tā, kā es vēlos. Pirmā nakts notiks šeit un tagad, nevis rīt vai parīt ar šo idiotu. Un lai ir kas būs. Tas ir mans lēmums!

Mani dzīvoklī ievēd svešinieks un es viņu provocēju. Reiz filmā redzējusi ļoti oriģinālu pāvedināšanu, pieliecos, lai novilkto kurpes un piespiežu dupsī pie viņa cirkšņa un viss pēkšņi mainās acu mirklī.

Pēc sekundes es atklāju, ka esmu piespiests pie sienas, un mana kleita jau ir pacelta jostasvietā.

Manā dvēselē iestājas panika. Smuki. Vai mana pirmā reize būs tāda?

Vai es esmu galīgi stulbs? Mums jāskrien. Vienkārši atspiediet to un dodieties prom.

Varat arī teikt "Ciao", lai iegūtu efektu.

Būs smieklīgi...

Pēc dažām sekundēm man vairs nav noskaņojuma jautrībai. Viņa pārliecinātās kustības izrauj paklāju no manām kājām, pārvēršot mani par kaut kādu konsekvenci viņa rokās, trakojoties no baudas. Es vaidu un šķobījos, sprāgdama no intensīvas vēlmes, kamēr viņš jau velk nost manas biksītes un stumj sevi no aizmugures.

Ievainot! Man acīs sariesās asaras. Man nebija ne jausmas, ka tas notiek!

Sprīžot pēc draugu stāstiem, tur bija mazliet sāpes, nevis sajūta, ka tevi sagriež gabalos.

Lai gan pēc dažām sekundēm sāpju vairs nav, es tās jūtu sevi un tā ir ļoti neparasta sajūta. Jauki, bet ļoti dīvaini.

Es piespiežos viņam tuvāk, neradot iespaidu, ka kaut kas nav kārtībā. Es nevēlos, lai viņš saprastu, ka šī ir mana pirmā reize. Tomēr šīs ir manas cīņas ar ģimeni. Viņam ar to nav nekāda sakara. Un būs labāk, ja viņš neko nesapratīs un neiemācīsies.

Puisis vienkārši piespiežas man tuvāk, piesaistot mani sev un sāk kustēties noteiktā ritmā. Padodos, atbildu, intuitīvi eju uz to.

Viņš mani tur, vada. Tā stabili ienāk un iziet manī, piepildot mani ar sevi un atstājot... Man patīk šī vienotības sajūta.

Es stāvu nekustīga. Es īsti nesaprotu, kur mēs ejam...

Mani apņem dīvaina spriedzes sajūta. Es gribu kaut ko teikt.

Viss iekšā bija savilkts spirālē un kaut kas drīzumā notiks. Es to jūtu, bet es to nesaprotu.

Karstums ir pārāk stiprs, ka es to nevaru izturēt.

"Alise," es saku ar stenēšanu.

Kādu iemeslu dēļ es šobrīd gribu zināt viņa vārdu. Čukstēt.

Mani pārņem spēcīgs neiedomājama atvieglojuma vilnis, kas caurstrāvo katru mana ķermeņa šūnu.

– Ians.

Viss mans ķermenis nodreb, un es izšķīstu apkārtējā telpā, lai uzreiz izklūtu no tās atpakaļ. Mani satricina spēcīgas, spilgtas sajūtas un pārsteigums reizē.

Es vienkārši nevaru saprast, kas pie velna. Kā viņš zināja šī idiota vārdu? Vai viņš to teica ar nolūku? Vai Īans viņu sūtīja?

Un tikai tad manī uznāk situācijas absurds...

Es grimstu no bezspēcības, joprojām neticot notiekošajam, bet viņa rokas mani satver, neļaujot man nokrist un atgriezt savā vietā.

Es jūtos kā vājprātīga lelle, kamēr viņš turpina mani drāt...

Mani aiznes kaut kur bezdibenī. Es jūtu sienas cietību zem sava vaiga. Zem plaukstām.

Jūtu, kā tas manī nospiež... Ejot aizmiegu, nesaprotot, kur atrodos.

Domas mani atstāj pēdējās.

Es aizbēgu no viena Jan un atnācu uz citu Jan.

Tas ir smieklīgi. Vai nevarat aizbēgt no likteņa?

* * *

Es pamostos no sveša trokšņa koridorā. Nedaudz atverot acis un paskatoties apkārt, pamanu, ka guļu milzīgā gultā uz baltiem palagiem.

Es to vēl neredzu, bet es to smaržoju un dzirdu patīkamu krākšanu.

Papēži klikšķ uz flīzēm kaut kur gaitenī un visa māja mostas, pateicoties šai nimfai, kura agri no rīta nepacietīgi devās ārā šajās netīrajās korpēs. Taču šodien pirmo reizi vismaz kāds viņai ir pateicīgs par ātro kāpumu.

Galū galā es pamostos pirms viņa, un tas nozīmē, ka ir pienācis laiks atvadīties.

Klusi izslīdēju no gultas un ielīstu gaitenī – vakardienas izvirtības epicentrā. Es tieku pie savas kleitas, kas man kādā brīdī vēl bija novilkta.

Mana galva sāk trīcēt, atceroties notikušo un uz lūpām parādās smaids. Un viņai izdevās uzvilkt koši... It kā jau iepriekš plānoja paņemt kādu puisī.

Interesanti, kā viss sanāca. Arī Ians.

Es atkal pasmaidu par šo dīvaino apstākļu sakritību un pārvelku sev kleitu. Paņemu kurpes un maku, uzmetu atvadu skatienu guļamistabas virzienā, atveru ārdurvis un klusi izeju no dzīvokļa.

– Ardievu, skaistais Ian. "Man tevis pietrūks," es beidzot nočukstu.

Un tad es steidzos mājās, cik ātri vien varu. Man nav telefona pie rokas. Mērķtiecīgi atstāju to mājās uz gultas, bet pamanu tuvumā stāvošu taksometru un prasu šoferim, vai viņš nevēlas mani pavizināt. Man ir paveicies, viņš izrādās brīvs.

Braucam kādu stundu, un visu šo laiku domāju, ko darīt, ja mana prombūtne nepaliek nepamanīta un visi mani meklē. Vai man nekavējoties viņiem visu pastāstīt vai vērsties pie sava drauga?

Man nav laika pieņemt konkrētu lēmumu. Un tur un tur ir plusi un mīnusi.

Par laimi, manas mājas mani uzņem mierā un klusumā. Klusi ieeju iekšā pa ārdurvīm, atzīmējot, ka neviens mani negaida gaitenī ar sarauktu seju, un dodos uz savu istabu.

Acīmredzot viņi nepamanīja manu prombūtni. Es izgāju ārā nepamanīts, baidīdamies, ka mani apturēs un atgriezīs atpakaļ, un tas nospēlēja manās rokās.

Uz gultas atstātajā telefonā neviens nebija garām. Super. Tagad varat ieiet dušā un pagulēt vairāk.

6. nodaļa

Nē, es esmu redzējis daudz dīvainu meiteņu, bet sekša laikā iepazīt savu pirmo partneri ir kaut kas jauns. Un pat nepagriežoties. Pilnīga nosvērtība un vienaldzība.

Bet tas mani aizrāva. Neviens mani tādu vēl nav saticis. Mums ir jāizsaka atzinība. Tas ir iespaidīgs un neaizmirstams. Es neatceros savu bijušo mīļāko vārdus, bet esmu pārliecināts, ka vārds Alise paliks atmiņā ilgu laiku.

Atliek tikai atcerēties, kā viņa vaidēja zem manis, krustā sista un tik nevainīga, ka es atkal esmu uz robežas.

Tikai man ļoti nepatika, ka no rīta nomazgājos. Tās jau ir pagātnes relikvijas, kad meitene piedzērās, nožēloja un aizbēga, nokaunējusies.

Es vismaz uzrakstīju piezīmi.

Man pat nebija laika viņai pajautāt par motīviem, kas mudināja viņu nodibināt tik dīvainu iepazīšanos ar mani.

Es pasmaidu, atceroties, kā viņa liftā karsti iekoda man kaklā.

Un galu galā to varēja atkārtot, jo iesaiņojums tika norauts.

Meitene, lai gan viņai nebija pieredzes, bet viņas kaislība un degsme aizēnoja viņas jaunību un noteikumu nezināšanu. Viņai tas patika, tas nebija nekas neparasts. Kāpēc tad tu aizbēgi?

Vajadzēja vismaz numuru paņemt pašā sākumā. Tagad es ar to netiktu prom.

LABI. Atmiņu pietiek. Ir pienācis laiks ķerties pie lietas.

Piecēlos, nomazgājos, savedu kārtībā un dodos uz darbu.

Pēc augstskolas absolvēšanas uzsāku savu projektu, kas pacēlās ar patēva finansiālu atbalstu, tāpēc neapmaldījos un izveidoju vēl trīs.

Šobrīd manā vadībā ir neliela korporācija, kurā ietilpst vairāki dažādi uzņēmumi, galvenokārt no dizaina un reklāmas jomas, bet ir arī citi. Pat viens farmaceitiskais līdzeklis. Es cenšos aptvert visas pakalpojumu jomas, kas man var nest peļņu.

Man paveicās ar labu skolotāju, kas, kā vēlāk uzzināju, bija manas mātes mīļākā, kas vēlāk kļuva par manu patēvu. Viņš joprojām mani atbalsta, neskatoties uz to, ka mamma jau ilgu laiku ir prom, un mēs ar viņu uzreiz devāmies dažādos virzienos.

Atmiņa mani aizved atpakaļ pie viņas. Meitene, kas ir šķīsta un bezkaunīga vienlaikus. Nē, es joprojām gribu viņu atrast. Tikai kur?

Es skatos jaunākās pārdošanas diagrammas vienam no Alfa uzņēmumiem savā birojā.

Daļa ienākumu ir pieauguši, kas būtiski sedz Sigmas zaudējumus šajā mēnesī. Es izstrādāju pārdošanas plānu nākamajam mēnesim.

– Jan Sergejevič, vai drīkstu atnākt pie tevis? – Alfas mārketinga direktors izved mani no domām.

Viņa ir Olga Konstantinovna. Reta kuce ar haizivs tvērienu, ar kuru man ik pa laikam ir savstarpējas dzimumattiecības.

Brunete ieskatās manā kabinetā un piemiedz ar aci, mīļi smaidot. Brūnas acis, taisns deguns, loka lūpas. Pēc izskata var

pateikt – eņģelis.

Un skatiens liecina par neapmierinātību. Un tam nav absolūti nekāda sakara ar darbu.

"Lūdzu," es pasmaidu, ērtāk sēdēdama savā darba krēslā.

Šeit mēs esam kolēģi, un mēs uzvedamies atbilstoši, ar visu savstarpējo cieņu.

Sajutusi visatļautību, viņa aizver durvis aiz sevis un pagriež slēdzeni.

Es pārsteigta paceļu uzacis, pārsteigta par viņas apņēmību.

Kaut kā palaidu garām šo brīdi.

Meitene pienāk pie manis un apsēžas uz galda malas tieši man pretī. Šķelums viņas svārkos nedaudz paceļas, rādot man viņas zeķes ar prievītēm.

Ļoti seksīgi. Melnas zeķes ar rozā bantītēm. Viņa jau zina, ko es mīlu.

"Man tevis pietrūka, mīlā," Olja šauj acīs.

Mana roka nonāk viņas rokā, kuru viņa maigi masē.

Viņa smaržo pēc sekса. Es noteikti steigtos sekot viņas vibrācijām un paņemt viņu tepat uz šī galda, ja ne visas domas par mīļo meiteni, kuru satiku iepriekšējā dienā.

No zila gaisa viņa parādījās un arī pazuda, atstājot aiz sevis tikai atmiņu pēdas.

Tas ir tāpat kā dzert nektāru un pēc tam atgriezties pie hercogienes. Varbūt garšīgs, bet tālu no ideāla.

"Un es, mana dārgā," es atbildu, vērojot viņu, bet nekustoties pret viņu.

Viņas lūpas ir nedaudz uzvilktas, kas liecina par nelielu aizvainojumu pret mani. Olga sarauca degunu.

–Kur tad tu biji? – viņa jautā pēc iespējas nepiespiesti. – Es apstājos.

Manas priekšnojautas mani nemaldina.

– Es aizgāju, tikko atgriezos.

Un gribētos atkal tā braukt prom. Uz nepazīstamu dzīvokli, pie nepazīstamas meitenes, pirmo reizi kopā ar mani apgūstot vārdus “sekss” un “orgasms”. Es atkal sāku sajūsmināties.

Atliek tikai atcerēties, ka viņa bija jaunava.

Es pasmaidu. Es nekad nevarēju iedomāties, ka tas ir tas, kas mani ieslēdz.

Tikmēr Olgas acīs pazib atziņa, ka viņa ir kļūdījusies. Kautrīgu, nenoteiktu skatienu nomaina mierīgs.

Tieši tā, es domāju, ka esmu kopā ar savu saimnieci!

Nē, mans dārgais, tu nekļūdieš. Bet es jums par to, protams, nestāstīšu. Tas tevi nemaz neskar. Mēs nesatiekamies.

Viņa nolec no galda un noliecas pār mani. noskūpstīt.

Man patīk viņas smarža, kā viņa prasmīgi kustina mēli pār manām lūpām, izraisot manī mežonīgu vēlmi, bet nekas vairāk. Vakardiena man būtu bijis vislielākais brīdis. Šodien ar to nepietiek.

Es gribu Alisku.

Es attālinos no Olgas.

Pēkšņi es saprotu, ka ar to man vairs nepietiek. Es gribu vairāk. Es gribu to meiteni. Uzziniet, kādi apstākļi piespieda viņu

spert tik piedzīvojumiem bagātu soli.

"Atvainojiet, business," es saku atvainojoties, paraustīdams plecus.

Olgas acīs zib aizvainojums, taču viņa saprotoši pamāj ar galvu un paiet malā.

– Neaizmirstiet, mums rīt ir tikšanās ar Segmuzovu par apvienošanu.

– Jā. "Es atceros," es pamāju. – Vilis.

Viens no maniem uzņēmumiem atradās virs ūdens, un tika izteikts priekšlikums abus apvienot vienā spēcīgākā. Ņemot vērā, ka esmu lajs farmācijas jomā, nav cerību, ka tas izglābsies.

Es ilgi domāju par Segmuzova priekšlikumu izveidot jaunu projektu un dot viņam galveno kontroli, un tad sapratu, ka nekas neliedz man mēģināt. Tomēr uzņēmums kļūst nerentabls, taču virziens ir daudzsološs un finansiāls.

Tikāties ar iniciatoru, parunājām, atradām daudz kopīgu punktu un es piekritu.

Izrādījās, ka esam ļoti līdzīgi. Es gribēju ar viņu strādāt. Smieklīgs sīkums, ko nevarēju izmest no galvas – viņš bija mans vārdabralis.

7. nodaļa

-Jaunava?

Šis jautājums izved mani no domām un atmiņām par iepriekšējo nakti, ielaužoties apziņā un izraisot riebumu.

Es sēžu pirmā stāva zālē, savā skaistajā baltajā kleitā uzsēdies uz mīksta smaragda ādas krēsla roku balsta un smaīdu maigu smaīdu.

Jans Segmuzovs ilgi negaidīja un ieradās noteiktajā laikā, tikai nezināja, ka kavējas.

Jā, jā, mīlā, tas ir beidzies. Drīz jūs atgriezīsities mājās bez nekā.

Ar mani tev vairs nekas nav kārtībā. Nekad!

Es apmierināti pasmaīdu, saprotot, ka pēc manas atbildes viņi mani samals pulverī. Nu tad. Ne pirmo reizi. Tēvs būs dusmīgs un piedos. Viņam nav kur iet.

Lai viņš meklē citus veidus, kā glābt savu biznesu bez manas līdzdalības! Es neesmu mamma, kas vienmēr skatījās viņam mutē un visam piekrita.

Atceroties to platplecu vīru, kura portrets jau miglo manā prātā, saprotu, ka viss izdevās diezgan labi, lai arī neplānoti. Viens pats. It kā kāds no augšas to man būtu atsūtījis.

Prātīgā stāvoklī es noteikti nebūtu izlēmis to darīt. Un tad tas sakrita, kā vajadzētu.

Es vienkārši gribēju iedzert sevi stuporā un doties mājās. Bet,

kad es viņu ieraudzīju, tik noslīpētu, pievilcīgu tēviņu, man kaut kas noklikšķēja galvā, un manā krūtīs izcēlās ugunsgrēks.

Es to sauktu par alkohola reibumu. Spēcīgs alkohola reibums un no tā izrietošā bezbailība ar apņēmību mainīt savu likteni.

"Ak, bet nē," es pasmaidu, priecīga par savu atbildi.

Manas acis ir pārliecības pilnas, un manās lūpās ir smaids. Esmu apmierināts.

Kāzas nenotiks, un līdz ar to arī izpirkuma maksa.

Smuki. Un neviens negaidīja tādu pavērsienu. Īpaši es.

Ass vīrieša rokas pamājums, kas pagadās tuvumā, un es kā notriekta nokrītu uz grīdas. Pēdējā brīdī man izdodas nolikt rokas sev priekšā, un tas mani paglābj no rupjas piezemēšanās uz grīdas.

Es paceļu galvu, neticot tam, kas tikko notika, un paceļu skatienu uz tēvu.

– Vai tu mani siti? – es vēlreiz jautāju, pieskaroties lūpai un atrautīgi lūkojoties asinīs uz pirkstiem.

Viņa pļauka bija nejauša, taču pat ar šo sitienu pietika, lai mani ievainotu un nomestu no krēsla.

– Kā tu uzdrošies! – viņš norūc, savilkdams dūres un rēgojas pār mani, kas man liek no viņa baidīties jau otro reizi šo divu dienu laikā. – Atkritumi!

Viņa seja ir satracināta, acīs mirgo zibens. Es lēnām rāpu atpakaļ.

Esmu šokā. Pabeigts!

"Pagaidi, Jevgeņij Borisovič," Ians iesaistās mūsu

nepatīkamajā diskusijā, atraujot manu tēvu no manis. – Ļaujiet man pašam to izdomāt. Darījums notiks. Kā solīju, es atmaksāšu jūsu parādu.

– Es nekādā gadījumā nekļūšu par tavu sievu! – es kliezdu, skatoties uz šiem diviem.

Mans kakls ir tik sauss, ka man sēkšana.

– Viņa ir pilnīgi nekaunīga! – sašutis paziņo mans tēvs, kurš man pēkšņi kļuva pilnīgi svešs.

Viņš nekad nebija pret mani maigs, bet arī neļāva sevi atlaist. Un tad bija tā, it kā viņš būtu no ķēdes atrāvies.

Vai tiešām business viņam ir pirmajā vietā? Svarīgāka par ģimeni?

"Es aizvedīšu viņu pie ārsta," Īans pasmaida, palūkojoties uz tēvu. "Es tur uzzināšu."

Un tēvs klusē un pēc dažām sekundēm piekrītoši pamāj.

Es mēģinu saprast, par ko viņi runā. Sākumā likās, ka runa ir par lūpu... Bet tagad tas man tikai sāk apjaust.

– Ko? – Es neticu tam, ko redzēju sev priekšā. – Es tev tā teicu! Es nesmu jaunava! Atstāj mani vienu. Meklējiet citu gultas veļu.

Beidzot nolemju piecelties. Tēvs tukši skatās uz mani.

"Jā, ārsts šajā gadījumā būs optimāls," viņš atkārtoti savu spriedumu.

It kā viņi mani nedzird! Es kūšajos no sašutuma!

"Vai tu mani vienkārši atdosi viņam?" Tava vienīgā meita kādam nelietim? Es tev saku, es nederu par sievu!

"Tā esmu pati vainīga," viņš atbild un novēršas. – Saki, ka esi

jaunava, un viss. Un ārsta nebūs.

Kādas muļķības!

Īans pakrata galvu, apstiprinot, ka šis ir pilnīgs bērnudārzs. Viņš stāv blakus savam tēvam un abi šaubīgi skatās manā virzienā.

Viņi cenšas saprast, vai es meloju vai nē.

– Atvainojiet, bet es vairs neesmu pārliecināts...

Es vienkārši nespēju noticēt, kas notiek. Mani pirksti balstās pret skapja durvīm, kuras es satvēru nemanot tik stipri, ka mani pirkstu locītavas kļūst balti.

– Nē, ne jaunava! – pēc apjukuma izdodu. – Visi pārtrauc!

– Viņa jokoja. Vakar es ar viņu runāju," bliež kāds piecdesmit gadus vecs vīrietis ar sirmiemiem matiem. – Viss bija labi... Viņa to darīja speciāli!

Viņš apspriež mani kā precī!

– ES to ienīstu! – nočukstu, savilkdama dūres.

Es gribu viņam uzsist.

"Viss nāks savās jēgas, meitiņ," mamma atdzīvojas un tikko lidoja pie manis. – Tā ir labāk, ticiet man.

Es jūtu viņas rokas uz saviem pleciem un vienkārši raustu tās.

„Es arī tevi ienīstu,” nomurminu caur sakostiem zobiem, skatoties uz viņu ar naidpilnu skatienu.

Es saprotu, ka nevēlos šeit būt. Ar viņiem. Viņi mani nodeva kādam puisim, lai par naudu saplosītu gabalos.

Neizturami!

Es gribu kliegt. Kauc no dusmām un izmisuma. Tā nenotiek!

Nē! Tas ir kaut kāds murgs, kur tēvs kaut kādā izsolē pārdod paša meitu. Es to lasīju tikai romānos un nekad neesmu skatījies uz pārējo, uzskatot to par pilnīgu izdomājumu.

"Mēs iesim," Ians pamāj, sekodams man un atvadoties ejot. – Es sazināšos ar jums vēlāk.

8. nodaļa

Mani izved no mājas un ievieto mašīnas aizmugurējā sēdekļī, kur man blakus sēž mans “topošais” vīrs.

Mana pretestība ir bezjēdzīga. Mani aiztur divi iebiedētāji.

Tas ir tik vienkārši un vienkārši. Preces tika nodotas – preces tika aizvestas.

Steidzamies uz centra pusi, kur atrodas viņa māja.

"Es tev neļaušu..." es izplāpājos, bet mani uzreiz apklusināja viņa autoritatīvā balss.

– Aizver muti.

Un es uzreiz apklusu, saprotot, ka nav jēgas viņu provocēt. Man nav aizsardzības un nekad nav bijis. Nekad. Viņš var brīvi darīt ar mani visu, ko vēlas. Automašīnā tas ir jūtams skaidrāk nekā mājās.

Tur es jutos pārliecinātāks. Tagad pat man ir atņemta pārliecība.

– Tagad tu dari to, ko es saku. "Viss būs tā, kā es vēlos," viņš saka, gaidīdams. – Sapрати?

Viltīgs. Cik viņš ir pretīgs!

– Sapрати? – Viņš paceļ balsi un man nekas cits neatliek, kā vien pamāt.

Šajā brīdī jutos dusmīga. Es gribu satvert viņu aiz matiem un atsist pret mašīnas durvīm, un tad aizbēgt. Bet vai man izdosies? Protams, nē.

"Mēs rīt iesim ar tevi pie ārsta..." viņš saka pēc pauzes.

Un es raustos. Lūk, kaza.

"Vai arī jūs vēlaties man parādīt savu nevainību citā veidā?" –

Viņš pasmaida aukstu smaidu.

Man pārslīd plēsonīgs skatiens, un es saraujos no nepatīkamās sajūtas, piesedzoties ar rokām.

Pagriezšos pret logu un paskatos uz man garām braucošajām mašīnām.

– Nē. "Dakteris nāks," es klusi atbildu, apsēžoties no viņa.

"Es jūs tūlīt izlaidīšu viesnīcā," Īans klusi saka. – Man ir ko darīt. Rīt, kad izrādīsies, ka ar tevi viss ir kārtībā, es tevi aizvedīšu mājās. Ar jūsu jaunajām mājām es jūs visus iepazīstināšu.

Vīrietis manā priekšā atmaigst. Atslābina.

Roka uzlido un iespaidīgi balstās uz krēsla atzveltni. Kājas ir izstieptas un novietotas ērtākā stāvoklī.

– Ko darīt, ja neklājas labi? – es viņam piesardzīgi jautāju.

Ceru, ka viņš aizrāvās ar savu tēvu un atlaidīs mani četrpāpus.

"Tad es pārvācos uz dzīvokli." Kā jau teicu, tu ar savu ķermeni dzēsīsi tēta parādu.

Un šis notikumu pavērsiens man nepatīk pat vairāk nekā laulība.

Smuki. Smuki. Smuki. Ko es esmu darījis? Mēģinot glābt sevi, es nodarīju tikai lielāku kaitējumu...

Paskatos uz viņu, panikas pilna. Man tiešām ir bail.

Man ir jāizdomā, kā izkļūt no šīs situācijas nākamo 24 stundu

laikā. Citādi man būs nepatikšanas. Viņš rīt visu uzzinās un es vairs nevarēšu aizbēgt.

Izlemjot izvairīties no laulībām, es iekritu vēl dziļākā bedrē.

9. nodaļa

Stāvu un garlaikojos pie avīžu kioska, skatos uz vitrīnu ar žurnāliem. Pusdienu pārtraukums jau ir beidzies, bet es joprojām nesteidzos doties uz savu biroju, jo labāk vēlos nedaudz pastaigāties.

Es dedzīgi ieelpoju vēso gaisu, izbaudot mieru un brīvību. Man garām skraida dažādi cilvēki domīgiem skatieniem, garām brauc mašīnas, bet es viņus nepamanu.

Pēdējā laikā esmu tik daudz strādājis un tik maz uzmanības veltu apkārtējai pasaulei, ka šobrīd cenšos paspēt visu, ko esmu palaidis garām.

Manu uzmanību piesaista balts putns, kas nolaižas koka zarā pāri ceļam. Pēc izmēra tas ir līdzīgs ērglim, bet noteikti tas nav ērglis. Mēģinu atcerēties tās nosaukumu, bet nekas nenāk prātā.

Resnas spalvas, cekuls, liels knābis. Viņa turas pie zara ar nagiem un notīra uz tā knābi.

Pie koka apstājas tonēts, matēts, tumši violets BMW, novēršot manu skatienu no koka ar spalvaino. Automašīna ir kolekcionāra priekšmets. Gribēju tādu iegādāties, bet samierinājos ar Maserati un tagad to nožēloju. Nopirktā rotallietā atrodas garāžā un tikai pāris reizes ir izvesta savvaļā, un es galvenokārt izmantoju Range Rover.

Un es droši vien biežāk brauktu ar BMW. Es paskatos tuvāk. Atveras sētas durvis un izlec meitene baltā kleitā. Kaut

kas neapmierināti kliedz un skrien uz priekšu. Viņš bez sarežģījumiem skrien uz priekšu, nesaprotot ceļu.

Vai jūs sastrīdējāties ar savu tēvu un aizbēgāt no viņa?

Viņai pakaļ skrien apsargs, kurš aiz viņas izlido no mašīnas. Viņš viņai kaut ko kliedz, pamādams ar roku, bet blondā meitene tikai paātrina vēlmi atrauties no vajātāja.

Aizvien jautrāk. Ar interesi vēroju, kā meitene strauji tuvojas man.

Mazā dāma kā balts gulbis metas uz priekšu, sitot sastaptos cilvēkus un pat neapstājoties atvainoties. Viņa plīvo šajā gaisīgajā baltajā halātā, kā tas putns no zara, ka es nevilus atraujos no veikala un dodos viņai pretī.

Apsargs netiek līdzī un kādā brīdī pat palēnina ātrumu, piekļaujoties sāniem.

Jā. Kaut kā tā. Jebkurš aizbēgs no jums.

Es paskatos uz meiteni. Acīmredzot viņa bija ļoti sarūgtināta, viņa ir izspūrusi un saplīsusi, visu laiku griežas, pārbaudot distanci ar formas tērpā tērpto vīrieti, kurš, pāris sekunžu atpūties, atkal skrien pēc sava upura.

Spriežot pēc tā, ka no mašīnas izlec cits sargs vadītāja pusē un skrien viņam pakaļ, un tad parādās aizmugurē sēdošā jaunieša augšdaļa, secinu, ka meitene kauties ar savu puisi vai brālis un bēg no viņa.

Labāk viņu apturēt, pirms viņa notriecas ar mašīnu vai uzbrauc kādam. Turklāt man jau pāris reizes ir izdevies paklupt nepareizā vietā.

Bet, kad viņa ātri tuvojas, es sāku viņu atpazīt. Viņa tuvojas, un kādā brīdī es sastingstu izbrīnā. Es nekad necerēju viņu ieraudzīt šajā meitenē.

– Alise, – es pārsteigta izdvešu, paceļot nolaisto žokli.

Es priecājos viņu redzēt. Tiešām. Es pat nezināju, ka piedzīvošu tādu prieku, viņu satiekot.

Meitene mēģina paskriet garām, izmetot līkumu, bet es viegli satveru viņas roku un pievelku sev pretī.

Nē, putniņ, tu šoreiz nelidosi. Viņa pretojas. Viņš ar savām mazajām rociņām mani atgrūž, strauji elpodams.

– Ļauj man iet! – Alise norūc, uzmetot man dusmīgu skatienu un plīvojot manās rokās.

"Es palīdzēšu," es izelpoju. – Neskrien.

Un viņa uzreiz sastingst. Viņas krūtis pēc skrējiena enerģiski svārstās, un viņas acīs ir panika. Un nez kāpēc es vienkārši domāju par to, cik karsta viņa bija pirms dienas, neskatoties uz situācijas dīvainību.

“Alise, tu labāk atgriezies,” manas ausis sasniedz uzpūtīga puīša balss apspīlētā melnā polo un haki krāsas biksēs.

Beidzot tur nokļuvu, mans draugs. Tikai sūtīt tevi uz nāvi.

Apsargs pienāk tuvāk, pastiepj viņai pretī roku un mēģina satvert viņas elkoni.

"Nē," meitene kliedz, lecot man pretī.

Es maigi kustīnu viņu aiz muguras, ļaujot viņai saprast, ka viss tiek kontrolēts. Pēc manas kontroles.

Un es sastopu šī cilvēka skatienu.

Viņš izskatās nedroši. Skaidri redzams, ka viņš nav pēc savas iniciatīvas, bet izpilda pavēles. Tik daudz labāk man.

"Alise īsti nevēlas atgriezties pie tevis," es viņam saku un paskatos uz viņa figūru.

Ja šis puisis uzbrūk man kopā ar savu draugu, kurš ieradās laikā, tad es neesmu pārliecināts, ka spēšu viņiem dot pienācīgu atraidījumu. Vienkārši aizturēt.

Mani jau ilgāku laiku cenšas pierunāt nolīgt vismaz vienu apsargu. Varbūt ir pienācis laiks. Mums būs jāpārskata sava attieksme pret to.

Puiši skatās viens uz otru. Vai domājat par uzbrukumu?

"Alise, lūdzu, atgriezieties savā vietā," otrs purns ar pistoli rokās uzrunā viņu tieši.

Bet tas jau ir apgalvojums!

Man ne tikai ir ierocis, man pat nav nūjas pie rokas. Man šķiet, ka zaudēju šo cīņu.

"Nē," meitene norūc man aiz muguras.

Un es vairs neesmu tik dusmīga. Elastīgāks. Ko es darīšu pret ieroci?

"Es iesaku nolikt ieroci, pretējā gadījumā es būšu spiests zvanīt, kur man vajadzētu," es saku. – Alise pie tevis nenāks.

"Alisei nav izvēles," mani sasniedz pazīstama balss.

Pagriezšos un pamanu tuvojas Jānu Segmuzovu. Jūsu topošais biznesa partneris.

Un kāds ir viņa liktenis šeit?

Es pārvēršu skatienu uz Alisi, tad uz viņu un sāku mazliet

saprast, kas notiek.

Alise attālinās no manis, bet nebēg, paliekot uz vietas un ar acīmredzamām bailēm skatoties uz Īanu.

Kas viņa viņam ir? Saimniece? Sieva? Māsa?

Jūtos nedaudz aizkaitināta apziņa, ka meitene vienkārši iznāca ar mani pabūt un izmantoja mani kādam nezināmam mērķim, bet pēc tam atgriezās pie viņa.

Cerēsim, ka viņš ir viņas pusbrālis.

"Sveicināts, Ian," viņš man saka un pienāk tuvāk, lai paspiestu manu roku.

Es atbildot pamāju. Lai paspiestu roku, ir vajadzīgas dažas sekundes.

Segmuzovs, tērpies melnā uzvalkā un izskatījies lietišķi, iebāza roku kabatā un izvilka cigaretes. Es aizdedzināju cigareti.

Šī ir pirmā reize, kad es viņu redzu tik nopietnu. Visu tikšanos laikā mana vārdamāsa tikai jokoja un smaidīja. Izrādās, ka viņu nopietnu padara nevis business, bet gan sievietes.

"Alise ir mana līgava," viņš paskaidro un uzpūš. – Mums bija neliels strīds. Un esmu gatavs atzīt savu vainu. Mēs divatā uzliesmojām, pakļaujoties dusmām. Jā, Alise? – Viņš pagriežas pret viņu.

"Nē," meitene kliedz, lūdzoši lūkojoties uz mani. – Viņš melo. Es nesmu viņa līgava!

Drošība aiziet viņa saimniekam aiz muguras, un es manāmi izelpoju.

Tomēr es negribēju ar viņiem cīnīties.

Alises acīs parādās asaras. Viņas rokas satver manu kreklu tik stipri, ka man gribas viņu nomierināt un turēt sev klāt. Bet es vēl nevaru. Ja vien mēs būtu vieni...

Bet viņa ir viņa līgava!

Negaidīts pagrieziena punkts. Uz nakti paņēmu meiteni, kura izrādījās mana topošā partnera jaunava līgava. Vai tas tiešām notiek?

Es gandrīz skaļi smejos par šādu absurdu. Nēēēē. Ne viss ir tā, kā izklausās manās ausīs.

"Jā, mēs pārtraucām saderināšanos savās sirdīs, bet es atkārtuju, mēs esam aizrāvušies," viņš dusmīgi skatās viņas virzienā, samiedzot acis. -Tu joprojām esi mana līgava. Neiesaistīsim...

Alise atgrūž sargu, kas manis nemanot paspēja pietuvoties viņai no otras puses un aizskrien.

"Tas nedarbosies tā," es pakratu galvu. "Meitene ir nepārprotami nobijusies un nevēlas iet ar tevi."

Es iestājos par viņu. Un esmu pārliecināts, ka to nožēlošu. Man apkārt ir trīs vīrieši, no kuriem divi ir lieliskā formā, un es domāju, ka es varu sākt uztraukties.

"Jans Sergejevičs," mans vārdabrālis rupji saka, spļaujot uz asfalta. – Mēs ar jums plānojam kopīgu biznesu. Varbūt tu nejauksies manās personīgajās lietās, vai ne?

Paskatos uz Alisi, kuru pazīstu tikai pāris stundas un ar kuru man ir mazs noslēpums – es paņēmu viņas nevainību.

Es pievēršu savu meklējošo skatienu uz Janu un sāku minēt,

kāpēc viņa nolēma rīkoties šādi. Alise nervozi trīc. No viņas ir skaidrs, ka viņa ir gatava jebkurā brīdī aizbraukt no šejienes. Viņa nepārprotami baidās no sava līgavaiņa.

Viņš nemaz nav viņas līgavainis.

Mani joprojām interesē viņas stāsts. Es pāreju uz Segmuzovu. Tomēr cīņā pret trīs es to nevaru izturēt, taču varu izdarīt spiedienu no otras puses.

"Tieši tā, Jan Valerijevič," es atbildu tādā pašā tonī. – Nesabojāsim topošās attiecības mūsu kopīgajā biznesā. Šodien vēlējamies ar jums parakstīt sadarbības līgumu. Tik un tā parakstīsimies, personīgo noliekot malā?

Vīrietis manā priekšā vilcinās. Viņa skatiens ar šaubu uzplaiksnījumu viņu aizrauj. Mūsu kopīgais bizness ir izdevīgs mums abiem, bet vairāk viņam. Man ir daudz uzņēmumu, kas var viegli izdzīvot bez viena, diviem vai trim. Ianam mans uzņēmums ir kaut kas vairāk. Viņš mēģinās to atdzīvināt, pilnībā pārņemt kontroli pār to, sapludinot to ar savējo, un, ja tas izdosies, viņš saņems 60 procentus akciju.

Šogad jau ne reizi vien esmu mēģinājis to atdzīvināt, piesaistījis jaunus cilvēkus, reklāmas, bet tas deva tikai īslaicīgu stimulu, un tad narkotiku tirdzniecība nokrita atpakaļ iepriekšējā līmenī. Nepilngadīga.

"Pēc stundas mēs ar jums parakstīsim līgumu, un es paņemšu savu līgavu," viņš pēc pārdomām saka.

Ians asi pagriežas pret viņu, liekot Alisei raustīties.

"Es iesaku jums nomierināties, un mēs varam runāt pēc

stundas." Labi?

Meitene pamāj ar galvu, bailīgi palūkojoties uz mani.

–Vai tu viņu pieskatīsi? – viņš man jautā.

Tagad ir mana kārta pamāt.

Mans draugs, es viņu tā pieskatīšu... Tāpat kā es viņu reiz pieskatīju.

"Nešaubieties," es viņam apliecinu, un mēs paspiežam roku.

Ians pagriežas un aiziet, nekad neatskatoties. Viņš atstāj mani vienu ar šo mazo meiteni.

"Nu," es pagriežos pret viņu. – Pastāsti man, kas notiek?

Alise pārvietojas no kājas uz kāju, ar piesardzīgu skatienu vērojot trīs cilvēkus, līdz viņi apsēžas un aiziet.

"Nāc ar mani," es sniedzu viņai roku. – Iedzersim kafiju. Nomierinies un izstāsti visu vienlaikus.

Un viņa mani satver tā, it kā es būtu viņas vienīgā glābjošā žēlastība šajā pasaulē.

10. nodaļa

Es pavadīju viesnīcā apmēram dienu viena no viņa sargiem rūpīgā uzraudzībā, nezinot, kā atstāt istabu, nepievēršot uzmanību.

Reiz es mēģināju aiziet, it kā pēc paliktņiem, bet viņi mani nelaida ārā un atgriezta manā istabā. Pēc pusstundas atnesa visu nepieciešamo maisos, visus pirkumus krāvuši krēslā zālē. Tad mēģināju sarunāties ar istabeni, restorāna darbinieku un viesnīcas administratori, zvanot viņiem pa telefonu no istabas, taču neviens nelēma man palīdzēt.

Tomēr mana izpalīdzīgā apsardze vēlāk man atņēma tālruni pēc sarunas ar administratoru Kseniju.

Lai odi viņu pa nakti apēd!

Sēdēju zem durvīm, klausījos skaņās gaitenī, mēģinot saprast, kad apsargs dosies uz tualeti, lai nemanīta izlīstu ārā. Likās, ka viņš nekad nebūtu atstājis savu amatu. Un tad, spriežot pēc apslāpētajām sarunām zālē, es sapratu, ka viņa maiņa ir pienākusi, un man vairs nav uz ko cerēt.

Nonācis pie secinājuma, ka rīti un vakari ir gudrāki, paēdu vakariņas un devos gulēt, nolemjot celties agrāk un rītausmā mēģināt paskriet garām guļošajam sargam.

Bet viņš negulēja. Viņš stāvēja kā elks durvju priekšā...

Daži nolīga privāto apsardzes darbinieku. Janga apsargi bija vaļīgāki. Paņemiet to pašu aizsargu, kurš nevarēja mani panākt.

Pēcpusdienā pēc manis atnāca Jans un, neplāpādamies un nerunājot, aizveda mani pie ārsta, kurš arī pusceļā atteicās tikties. Maniem draudiem nebija nekādas ietekmes, manas sūdzības netika uzklauskātas, un mana pretestība bija veltīga. Viņi sagrieza man rokas un apsolija mani sasiet, ja es nepaklausīšu.

Un pat tas mani neizturēja. Bet es joprojām kļuvi padevīgs pēc tam, kad apsardze apsolija būt klāt turpmākajā pārbaudē, ja es nenomierināšos.

Un tad... tad viņš visu uzzināja.

Viņi mani izveda zem baltām mazām rociņām un iesēdināja mašīnā. Drūmais Ians nonāca lejā...

Mēs braucām viņa mašīnā, kamēr viņš sagremoja saņemto informāciju, ar savu ļauno skatienu lūkodamies man sejā.

– Tātad, tu neesi jaunava? – vīrietis teica, caururbdams mani ar savu skatienu desmit minūtes pēc brauciena sākuma.

"Es tev teicu," es izdvesu, nemaz nenožēlojot notikušo.

Viņa garie pirksti ieurbās manā zodā, pievelkot mani sev klāt.

Nepatīkami un nedaudz sāpīgi. Viņš piespieda mani sēdēt tuvāk un sēdēt ļoti tuvu.

"Tas sāp, palaidiet mani vaļā," es nevarēju to izturēt, mēģinot atbrīvoties.

Es satvēru viņa roku ar pirkstiem, jūtot cieto tēraudu zem savas plaukstas. Grūti, grūti...

"Tu esi mans," viņš atbildēja ar smīnu, caururbdams mani ar savu augstprātīgo skatienu. – Ja gribu, pieskaros, ja gribu, tad nē.

Viņš pieliecas pie manis un mūsu lūpas praktiski saduras.

Kļūst biedējoši, bet es izrādos, krājot drosmi:

– Es neesmu tavs! – Es atspiedu rokas uz viņa krūtīm. Bet es nevaru to pārvietot pat milimetru tālāk no sevis.

"Nespēlēties ar uguni, mazulīt," viņš norūca pret manām lūpām, iespiežot savu ķermeni manī un paceļot manu kleitu līdz viduklim.

Es pagriezos, mēģinot viņu iztaisnot.

– Tāpat kā manējais! – Ians teica, iedurot pirkstos starp manām kājām.

Vīrietis nolaida melnošo skatienu, pavelkot manas biksītes uz sāniem un pieskaroties ķermenim.

Mana seja iedegās sašutumā un dusmās.

"Nekādu līgavu vai sievu," viņš skarbi teica. "Tu tagad esi tikai metiens." Jūs strādājat ar savu parādu ar savu ķermeni.

Tas mani šausmīgi nobiedēja. Vēl jo vairāk, kad viņš iespieda savas lūpas manā mutē, uzņēmoties iniciatīvu. Nekaunīgi ielauzies manā mutē un savijoties ar mēli, viņš piespieda mani sašutumā vaidēt.

Es mēģināju viņu atgrūst, iekost, lai kaut kā samazinātu spiedienu. Nekad agrāk nebiju jutis tik pazemojošu stāvokli.

Viņam bija vienalga. Viņš pievilka mani tuvāk, ar roku satverot manu kaklu un ar lūpām atstājot uz tā karstu skūpstu pēdas. Viņa deguns pieskārās manai ādai, Ians apzināti skaļi ieelpoja manu smaržu, izbaudot to un daloties tajā ar mani.

"Izpleti kājas, skaistulīt," viņš pēkšņi aizsmakusi teica, iemetot mani panikā.

Tas nebeigsies tikai ar skūpstiem. Zvērs negrasījās ilgāk gaidīt un aprobežoties ar šķīstību, uzzinājis, ka upuris vairs nav meitene.

Viņa roka piegāja pie viņa biksēm un atpogāja tās.

Es šausmās paskatījos uz viņu, metot mežonīgus skatienus uz priekšā sēdošajiem apsargiem, kuri klusēja.

Vai viņš mani izdrāzīs tieši šeit? Viņu priekšā?

Spriežot pēc vispārējā miera, šī nav pirmā reize.

– Bāc! – izdvesu un ar kājām ieogrūdu viņu krūtīs.

Es neredzēju, vai mēs braucam vai stāvam pie luksofora, man tam nebija laika. Es atvēru durvis un izkritu no šī elles velna, cerot uz labāko. Par laimi mašīna palēnināja ātrumu un tas mani izglāba no iespējamām traumām.

Es aizbēgu no viņa, šīs mašīnas, klupdams un metoties uz priekšu pa ceļu, atmiņu vadīta par zvērību, kas tikko tika pastrādāta pret mani.

Skrien! Ātrāk! Es atskatījos uz sargu, kurš steidzās pēc manis un skrēja vēl ātrāk, pieliekot visas pūles.

Es neesmu lieta vai dzīvnieks!

Ceļš bija tikai viens, tāpēc šeit es biju ierobežota savā iespējamā izvēlē, pa to virzoties uz priekšu, izstumjot no ceļa pretimbraucošos gājējus, nolēcot un steidzoties tālāk.

Es vēlreiz paskatījos apkārt un pamanīju, ka mans vajātājs ir palicis.

Ha ha! Viņš satvēra sānu. Ir skaidrs, ko es darīju iepriekšējā dienā. Acīmredzot ne treniņš.

Šī atziņa man deva priecīgu cerību. Tagad jūs noteikti mani nepanāksit!

Ar šādām domām es pēkšņi atklāju, ka esmu iesprostota. Kāds puisis satvēra mani aiz rokas un ievilka savās rokās, ievēlot spēcīgo roku gredzenā.

Vai viņš to darīja ar nolūku? Vai jūs redzējāt, kā viņi man sekoja?

Es raustījos un raustījos, cenšoties pēc iespējas ātrāk atbrīvoties un aizbēgt no šejienes. Bet viņa tērauda tvēriens neļāva viņam izklūt no šīs lamatas.

Viņa dusmās sakoda zobus. Vēl mazliet, un es būtu uzdūrusies viņam virsū un sakodusi!

– Ļauj man iet! – noņurdēju un tikai tad pacēlu skatienu uz viņu. Un pretestība samazinājās.

Šoks. It kā tajā brīdī manī iespēra zibens.

Tas puisis. Jaņ... Mans lāsts. Un mana pestīšana?

"Es palīdzēšu," viņš tikai elpoja, ciešāk satvēris.

Tieši tā. Mana pestīšana.

Un šie vārdi mani nomierināja. Es pēkšņi sapratu, ka esmu gatava viņam uzticēties par visiem 100 procentiem.

Neviens man nekad nav licis tā justies. Vai sekss jūs saveda kopā?

Manā dvēselē radās pārlicība, ka viņš mani viņiem neatdos.

Atvieglojumu un atslābuma vilnis pārņēma manu ķermeni, it kā es pēc skolas būtu atnācis mājās un apgūlies uz dīvāna, lai skatītos televizoru.

Viņa roka vairs neturēja mani tik rupji, bet maigi, uzmanīgi. Pāri manai ādai pārskrēja zosāda.

"Alise, labāk atgriezies," viens no mana sagūstītāja sargiem izveda mani no šīs hipnotisma.

Un atkal atgriezās bailes, panika un vēlme tikt prom no šejienes.

"Nē," es izmisumā kļiedzu.

Un mans vīrietis uztvēra manas jūtas un uzreiz iestājās par mani, izraisot milzīgu pateicības sajūtu, pasargājot mani no drošības.

Es skatījos no viena apsarga uz otru, cerot, ka tas neiznāks kautiņā.

Divi slepkavas pret vienu... Un tad es pamanīju vienam rokās pistoli.

Viņi turpināja runāt, bet es nesadzirdēju jēgu, es tikai vēroju, kā tuvojas cits dalībnieks.

Pat pistole neizraisīja tik daudz emociju kā ar Segmuzovu.

"Alisei nav izvēles," viņa ļaunā, netiešā balss sasniedza mani.

Segmuzovs gāja graciozi, laiski tuvojoties no ceļa malas. Viņš klusi gāja, un no viņa acīm bija skaidrs, ka viņš ir gatavs jebkurā brīdī sīst, izraisot man jaunu panikas lēkmi.

Ians labi prot likt melus ausīs. Un to viņš saka... Mans tēvs, paskaties, cik ātri viņš mani atdeva ar jebkādiem noteikumiem. Tas ir tikai laika jautājums.

Es lēnām virzījos uz sāniem, rāpoju ārā no Īana rokām, gatavojoties bēgt, kamēr abi vīrieši mani apskatīja.

Tāpat kā produkts. Vienu pēc otra. Ar tik caurbļojošiem skatieniem...

Viņi sveicināja viens otru ar rokasspiedienu, un visa mana iekšpuse nogrima, neatstājot nekādas cerības uz izglābšanos. Viņi izrādījās pazīstami. Un tas nozīmē... Ka viņi mani atdos Segmuzovam.

"Alise ir mana līgava," paskaidroja mans līgavainis. – Mums bija neliels strīds. Un esmu gatavs atzīt savu vainu. Mēs abi zaudējām savaldību. Jā, Alise? – Viņš pagriezās pret mani.

"Nē," es kļiedzu, mēģinot pārliecināt Īanu, ka tas viss ir farss. – Viņš melo. Es neesmu viņa līgava!

Esmu gatava raudāt. Šis viltīgais puisis visu sakārtoja tik viltīgi, ka lika man izskatīties pēc pilnīgas mulķes.

Manī dega tikai viena doma: "Jančik, dārgais, nedod mani viņam. Lūdzu."

"Jā, mēs teicām pārāk daudz savā sirdī, mēs pārtraucām saderināšanos, bet es atkārtāju, mēs esam aizrāvušies," viņš dusmīgi paskatījās manā virzienā, samiedzot acis. -Tu joprojām esi mana līgava. Es to teicu dusmās. Neiesaistīsieties...

Esmu gatava mesties ceļos un lūgt palīdzību šim puisim. Ja es atgriezīšos tajā mašīnā, tas ķēms mani izvaros.

Skatiens lūdzoši metās uz manu aizstāvi, kurš jūt manu paniku.

"Tas nedarbosies," viņš pakratīja galvu. "Meitene ir nepārprotami nobijusies un nevēlas iet ar tevi."

"Jans Sergejevičs," rupji pārtrauca viņa sarunu biedrs,

nosplāujoties uz asfalta. – Mēs ar jums plānojam kopīgu biznesu. Varbūt tu nejauksies manās personīgajās lietās, vai ne?

Mans aizbildnis paskatījās uz mani, un es jutu, kā tajā brīdī viņš lemj, aizlūgt par mani tālāk vai nē.

Un visticamāk viņš atkāpsies, jo kas es esmu? Vienas nakts sakars, kas izskatās aizvainots uz savu līgavaini un guļ ar pirmo cilvēku, ko viņa satiek, lai atriebtos...

Taču puisis izrādījās nebūt ne bailīgs.

Kratot sevi, viņš pamāja ar galvu.

"Tieši tā, Jan Valerijevič," viņš skarbi atbildēja. – Nesabojāsim topošās attiecības mūsu kopīgajā biznesā. Šodien vēlējamies ar jums parakstīt sadarbības līgumu. Vai viss ir kārtībā?

Viņš tajā brīdī izraisīja manu apbrīnu. Es skatījos uz viņu kā fanu uz zvaigzni, kas nokāpa no skatuves, lai sniegtu man autogrāfu.

Un viņš atkāpās no mana līgavaiņa.

– ... pēc stundas, vienojies? "Segmuzovs pagriezās pret mani, un es ātri pamāju.

Uzvara!

Mans glābējs! Paldies! Paldies! Paldies!

Es joprojām stāvēju neizlēmīgs, kamēr viņi viens otram kaut ko citu stāstīja, un šis nelietīgais vīrietis aizgāja, izsaucot savus ļaundarus. Vēl piecas minūtes vēroju viņus un viņu mašīnu, kura aizbrauca bez manis!

Plānoju pateikties un nekavējoties doties prom, bet

kompanjons mani nelaida vaļā, bet vilka līdzī.

– Nāc ar mani. Iedzersim kafiju. Nomierinies.

11. nodaļa

Mēs sēžam manā kabinetā, Alise ar kafiju uz dīvāna kafijas galdiņa priekšā, es krēslā pretī. Es nekaunīgi nopētu viņas figūru un apģērbu, pie sevis atzīmējot visas jaunās detaļas viņas izskatā, kuras iepriekš biju palaidis garām.

Elegants, graciozs kakls, skaista stāja, skumjš skatiens...

Mans skatiens slīd pār viņas seju, apstājoties pie jutekliskajām lūpām, kuras es ļoti vēlos noskūpstīt, un nolaižas zemāk.

"Ja tu turpināsi mani izģērbt ar savām acīm," viņa vērs savas tumšās acis uz mani. "Ar šādu ātrumu es saaukstēšu."

Šī piezīme man liek smieties.

Es nevaru būt uzpūtīga, mīlā.

"Atvainojiet," es uztveru viņas kodīgo saziņas veidu. – Es nevaru palīdzēt. Es tevi atceros tieši tādā formā, kādā tevi labi atceros. "Es izbaudu šo mirkli un atlaižu to lēnām." – Kaila.

Meitene šņāc, dusmīgi saknieba lūpas, bet viņas acīs pamanu entuziasmu. Novērtēja manu atbildi.

– Pastāsti man, kas notika? – Pievēršos galvenajam jautājumam, saprotot, ka mums šodienai pietiek formalitāšu.

"Tās ir ģimenes problēmas," viņa izdveš, glāstot glāzi ar labās rokas īkšķi. "Mans tēvs gribēja, lai es apprecos, bet es to nedarīju."

Viņa apklust. Un es pieņemu viņas īso paskaidrojumu.

Un viss būtu labi, ja ne viena lieta.

– Tu tik ļoti negribēji, ka piedzēries bārā un pārgulēji ar pirmo satikto cilvēku? – Es viņai uzlūkoju niknu skatienu.

Es vēlos viņu iedurt stiprāk par to, cik ātri viņa aizbēga no manis.

Ja mēs nebūtu nejauši satikušies, vai mēs kādreiz būtu satikušies vēlreiz?

Diez vai.

Izlēmusi visu mūsu abu vietā, viņa neatstāja man iespēju. Man šī attieksme nepatīk.

Viņa reaģē uz manu piezīmi, pietvīkstot un novērsdamies.

Blondīne iedzer malku no glāzes, cenšoties noslēpt savu apmulsumu.

"Tam bija iemesli," viņa izdveš.

Es nāku viņai tuvāk, apsēžos un ielieku roku viņas ceļgalos.

Mēs satiekam savus skatienus un uz brīdi sastingst. Es nezinu par viņu, bet viņa uzreiz liek man uzliesmot.

Nesapratu līdz galam, ko daru, līgavainis gatavojās nākt, es pārcēlos uz viņas ceļgala un sāku to glāstīt. Viņas acis izbrīnā ieplešas, mute nedaudz paveras, bet viņa neizdveš ne skaņas.

Un es turpinu savus trikus, turpinot slīdēt arvien augstāk gar iekšējo augšstilbu.

– Kas tu esi...? – Viņa mirkšķina acis, mēģinot atrauties, bet es viņu noturu vietā.

– Tik spēcīgi iemesli, kas lika jums pirmo reizi nodoties pilnīgi svešam cilvēkam? – es pārmetoši paskatos uz viņu ar pussmaidu.

Es to iedarbinu un sāku ar savām darbībām.

Kā es gribu tevi noskūpstīt. Vēl labāk, uzmetiet viņu uz šī kafijas galdiņa, pie kura mēs sēžam, un saplēsiet viņu gabalos tieši uz tā.

Manī piedzima zvērs, kad es viņu satiku, un tagad pieprasīja turpināt šo īso tikšanos, kurā viņa nomira tūlīt pēc viena mīlestības akta.

Un Alise ir apmaldījusies. Viņas lūpas trīc, piesaistot mani arvien vairāk.

Kāda mute.

Paspiediet mazliet, un viņa man pastāstīs savu stāstu.

Aiziet. Mazā. pieņemsim. ES ticu tavām spējām. Vai arī nesaki man neko, vienkārši lūdzu...

Šajā brīdī pie durvīm atskan klauvējiens, liekot man atrauties no tām un atgriezties realitātē.

Smuki.

Tiek zaudēti vizuālie un taustes kontakti. Meitene ātri savāc domas un viņas acīs parādās apņēmība.

Lai arī kurš tas būtu, es viņu nogalināšu.

– Jā? – es skaļi saku, stāvot pie dīvāna un sastingusi vienā pozā, sakrustojusi rokas uz krūtīm.

– Atvainojiet, ka pārtraucu. Segmuzovs jau ir klāt," ziņo mans palīgs, lūkojoties uz situāciju.

Nebija pagājusi pat pusstunda. Pārslēdzos uz meiteni, kura ar glāzi rokā trīc kā lapa.

"Viņš ir mazliet agrs," es pasmaidu, saprotot, ka puisis nolēma

sāsināt laiku pirms tikšanās sākuma.

Līgava varētu par daudz izplāpāties vai aizbēgt... Visticamāk, viņš no tā baidījās.

– Jā, viņš teica, ka plānotā tikšanās tika atcelta un viņš ieradās agrāk. "Viņš lūdz man to pieņemt," palīgs pamāj. – Viņš nav labā noskaņojumā.

Līna, cirtainā blondīne ar bobu, jau pāris gadus strādā par manu asistenti. Viņa iemācījās atpazīt manu apmeklētāju noskaņojumu un vienmēr man viņu noskaņoja iepriekš.

"Sliktākajā virzienā," es pasmaidu. – Ļaujiet viņam pagaidīt. Esmu aizņemts. "Es nevaru atraut acis no Alises."

Tagad viņa izskatās kā iesprostots dzīvnieks. Acīmredzot nav gatava viņu satikt tuvāko minūšu laikā, viņa bailīgi skatās apkārt, meklējot vietu, kur paslēpties.

Elena pazūd no redzesloka, un es pieeju pie Alises un pietupos viņai blakus.

"Vai nu tu man visu tūlīt pastāsti, vai arī mēs ejam pie tava līgavaīņa, un es tevi nodošu viņam, kā solīju," es vēsi saku.

Man nav laika. Vai nu tagad, vai ļaujiet tai ripot.

Vai es varēšu par viņu aizmirst, ja viņa tagad pagriezīsies un aizies?

Ne uzreiz.

Var būt...

Diez vai.

To saprotot, es jau pārdomāju iespējamās korekcijas savā plānā, lai iekarotu šo meiteni, kas ir gatava mainīt taktiku tuvoties

Alisei, kad viņa sāk runāt. Viņas skatiens pazūd, un viņas seja kļūst attālināta. Nelaimīgā glāze pārvietojas uz galdu un tiek tur aizmirsta.

"Mans tēvs mani iedeva viņam par parādiem," meitene čukst, skatoties pa logu.

Es pamāju.

Tas notiek. Ik pa laikam satiku laulātus pārus, kur vecāki savu meitu nākotni lēma tikai par labu materiālajai bagātībai. Tas ir slikti, bet tā notiek. Tā ir vīriešu pasaule, meitene. Labāk ir būt bagāta vīrieša sievai, nevis kāda turētai sievietei.

– Viņš piekrita segt zaudējumus un ņemt mani par sievu, ja es būtu jaunava...

Ak kā. Es skatos uz viņu ar jaunu skatienu, sāku saprast, kas īsti notika, kāpēc viņas līgavainis bija dusmīgs un pārtrauca saderināšanos un viņa aizbēga no viņa.

Jā, šajā mazajā meitenītē dumpīgais gars aizēno visu piemērotību. Iet un iekāpiet gultā ar pirmo satikto cilvēku, lai noslaucītu tēta degunu?

Pašvērtējums ievērojami samazinās. Paldies Tev, dārgā.

Es uzskatīju sevi par diezgan izskatīgu un iespaidīgu vīrieti ar labu gaumi. Un tu samīdi manu sirdi pāris minūšu laikā.

Labi, ka es gribu tikai tevi un neko vairāk.

– Un tu...

– Es biju pret šādu patvaļu.

"Ļoti mulķīgi," es gribu teikt, bet es atturu vārdus. Viss jau ir izdarīts, un Alise šobrīd nepārprotami nav tajā labākajā

noskaņojumā.

– Un cik? – uzdodu vienīgo jautājumu, kas mani tajā brīdī interesē.

Viņa paskatās uz mani ar savu nomocīto skatienu.

– Ko, cik? "Alise visu saprot, bet kaut kādu iemeslu dēļ viņa to vēlreiz pārbauda."

– Cik tu esi vērts? – sausi noskaidroju.

Meitene gatavojas. Viņa jūtas neērti, viņa to var just. Bet kuriet? Jūs jau esat šeit.

– Cik Segmuzes dos tavam tēvam? Cik daudz naudas jums ir nepieciešams, lai segtu visus savus parādus? – pievienoju skaidrību.

Viņa iekož lūpās.

12. nodaļa

Es apsēžos viņai diezgan tuvu un mēs skatāmies viens otram acīs. Alise novēršas, nespēdama izturēt, bet man jau ir laiks sajust karstos iekāres impulsus.

Diemžēl es ne tik daudz gribu viņai tagad palīdzēt, bet gan vēlreiz viņu izdrāzt. Un uz tā paša galda.

Interesanti, ja es viņu atpirkšu, vai viņa būs gatava man pateikties?

It kā viņa lasītu manas domas.

Alise pieceļas, saknieba lūpas un sarauc pieri.

"Miljons dolāru," meitene čukst.

"Ak," es atbildu un pieceļos.

Drošinātājs ātri atstāj mani. Miljons dolāru ir ievērojama summa. Nav tāda veida, lai mētātos pa kreisi un pa labi. Interesanti, no kurienes Segmuzovs to dabūjis. Viņam pieder tikai pāris uzņēmumi.

Atceros kolekcionāra mašīnu. Acīmredzot tur ir kaut kāds slepens business. Man tas būs jāpārbauda.

Mana skaistā aizraušanās izved mani no domām.

"Paldies par kafiju," saka Alise, pieceļoties. – Paldies, ka iejaucāties. – Viņa izdveš. "Es domāju, ka esmu nedaudz nomierinājiesies ...

– Vai tu esi pārliecināts? – jautāju viņai, pienākdama tuvāk. – Vai esat gatavs atgriezties pie sava līgavaiņa?

Ar vieglu ļaunprātību balsī uzdodu pēdējo jautājumu, vēlreiz pārbaudot viņu.

Es gaidu, ka viņa nobīsies un lūgs palīdzību, un es kā princis baltā zirgā... klīst apkārt. Viņa jautās grūtāk. Un es padošos viņas pārliecināšanai, jo es kūstu no viņas lūpām.

Es saņemu ātru atbildi, kas mani satric.

"Man nav izvēles," viņš aizsmacis pamāj.

Nekas nav gatavs. Viņa cenšas to neizrādīt. Drosmīgs.

Mazā, ko tu ar mani dari? Kāpēc es nevaru iedomāties neko citu kā vien vēlmi novilkt šo kleitu no tevis?

Es paņemu viņas plaukstu locītavu un pievelku viņu sev pretī. Alise iespiež savu brīvo roku man krūtīs, bet ne tik dedzīgi. Es jūtu viņas sievišķo smaržu. Viņas ķermeņa smarža. Jūtu viņas konvulsīvo elpošanu, pievelku viņu vēl tuvāk, ar lūpām sasniedzot viņas vaigu. Es tai viegli pieskaros.

Viņa nedaudz trīc, bet joprojām aizstāv. Viņš ar savu mazo roku iespiež mani krūtīs.

Es maigi satveru viņas roku un pārtraucu visu pretestību, maigi skūpstīdams katru viņas pirkstu pēc kārtas.

Es paskatos uz viņu, pamanot vājumu viņas skatienā. Viņai patīk.

Vislabākais ir pievienot nedaudz kaislības bīstamajam sižetam ar viņas gaidāmo līgavaini zemāk.

– Vai tu gribi palikt pie manis? – Paceļu viņas zodu un ieskatos viņai acīs.

Ko es daru? Miljons dolāru... Es varu izīrēt bezgalīgi daudz

prostitu un nopirkt tikpat daudz šķīstu jaunavu. Šī Alise nav tik daudz naudas vērta.

Es pieliecos viņai tuvāk, pieejot tuvāk un pieskaroties viņas lūpām. Piesardzīgi, kautrīgi, nevis pārdroši. Es dodu viņai iespēju sajust manu priekšlikumu. Apzinies un izlem visu šajās sekundēs pats.

Es tiešām esmu gatavs tam, ko tagad piedāvāju.

Un viņa nedaudz paver muti, dodot man iespēju iespraukties iekšā. Es satieku viņas mēli un apmaldos šajā telpā, jūtot viņas ķermeņa siltumu, jūtot, kā viņa pieliecas pie manis, jutekliskā steigā piespiežas tuvāk.

Kopā ar viņu es peldu prom viņas bezcerības karstajā bezdibenī, nomainot šo negatīvo ar savu pārliecību.

Velku viņu sev līdzī uz dīvāna, un viņa padodas, vēl nesaprotot manus nodomus. Pievelku viņu sev klāt, norauju viņas kleitas siksnīņu un ar lūpām pieskaros viņas plecam.

"Yan," viņa vaid manās rokās, tik perfekti, ka mana sirds izlaiž sitienus, kad es uz viņu skatos. – Viņš mūs gaida.

"Jā, mana dārgā," es atbildu, krītot viņai pretī kārtējā skūpstā un noraujot viņas kleitas otro siksnu. Gaisīgā kleita nokrīt līdz viduklim, parādot balto krūšturi, kuru ātri un viegli novelku pēc pāris sekundēm un pāris pārliecinātām kustībām. – Ļaujiet viņam pagaidīt.

Tas ir tik garšīgi, ka tas pilnībā satriec manu prātu. Biedriņš saplēsts tā, ka gatavs plēst bikses.

Mana roka balstās uz viņas ceļgala un pamazām paceļas

augstāk... Alise nepretojas. Viņa elpo skaļi un bieži, nedaudz paverot muti un vēl vairāk ievilinot mani šajā kaislības baseinā.

Tas pilnībā tiek nodots manās rokās, pārvēršoties par mīkstu mālu modelēšanai.

Vai šī ir viņas atbilde?

Visas domas izlido no manas galvas, kad pieskaros viņas biksītēm. Pat caur tām es jūtu, cik viņa ir slapja.

Grib mani. Es dodos tālāk, aizmirstot visu.

Pieskaros tam ar īkšķi, nospiežu, un tad ar mani notiek kas negaidīts.

"Nē," viņš pēkšņi izdveš, rāpjoties prom no manis uz sāniem un ātri iztaisnojot savas drēbes.

Apmulsusi skatos uz viņu, neko nesaprotot. Meitene ātri aiztaisa krūšturi un uzvelk kleitu. Viņa viņu ievilināja, pavedināja, un tagad viņa ir nopūtusi asti?

– Kas noticis? – es sēcu.

"Tas viss ir nepareizi, Ian," viņa saka ar trīci balsī, attālinoties no manis. "Mums nevajadzēja... Un mums noteikti nevajadzētu to darīt tagad."

Viņas vārdos viss ir ideāli. Bet, ja tikai viņa būtu to izteikusi pirms mēs sākām skūpstīties.

Meitene pielec un steidzas uz izeju, un viss, ko es varu darīt, ir izelpot un novērsties no laikapstākļiem, lai atjēgtos un noņemtu šo siltumu, kas ir pārņēmis visu manu ķermeni.

"Piedod," man līdzjūtīgi pienāk.

Un es gribu smieties. Es paātrināju līdz pārmērīgam ātrumam,

un tagad atvainojiet? Nē, mans dārgais. Es pie tā neesmu pieradis. Atriebība ir mana!

Es tikai pamāju un dodos uz durvīm, ejot iztaisnojot matus un atgriežoties problēmu pilnajā burzmā pasaulē.

Atveru durvis un kopā ar viņu izeju koridorā, cerot, ka mana vēlme vairs nav tik manāma.

Spriežot pēc Alises, viņa ir nonākusi pie noteikta lēmuma un pārliecinoši to ievēro. Acīmredzot viņa ir gatava atgriezties pie sava līgavaiņa. Nu labi.

– Kur ir Segmuzovs? – jautāju Ņenai, kura pa gaiteni skrien man pretī.

Viņas rokās ir daudzas mapes, kuras viņa gatavojas nomest. Bet nē, viņa pieskrien un pat neko nav zaudējusi.

– Otrajā stāvā. "Konferenču zālē," viņa steidzīgi ziņo, atvelkot elpu. "Es tikko atnesu viņam kafiju."

Un mēs trīs ejam uz liftu.

13. nodaļa

Ians sēž pie galda galvgalī konferenču telpā un pārrunā gaidāmos plānus ar reklāmas direktoru. Tas ir smieklīgi. Es jau biju aizmirsis par šo līgumu, farmāciju un pārdošanas apjomu pieaugumu uz neseno notikumu fona.

Ātrā solī ieeju istabā, pamāju visiem klātesošajiem un dodos uz pretējo galda galu. Apmēram desmit vīrieši mani sveicina un pievērš skatienu Alisei.

Labā nozīmē mēs sēdētu tuvāk viens otram, bet šis personāžs man skaidri demonstrē savas komandējošās, patērētāja prasmes, un es pieņemu izaicinājumu.

“Alise, sēdies malā,” es pagriežos pret viņu, pamājoj ar roku uz stūri, nevienam viņu neiepazīstinot.

Viņas draugs neatlaidīgi vēro mūs ar savām tumši brūnajām acīm, pamāj ar galvu, kamēr Klāra pārlicinoši runā par apvienošanos. Pārlicinoties, ka ar meiteni viss ir kārtībā, vīrietis ar rokas mājienu pasauc vienu no apsargiem un sūta pretī Alisei. Viņš uzreiz klusēdams atlīmējas no sienas un dodas pie Alises.

– Es sveicu jūs, Jan Valerijevič. Sen neredzēts, es atceros mūsu saziņas veidu ar viņu.

Vīrietis pamāj. Ir skaidrs, ka viņš tagad ir pilnībā aizņemts ar novērošanas procesu. Es arī vēroju šos divus savā perifērajā redzē.

Viņa sargs tiek pie meitenes un kaut ko viņai čukst, tad mēģina

palīdzēt viņai piecelties.

Ne tā. Viņa viņu atgrūž, radot man dalītas jūtas. Es gribētu viņai palīdzēt... Bet viņa atteicās no mana atbalsta. Es nolēmu atgriezties pie viņa. Kas es esmu, lai viņu apturētu?

“Man nav izvēles”... Es to labi atceros.

Vienmēr ir izvēle. Šajā gadījumā: vai nu es, vai viņš.

Krūškurvja mokošā sajūta pieaug, bet es atturos no izšļakstīšanās, visu savu jutekliskumu pārslēdzot uz rokturi, kas ir manā rokā. Ja gribēji, tad saņēmi.

Vai tev patīk skriet? pieņemsim.

–Neaiztiec mani! – viņai izskan skaļš izsaukums, kas piesaista apkārtējo skatienus.

Alise met spokainu skatienu manā virzienā. Tad viņš paskatās uz Ianu.

Es pagriežos pret viņu. Viņas acīs ir bailes.

Tikai es nomierināju meiteni...

"Dārgais," viņas līgavaiņa pirksti ļoti skaidri un draudīgi sāk klabināt pa galdu. – Ej ar Maksu uz mašīnu. Jūs mani tur gaidīsīt ar gaisa kondicionētāju. Ērtībā. Es ātri to izdomāšu.

Viņš paskatās apkārt uz klātesošajiem un uzsmaida visiem ar vieglu smaidu.

"Mēs nedaudz sastrīdējāties," viņš mierina pārējos.

Un šajā laikā mēs ar Alisi satiekam savus skatienus. Viņas acīs redzama bezpalīdzība un lūgums pēc palīdzības, manējās – bezjūtība.

Es nolēmu to izdarīt pats. Es netaisos palīdzēt.

Es noliecu galvu pret papīriem, kurus Ļena ar mani dalīja, ar šo žestu parādot, ka netaisos iejaukties.

Un es to nedarišu, lai kā es to gribētu. Bet es skatos.

Es domāju, ka šajā telpā nav neviena cilvēka, kurš viņus šobrīd neskatītu.

Apsargs satver viņas rokas, ciešāk satverot un velk viņu uz durvīm. Viņš pieķeras viņai, neļaujot viņai aizbēgt, un ar raustījumiem velk uz priekšu.

Mana labi apmācītā komanda skatās manā virzienā ar klusu jautājumu acīs, bet nesteidzas aizlūgt. Viņi darīs, kā es saku. Tas jau ir noticis pāris reizes, kur svarīgos jautājumos tika prasīta viņu pilnīga paklausība, un es ceru, ka man izdevās viņiem skaidri izskaidrot, kurš šeit ir atbildīgs.

Bet es klusēju un nepievēršu uzmanību tam, kas notiek man zem deguna.

"Jan," meitene kliedz, atrodoties slepkavas apsarga rokās, kurš piespiež viņu sev klāt, neļaujot izklūt vaļā.

Acīmredzot viņš saņēma pavēli viņu par katru cenu dabūt prom no šejienes un pārliecinoši virzās uz savu mērķi.

Nav skaidrs, pie kā viņa vēršas.

– Gribi! Jaņ! Gribi! – Alise pēkšņi iesaucas, pretojoties no visa spēka.

Un viņas aicinājums ir adresēts tieši man.

Uzmetu skatienu meitenei, kura tiek aiznesta uz izeju. Viņas seja vairs nav redzama. Tikai mugura.

Viņa lokās kā čūska, cenšoties tikt no viņa rokām. Viņas kleita

paceļas uz augšu, atsedzot augšstilbu. Un visi klātesošie neveikli notrulina skatienu.

Un manī ir prieks. Man patīk, kā viņa izkļiedza šos mīļos vārdus, kas ir kā balzams manai dvēselei.

Iedegušais apsargs tomēr iznes viņu no konferenču telpas un ar savu nastu dodas uz kāpnēm, kamēr meitene mēģina izlauzties no viņa ciešā apskāvienu, kaut kā grozoties, lai ieraudzītu manu seju.

Visi ir apjucis no viņas un skatās viņai pēc, kamēr es smagi domāju.

Viņa skaidri pateica, ka ir pārdomājusi un lūdz manu iejaukšanos.

Alise atbildēja uz manu jautājumu, vai viņa vēlētos palikt pie manis. Pārspēlēts. Es sapratu, ka bez manis viņš nevarētu izkļūt. Tas bija skaidrs jau pašā sākumā. Es esmu mazākais ļaunums.

Bet tagad es neesmu pārliecināts, vai man tas ir vajadzīgs?

Es nedaudz atjēdzos pēc viņas atteikuma augšstāvā. Mans ego ir sasists. Es vairs netiecos pēc viņas tik ļoti kā agrāk. Es esmu vīrietis, nevis suns, kuram viņa pamāja un es skrēju.

Es izdarīju izvēli, tas arī viss.

Es jau domāju adekvātāk un ne vienā vien vietā.

Tas nav fakts, ka pēc izpirkuma maksas man kaut kas pārtrūks. Nemaz nav fakts. Un mani vecāki, kas ierodas laikā, var viņu man atņemt. Īpaši...

Galvenais jautājums ir: kāpēc man tas ir vajadzīgs?

Es aizveru acis, atceroties viņas trīcošo ķermeni zem manām

plaukstām, un aizraušanās ar viņu atdzimst vienā mirklī.

Es tomēr gribu viņu. Esmu bagāts puisis un varu atļauties nopirkt to, ko vēlos.

Ja viņš negrib, viņš to darīs.

Šajā brīdī man rodas jautājums, ar ko tad es atšķiros no preti sēdošā puisiņa? Izrādās, ka tikai tāpēc, ka esmu bagātāks un man ir vairāk sakaru, lai atļautos šo pirkumu. Es varu viņu pārsolīt.

Jans Segmuzovs paskatās uz sāniem uz izeju, atviegloti nopūšas, kad Alise pilnībā pazūd no redzesloka, tad paskatās uz mani un pasmaida.

"Ak, šīs sievietes," viņš nepiespiesti saka. – Īpaši līgavas kāzu priekšvakarā. Viena lieta ir nepareizi, tad "es nevēlos precēties", un tagad es skrienu viņai pakaļ un lūdzu piedošānu. – viņš iesmējās, mazinot situāciju.

Un viņa skaidrojumi patīk citiem. Viņi, it kā liecinieki briesmīgam noziegumam, pēkšņi saprot, ka nozieguma nav bijis. Viņš ir viņas līgavainis. Viņi ir saderinājušies, viņiem vienkārši bija kautiņš. Viss ir kārtībā. Stulbā līgava. Ikviens ar to ir saskāries. Viņi liks mieru.

– Nu, sāksim? – viņa seja kļūst nopietna.

Viņš jau bija aizmirsis domāt par savu līgavu. Tagad viņa vienīgā rūpe ir farmācijas kopuzņēmums.

Bet es, gluži pretēji, jau esmu zaudējis interesi par apvienošanos. Mani vairāk interesē saldums viņa mašīnā.

"Es lūdzu visus mūs pamest," es uzstājīgi saku. – Man ir lietišķa saruna ar Janu Valerijeviču aci pret aci. Paldies.

Mani darbinieki ir labi apmācīti, pāris minūšu laikā atstāj mūs mierā, aizverot aiz sevis stikla durvis. Es tikai pamanu pāris neapmierinātus skatienus no Sigma direktora.

Es piezīmēju, lai vēlāk ar viņu parunātos.

Sarunas biedrs mani rūpīgi pēta.

Neskaties uz mani tā. Jūs iztīrīsiet caurumu.

– Ļauj man uzminēt, Alise? – viņš saka, pārtraucot klusumu pēc tam, kad visi darbinieki ir aizbraukuši un palikuši viens ar mani.

Nav muļķis. Ar nožēlu atzīmēju. Ar muļķiem ir vieglāk.

Viņa apsargs vienmēr atbalsta plecu uz tāfeles. Vēl mazliet un sāks niezēt.

Un kur viņš atrada šos puisius?

– Jā. "Es pārdomāju," es pamāju, iztaisnojot sava krekla piedurknes.

Vīrietis tuvojas. Apsargi, it kā nojaušot viņa stāvokli, nāk tuvāk, cenšoties pasargāt viņu no neredzama uzbrukuma.

"Man jums ir jauns priekšlikums, Jan Valerijevič," es pasmaidu, paliecoties uz priekšu.

– Un kuru? "Es uzmanīgi klausos," viņš atbild, kopējot manas darbības.

"Esmu gatavs jums atdot 70 procentus no mana uzņēmuma akcijām," es pasmaidu. – 60 vietā.

Viņš uzlabojas. Neskatoties uz to, ka uzņēmums ir virs ūdens, neviens par to nezina un akcijas joprojām nav lētas. Mani citi uzņēmumi atbalsta viņu no visām pusēm, dodot iespēju izdzīvot,

tāpēc no malas šķiet, ka viņai nav īpašu problēmu...

Jā. Un ienākumu nav. Ja notiks peļņas noplūde, akcijas nekavējoties sabruks...

"Un pretī es gribu viņu," es pamāju uz izeju.

– Bet... – Ians nepārprotami nepiekrīt, un es apsteidzu viņa jautājumu:

– Un lam virsū, sedzot tēva parādus.

Vīrietis sarauca pieri, atkal skatīdamies uz mani.

"Viņa man tomēr teica," viņš neapmierināti saka, plosīdamies pie galda ar rokām. – Kā ar apvienošanos? Vai tas vairs nav interesanti?

– Būs kā solīts. Šīs 70% akciju ir tieši tas, ko es piedāvāju apvienošanā," skaidroju, ka netaisos viņam vienkārši atdot savu uzņēmumu.

Es pamanu, ka viņa acīs parādās šaubas, un saprotu, ka viņš ir gatavs piekrist. Viņš ir ieinteresēts šādā sadarbībā.

Kā ar mani?

Sasodīts mazulīt, cerēsim, ka esi tās naudas vērts. Tik lielu pirkumu vēl nebiju veicis... Un, acīmredzot, kaitīgs.

Mans sliktais pirkums.

Uz lūpām parādās pussmaids. Es labāk to ietītu īpašā iesaiņojumā, ko sauc par erotisko apakšveļu.

"80 procenti," viņš nospiež.

Es skaidri dzirdu, kā viņa manā galvā čukst:

– Kaza...

Viņa to pateiks, tiklīdz uzzinās, ka es noraidīju Īana

priekšlikumu. Vai arī šis apgalvojums galvenokārt attiecas uz līgavaini, kurš ir gatavs viņu pārdot par 80%?

Vispār dīvaini, ka viņš ir gatavs to nopirkt no sava tēva par miljonu, bet par pusotru pārdot man. 80 procenti akciju joprojām ir tik vērtas.

"Tas ir daudz," es izelpoju. "Man šeit nav labdarības."

Un tas spēlē tikai Īana rokās.

"Žēl," viņš pamāj. – Nu...

Un tad es saprotu, ka viņu īpaši neapbēdina 70% akciju zaudēšana. Iespējams, ka viņš negribēja no tā atteikties. Varbūt viņš tikai skatījās uz manu interesi par viņu, pārbaudīja ūdeņus un redzēja, cik tālu es varu iet.

"75%," es izelpoju, saprotot, ka drīz to nožēlošu. – Mana pēdējā likme.

"Es par to padomāšu," viņš atbild, pieceloties.

Un pēc viņa izskata ir skaidrs, ka viņu neinteresē nauda. Ians jau visu ir izlēmis pats. Tāpēc viņš aiziet. Meitenes tēls aizpeld viņam līdzī, izšķīst gaisā.

Un mūsu saruna ir beigusies. Viņš neatvadoties dodas uz izeju.

"Ja jūs tikai domājat par apvienošanos, zvaniet man," viņš saka, ejot.

Šajā situācijā es neko nevaru darīt. Es aizvedīšu Alisi prom, viņas tēvs atnāks un aizvedīs viņu un tad atkal nodos viņam. Tikai man arī tiks sodīts. Būs labi, ja izkāpšu ar protokolu.

Nē, mums šeit lietas ir jādara savādāk. Es palieku viena sēžot konferenču telpā un apdomāju savu nākamo gājieni.

14. nodaļa

Atkal atrodos tajā pašā viesnīcā, kur iepriekšējā dienā. Viņi mani šeit atkal noglabā kā lietu, atstājot mani pilnīgi vienu Īana modrajā apsardzē.

Labi apmācīti viesnīcas darbinieki mani sveicina ar izstieptiem, mākslīgiem smaidiem sejā.

Lai tie paliek tukši!

Es atpazīstu vakardienas administratoru un viņas palīgu... Vai viņi strādā maiņās?

Un pat kalpone ir tāda pati. Nav kam lūgt palīdzību.

Mani ierāda tajā pašā telpā, šķietami pagarināts vēl uz kādu laiku. Gulta ir tikko uzklāta un divieļi noņemti.

"Es būšu pāris stundas," sola Segmuzovs, apbalvojot mani ar ilgoto atvadu skatienu, kas tikai apstiprina viņa vārdus par viņa drīzo atgriešanos. "Un tad jūs un es darīsim kaut ko jauku."

Un šis draudīgais solījums mani tā sasprindzina, ka sāk klabēt zobi. Tas pat nav mājiens, bet gan drauds!

Kaut kas ir jādara! Vismaz izlec pa logu.

Pieceju pie loga, pārbaudu grīdu un rūgti izelpoju.

Diemžēl kopš vakardienas es neesmu kļuvis zemāks.

Man priekšā ir šoseja ar daudzām automašīnām. Ja es sabrukšu gabalos, neviens to nepamanīs.

Atkal ārpus manas istabas ir izlikta apsardze Maksa, jaunāka puisa, formā, kurš nekavējoties sāk runāt pa telefonu, un viņa

basa balss atskan cauri trakajām durvīm visā komplektā.

Kalpone atnes ēst, viss tāpat kā vakar. Tikai ar vienu atšķirību. Šodien viņš nāks pie manis, un es neizbēgšu ar vienkāršu saziņu. Es nodrebinu no bezspēcības.

Pozitīvā puse: viņi man iedod telefonu, lai runātu ar vecākiem. Un šī ir mana iespēja.

"2 minūtes," norūc Makss, apsargs, kurš iznesa mani no konferenču telpas rokās, palikdams netālu.

Es pamāju.

"Jā, tētis ir noraizējies," es čukstu. – Es piezvanišu viņam un mammai. Es jums pastāstīšu, kas notiek viesnīcā. – es plāpāju, skatoties uz viņu.

Lai viņš domā, ka tā būs.

Makss ir apmierināts ar manu atbildi, taču viņš pazemīgi stāv malā, izpildot norādījumus, ko iepriekš saņēmis no priekšnieka.

Baidos, ka izsaukšu policiju. Noteikti.

No galvas atceros tikai vienu telefona numuru, kuru ātri uzsaucu. Lenka paceļ klausuli un sveicina mani ar šausmīgi neapmierinātu toni:

– Sveiki.

Šķiet, ka no viņas no nepazīstama numura aizņēmās daudz naudas un vēl nav atdota. Tik nievājoša balss, ka jūties neomulīgi.

– Mammu, sveiks. "Šī ir Alise," es ātri saku. – Ar mani viss kārtībā. "Es paskatos uz puisi melnās drēbēs, kas stāv pāri manai dvēselei un caururbj mani ar tumšu skatienu. – Viņi baro, audzina.

– Kas? – Lenka otrā līnijas galā neko nesaka. Viņa runā miegainā balsī. Šķiet, ka es viņu pamodināju.

Kāds atkal zvina Maksam un viņš, skatoties uz mani, izvelk viedtālruni un iziet no istabas. Acīmredzot ne uz ilgu laiku. Bet tas ir neticami iepriecinoši.

Man nav daudz laika!

– Palīdzi man. "Man ir vajadzīga jūsu palīdzība," es viņai žēlīgi lūdzu. – Šī ir Alise.

"Es nesaprotu," viņa žāvājas klausulē. – Kas notika?

Smuki. Kā ātri izstāstīt visu stāstu un tajā pašā laikā pateikt, ka tas nav joks?

"Man vajag, lai jūs atnākat pēc manis uz viesnīcu, sataisiet troksni, es nezinu, novērsiet apsarga uzmanību un aizvediet mani prom no šīs elles, pirms mani šeit izvaro," es gandrīz kļiedzu klausulē. "Viņi mani tur pret manu gribu, Ļenočka."

– Kas?

Divās minūtēs īsi izklāstu visu situāciju, pievienojot krāsainu ministāstu par manu neliešu tēvu, neminot gaišo nakti ar Janu Sergejeviču, bet daudz laika veltu Janam Valerijevičam un viņa plāniem tuvākajā nākotnē.

"Lūk, tu kaza," viņa saka mana stāsta beigās, nav skaidrs, ko viņa domā: viņas tēvu vai Ianu. – Pasaki man viesnīcas nosaukumu. ES eju.

Un viņas neatlaidīgā apņēmība man rada atvieglojumu. Tas ir tas, kurš mani izglābs no šiem briesmīgajiem uzbrukumiem!

Paspēju nodiktēt viesnīcas nosaukumu un numuru, pirms

ienāk apsargs un uzreiz atņem man telefonu, izraujot to no rokas.

"Es tevi mīlu, tēt," es apmierināti kļiedzu, pārtraucot sarunu un pasmaidot.

Es smaidu, piedzīvojot nebeidzamu laimi.

Man izdevās visu. Pārējais ir Lenkas ziņā.

Es jūtu mežonīgu atvieglojumu un relaksācijas pieplūdumu. Akmens kā smagums nokrita no maniem pleciem. Ne viss ir zaudēts. Ir izeja!

Varbūt es joprojām varu izvairīties no tikšanās ar savu sagūstītāju. Tagad vari ieiet dušā un uzkost...

Es steidzos uz vannas istabu. Man ātri jānomazgājas. Padariet to pirms jūsu drauga ierašanās.

* * *

Īans mani noskūpst, iespiežot "Lux" istabas gaiteņa sienā, netērējot sveiciena priekšspēli.

Tiklīdz viņš iegāja istabā, viņš uzreiz iesita mani pret sienu, noķerot mani uz sliedītiņa.

Vīrietis nekaunīgi pārvalda manu muti, apspiežot visu manu pretestību.

No visa spēka piespiežu rokas pret viņa krūtīm, bet nevaru viņu atraut. Pat ne milimetra!

Spēcīgs, infekciozs.

Tas ir mežonīgi neērti, tas neļauj man elpot. Vēl mazliet, un es nosmaku.

Diemžēl draugs nekad neparādījās, un tā vietā nāca šis dupsis.

Es viņu ienīstu šajā brīdī un... kožu viņam mēlē, piedzīvojot

niknu naidu un bezpalīdzību.

Viņš raustās, strauji attālinoties no manis, un sper soli atpakaļ, norobežoti skatās uz mani.

– Vai jūs mulsina krasti? – viņš vairākas reizes pieskaras mutei ar plaukstu, pārbaudot jutību.

Un tikai tad viņš nomierinās, uzzinot, ka ar mēli nekas nav noticis. Apmulsušais skatiens kļūst par ironisku un viltīgu izskatu.

– Vai kaķene ir nolēmusi izlaist nagus? “Viņš pasmaida, atkal ievēkot mani savās rokās un saspiežot manas ribas, līdz sāp. – Cik jauki. Tas ir vēl interesantāk šādā veidā.

"Laid mani vaļā," es nošņācu, izlaižot pēdējo gaisu no plaušām, ar elkoņiem no visa spēka atgrūžos no viņa un izstiepju kaklu.

Atbrīvojies un bēg prom. Uz balkona vai vannas istabā. Galvenais ir turēties malā. Viņš jau mani nogalinās un nepamanīs. Reāli, tikai nedaudz vairāk man kaut ko sabojās.

Ians redz manus nožēlojamus centienus un ļauj man mazliet paiet, ļaujot man elpot.

Bet, tiklīdz es mazliet atguvos, es attopos zem viņa līķa uz dīvāna. Viņam par mani ir pilnīgi vienalga, sāpot ar savu tvērienu un ar kārtējo skūpstu asarojot man mutē ar tādu izsalkumu acīs, ka man ir bail.

Vai tas viss beigsies ar skūpstu? Vai arī viņš tagad virzīsies tālāk?

Kā novērst viņa uzmanību? Vai Ļena spēs mani dabūt ārā

šādos apstākļos?

Aukstums iezogas apziņā ar domu, ka jau ir vēls. Viņa neko nevarēs izdarīt.

Mani nekādi nevar izglābt no šī slepkavas.

Viņš zina, ka es vairs neesmu meitene, un viņa nodomi attiecībā uz mani ir acīmredzami.

"Ir sākusies pirmā parāda dzēšanas stunda," dzirdu viņa aizsmakušos čukstus, no kuriem tik tikko savaldos, lai nenodrebētu no riebuma.

Mani pārņem ledainas šausmas, kas izplatās pa ķermeni līdz pat pirkstu galiem.

Es iegraužu nagus viņa plecos, cenšoties viņu ievainot un beidzot atgrūst no sevis. Nepārsniedz. Vīrietis pat nesamazina ātrumu savos skarbajos glāstos, un es no visa spēka slīgstu zem viņa.

Viņš apgriež mani, noguldot uz vēdera un paceļ manu peldmēteli, atsedzot manu dibenu biksītēs.

Sasodīts brīdis, kad biju pārāk izsalcis, lai adekvāti domātu, ātri uzkodas ceļā, un tad devos uz dušu.

Manas rokas ir savērtas atpakaļ un turas aiz vienas no viņa rokām.

Augstprātīgais louts ar visu ķermeni atbalstās uz mani, kad es sāku spārdīt, cik vien spēcīgi varu, lai izklūtu no viņa tvēriena.

Šķiet, ka man pat sāk nedaudz izdoties, viņš nedaudz atkāpjas.
– Atpūties, mazulīt. Citādi sāpēs," viņš sola un uzreiz nodod solījumu man.

Ians nospiež vēl stiprāk, iespiežot savu mušu manā dupšā, skaidri parādot, cik viņš ir sajūsmā. Es ātri elpoju, cenšoties apgriezties un neļaut viņam tikt pie manis.

Viņa roka sāpīgi saspiež manas rokas, tikai nedaudz ilgāk un tas noteikti mani salauzīs.

No acīm it kā dzirksteles lido no sāpēm. Es saviebos un sakodu zobus. Nekļūsti ļengans. Ne tagad!

Viņš novelk manas biksītes līdz ceļiem.

Es esmu uz robežas! Es kļūstu traks no neprāta.

Kur tu esi, Ļena?! Vismaz pieklauvē pie durvīm. Radiet troksni. Jebkurš. ES lūdzos!

Kungs, lūdzu, ne šādi un ne tagad. Un ne ar viņu!

Mana sirds mežonīgi pukst. Nav pietiekami daudz gaisa. Asaras birst no manām acīm.

Dzirdu aiz muguras attaisāmu rāvējslēdzēju un saprotu, ka tas ir beigu sākums. Mans gals.

Man vairs nav spēka dot cienīgu atraidījumu, viņš pilnībā apspieda manu pretestību, piespraužot mani pie gultas.

Es gribu kliegt, bet viņš ar spēcīgu spiedienu iespiež manu seju matracī un mans kļiedziens tiek noslīcināts segā.

Es pielieku neticamas pūles un pagriežu galvu, sasprindzinoties no visa spēka un kļiedzot, cik vien skaļi varu.

– PALĪDZĪBA!

Pēc pāris sekundēm viņš iebāž man mutē vairākas salvetes, kas atrastas uz naktsskapīša pie dīvāna vai kaut kur tuvumā, jo es nejūtu, ka viņa tvēriens atslābst.

Es viņam esmu tikai kaut kāda lelle. Vēl mazliet, un viņš mani izvaros.

"Jan, nefado, pofafuista," es viņam lūdzu, spļaujot no salvetēm, kuras uzreiz samirkst manā mutē un pielīp pie manas mutes jumta.

Es paceļu galvu un cenšos pietiekami stipri sašķiebt acis, lai viņu ieraudzītu. Ko viņš dara? Tiešām jau kails?

Tas ir šausmīgi neērti, ka esmu spiests atkal iebāzt degunu segā, nerasniedzot savu mērķi.

Ians nepamana manus lūgumus un asaras, turpinot mani glāstīt ar pirkstiem. Viņš izbauda savu prieku, nesteidzīgi nīrgājoties par mani.

"Vai mazajam patīk, kad es to daru šādi?" – viņš jautā, pieķerdamies man.

Es nesaprotu, ko Ians domā, kamēr nepiedzīvoju šo briesmīgo sajūtu... Un es atkal kliežu, spalgi un skaļi. Mans klieziens atspoguļo visas šausmas, ko es piedzīvoju šajā brīdī.

15. nodaļa

Viņa telefons zvana, ielaužoties jautrā trilā, pamests kaut kur tuvumā, un Ians, man par lielu atvieglojumu, attālinās no manis. Smuki. Es gandrīz nomiru no bailēm.

Lūdzu, ļaujiet tam būt kādam svarīgam! Es nepārdzīvošu otro nāvēssodu.

Viņa nepatīkamie pirksti atradās manā ķermenī, masēja, vingrina mani pirms tam...

Es jutu tās sevī un to briesmīgo bezpalīdzību, kas mani pilnībā pārklāja.

Es atcerēšos šo mirkli visu savu dzīvi. Burtiski sekunde un viss būtu beidzies. Otrais!

Mīļais Dievs, lūdzu, atlaid viņu.

Es aizrijos no šņukstām, kas uznāk tikai tagad, kādu laiku pēc saņemtā stresa. Es vienkārši nevaru nomierināties. Tā ir nekontrolējama reakcija. Kaut kas pārpasaulīgs.

Es pielecu kājās, kaut kādā vājprātā, un paspēju aizlēkt uz istabas stūri, kamēr Īans atbild uz zvanu. Acīmredzot kāds patiešām svarīgs. Viņš aizmirst par mani, apjucis no sarunas un aizpogājis bikses.

Tas padara mani neticami laimīgu. Varbūt viņš aizies?

Es vēlos, lai es varētu to izdarīt ātrāk. Tad varbūt atnāks Lenka un izglābs mani. Viņa tevi izglābs, viņa var. Viņai ir tikai cerība.

Ians iziet uz balkonu. Es vēroju viņu, kā viņš izņem cigaretes no aizmugures kabatas un aizdedzina tās, balstoties uz margām. Viņš domīgi apspriež savu jautājumu, skatoties uz pārējām mājām priekšā. Spriežot pēc viņa sarauktās sejas, saruna ir ļoti svarīga.

Es uzmanīgi skatos, cenšoties pamanīt vismaz dažas izmaiņas viņa uzvedībā.

Manas asaras ir beigušās, bet vaigi joprojām ir slapji. Savelku lūpas un savelku dūres, cik vien cieši varu.

Es esmu tikai lieta. Viņš man to vienkārši lieliski parādīja. Neviena par mani neiestāties, ja viņš gribēs veikt savas netīrās lietas šeit vai kur citur...

Neviens par mani nerūpējas: mans tēvs, mana māte. Es tik ļoti cerēju, ka Jans man palīdzēs.

Kad viņš sāka mani mocīt augšstāvā, skaidri norādot uz seksu tieši uz dīvāna, lai saņemtu izpirkuma maksu, es nobijos. Viena lieta ir tad, kad esi dusmīgs uz visu pasauli, piedzēries un vērsies pret visiem savā lēmumā, skaidri saprotot savas vēlmes, cita lieta, kad esi spiests.

Bet tagad es saprotu, ka Īans nepiespieda. Salīdzinot ar to, kas bija tagad, viņš tikai ieteica...

Es biju stulba. Spēcīgi.

Manā dvēselē ir rūgtums no apziņas, ka izdarīju nepareizu izvēli.

Nodomāju, ka Segmuzovs pēc uzmākšanās mašīnā atdzisis un pārdomājis savu uzvedību. Un izrādījās vēl trakāk...

Un kāpēc es uzreiz nepiekritu? Un tagad viņš jau ir pārdomājis.

Kāpēc viņam būtu jāiesaistās ar savu nākamo partneri? Interesanti, vai viņi jau ir parakstījuši līgumu? Iespējams jā.

Man atkal gribas raudāt un novēršu uzmanību no negatīvām domām, koncentrējoties uz savu sagūstītāju.

Saruna jau beigusies, izvarotājam telefons rokā. Tagad es nevaru viņu identificēt citādi. Īsts izvarotājs.

Viņš izmet cigareti un nāk man pretī, atverot balkona durvis. Manā dvēselē aug nemieri. Es paskatos apkārt un pievēršu viņam skatienu.

Spriežot pēc viņa sejas, man nevajadzētu gaidīt neko labu.

Tumšmatains vīrietis ar melnām uzacīm skatās uz mani augšā un lejā. Es mirstu, gatava skriet uz vannas istabu, ja viņš pasper tikai soli manā virzienā.

"Gatavojies," viņš man auksti saka. – Jums ir jauns īpašnieks.

Viņš spēlējas ar telefonu rokās. Nervozī. Uz vaigu kauliem spēlē mezglīni.

– Runājot par? – Esmu pazudis. – PVO? Vai tu mani pārdevi? Kam?

– Pēc 5 minūtēm ieradīsies jūsu jaunais īpašnieks. Vismaz izķemmējiet matus," viņš saka, dodoties uz izeju un tajā pašā mirklī aizmirstot par mani.

– Kas viņš ir? – es kliecēju viņam pēc, cerot, ka tas tomēr ir Īens, nevis kāds cits, kurš grasās mani nopirkt.

"Jums ir paveicies, ja viņš būtu zvanījis minūti agrāk... Viņš

nebūtu tevi aizvedis prom."

Un šī pārlicība mani piepilda ar bailēm. Tātad bija nosacījums, ka viņš mani aizvedīs neskartu? Viņš zina, ka es vairs neesmu meitene. Vai arī viņš neteica, ka vairs nav jaunava?

Ko tas viss vispār nozīmē?

Es gribu kliegt un kliegt un kliegt, es jūtos tik slikti.

Varbūt Ians sākotnēji mani izpirka šim nolūkam? Vēlāk pārdot tālāk?

Un šobrīd es saprotu, ka katram ir sava cena.

16. nodaļa

Koridorā notiek skaļš strīds, kas piesaista manu uzmanību. Sieviešu kliegzieni un mana sarga bass. Viņi kaut ko uzzina tieši aiz manas istabas durvīm.

Tiešām?

Mani pārņem priecīga sajūta. Es klausos sievietes, sīkumainajā balsī, kas tikai paceltā balsī kaut ko saka Maksam, un es viņu atpazīstu.

Lenka! Mans dārgais ir ieradies!

Es pieskrienu pie durvīm un ieskatos skata caurumā.

Sarkanmataina skaistule minikleitā lamājas Maksā, pilnībā nezinot, ka viņš ir garāks un stiprāks par viņu. Viņa paskatās uz viņu un izskatās tik nikna pat no šejienes... ka arī es jūtos neomulīgi.

Ak mans Dievs!!!

–... saplēsa! – apslāpēts pienāk pie manis. – Palīdziet!

Vīrietis viņai kaut ko mierīgi paskaidro, bet viņa nevēlas klausīties, iebāž pirkstu svārkos un piesaista visu uzmanību. Vienas no blakus istabas durvīm viegli atveras, viņas kliedzienu pievilinātas. Koridorā iznāk vīrietis halātā un jautā vai viss kārtībā...

Un šajā brīdī Makss novīst, pakļaujoties viņas pierunāšanai kaut ko palīdzēt un dodas viņai līdzī uz tualeti.

Ceļš ir skaidrs!

Es varu aizbēgt tūlīt un atstāt visus augstu un sausu. Īans nokāpa lejā, acīmredzot, lai sagaidītu savu dārgo viesi foajē.

Nu Ļenočka! Jums nav cenas!

Ātri uzvelku džinsus un džemperi un izskrienu no svītas ar baleta kurpēm rokās. Es atstāju nelaimīgo kleitu istabā. Izņemot šīs drēbes, ko es valkāju, un kleitu, man nav nekā cita.

Es skrienu ar galvu pret kāpnēm un nokāpju pirmajā stāvā. Tad es palūkojos uz āru, meklējot Īanu, un uzreiz saskaros ar viņa tumšo kroni pie ieejas. Viņš ir uz lieveņa.

Caur caurspīdīgajām stikla durvīm var redzēt, ka viņš smēķē un ar kādu sazinās.

Vai viņa draugs jau ir ieradies?

Es turpinu tās vērot un paslēpos netālu no kāpnēm, lūkoties aiz stūra.

Ātri skrienu uz otro stāvu, tiklīdz pamanu, ka viņi dodas iekšā viesnīcā. Es ieskrienu tualetē gaitēņa galā un palūkojos ārā, ja viņi kāpj pa kāpnēm, nevis ar liftu uz augšējo stāvu.

Nav fakts, bet jūs nevarat ar to riskēt. Nav mans gadījums.

Nogaidījis dažas minūtes, es metos lejā un, konstatējot, ka tur neviena nav, lidoju uz izeju.

Urrā. Brīvība.

Es izskrienu no šīs nolādētās viesnīcas un skrienu pa ceļu, cik ātri vien varu, un tikai pēc simts metriem saprotu, ka baleta kurpes joprojām ir manās rokās. Es biju tik saspringta, ka pat nepamanīju, ka joprojām esmu basām kājām. Es neko nemanīju zem kājām, vienkārši skrēju uz priekšu, neizrādot ceļu.

Ieeju kādā alejā un atvelku elpu pie konteinera ar atkritumiem. Jā, viss ir kārtībā. Man izdevās aizbēgt no šī idiotu bara.

Es paskatos apkārt, aplūkoju savu apkārtni un ievēroju, ka alejā nav neviena, izņemot mani.

Un mani sāk mocīt jauns jautājums, par kuru līdz šim kaut kā nebiju domājusi.

Ko tālāk?

Jūs nevarat doties mājās. Naudas nepalika. Es pat nevaru braukt ar metro... Kas man jādara?

Kur es vispār esmu?

Es eju garām alejai un izeju uz citu ielu un klaiņoju pa to, vairs ne ar tik spēcīgu pārliecību, ka visu izdarīju pareizi. Esmu izsalkusi, lai gan nesen esmu uzkodas. Kā paveicās, man joprojām bija vēlme doties uz tualeti.

Es eju pa tukšu ielu ar retām mašīnām un zemām mājām. Visticamāk dzīvojamais rajons. Tas nozīmē, ka esmu tālu no pilsētas centra...

Ko darīt? Es pat nezinu, kur esmu. Viņa mašīna abas reizes mani atveda uz viesnīcu un aizveda. Es zinu nosaukumu un ielu, bet es nezinu, kurš metro un vai tas ir tuvumā...

Es domāju par iestāšanos policijā. Bet viņi mani atgriezīs manai ģimenei, un viņa mani nodos Janai. Un viņam ir jauns īpašnieks. Apburtais loks.

Smuki. Kāpēc tas ir tik grūti?

Būtu jauki aizbraukt uz Lenas māju. Viņa palīdzēs. Bet kur es varu dabūt naudu ceļojumam?

– Atvainojiet, bet vai varat man pateikt, kur atrodas metro? – Apturu garāmejošu dāmu ar lieko svaru ar augstprātīgu seju, kura uz mani skatās kā uz tarakānu.

Viņa pamāj ar roku pa labi un dodas tālāk, pat neuztraucoties atbildēt.

Jebkurā gadījumā paldies. Un es eju pareizajā virzienā.

Arvien biežāk un biežāk sāk mirgot dažādi cilvēki, katrs ar savu problēmu galvā. Viņi man nepievērš nekādu uzmanību, lai gan es ieskatos viņu sejās, cerot pamanīt vismaz kādu, kas ir līdzjūtīgāks par pārējiem.

Ak, es sastopos tikai ar dusmīgām, neapmierinātām sejām, dažkārt saraucām pieri, un visiem bez izņēmuma ir ļauni skatieni.

Bet tas laikam ir normāli. Es arī nekad nedomāju, ka kādam priekšā varētu būt vajadzīga mana palīdzība.

Es tuvojos metro pēc 15 minūšu nesteidzīgiem soļiem, salstoties pie kāpnēm, kas ved uz leju.

Nu esmu sasniedzis savu iedomāto mērķi. Kur doties? Vai man mēģināt skriet vai runāt ar pavadoni? Vai arī lūgt palīdzību kādam garāmgājējam?

Tikai ne tā pati atsaucīgā dāma, ar kuru es satiku iepriekš.

Iegrimis domās, es sāku iet lejā pa kāpnēm pazemes ejā, bet pamanu viņu. Vīrietis stāv netālu no metro un skatās savā telefonā.

Atvērts tumši pelēks gaišs lietusmēteliņš, saulesbrilles, smīns uz lūpām.

Mammīte!

Jauns panikas vilnis mani pilnībā pārklāj. Sirds sāk pukstēt ātrāk, liekot jums justies karstam un svīst.

Pats Jans Sergejevičs. Ko viņš te dara?

Mēģinu skriet lejā, bet uz mirkli sastingstu, cenšoties pati izdomāt viņa tālāko rīcību.

Viņš mani neredz, neizrāda nekādas intereses par mani un pēc minūtes pilnībā novēršas.

Oho. Pat ja?

Un es domāju, ka viņš ir atnācis pēc manis, ka viņš ir mans jaunais saimnieks. Un viņi divi mani te meklē. Bet viņš nezina. Vai jūsu bizness šajā rajonā?

Es esmu bijībā. Mana pestīšana ir viņā! Tagad es to skaidri saprotu.

Toreiz es viņam atteicu, bet man tika dota iespēja visu salabot.

Vīrietis runā pa telefonu un tad dodas uz ceļa pusi. Piebrauc zila mašīna, un viņš dodas tās virzienā.

Mums ar viņu jārunā. Atvainojiet. Palūdziet, lai viņš mani aizved prom no šejienes. Varbūt viņš atkal piekritīs tiem pašiem noteikumiem? Es visu sapratu! Godīgi.

Pēc tās briesmīgās izdarības... Mēģinājumi izvarot mani istabā, es jau piekritu visam.

Es izlecu no vietas un skrienu pie viņa.

– Jaņ! – uzkliežu viņam, kad viņš atver mašīnas aizmugurējās durvis un kāpj iekšā. – Jaņ!!

Man izdodas aizlidot līdz Solaris, kad durvis aizveras un mašīna sāk kustēties. Es satveru rokturi un velku to sev pretī.

– Jančiks! – es kliežu iekšā kajītē.

Un mašīna apstājas. Ēst. Vīrietis pārsteigts paskatās uz mani.

"Sveika," es izelpoju. – Man tevis pietrūkst. Un es pārdomāju.

Lūžu, paņemiet mani, es piekrītu visam.

17. nodaļa

Paskatos uz taksistu, pārvēršu skatienu uz meiteni, neko nesaprotot. Viņai vajadzēja būt viesnīcā.

Es tik ļoti steidzos viņu redzēt, ka pametu savu mašīnu centrā un braucu ar metro. Vēl pāris minūtes un mēs būtu tikušies istabā. Vai Jans viņu atlaida?

– No kurienes tu esi? – Es viņai jautāju.

"Es aizbēgu," meitene smaida.

Un tas visu noliek savās vietās.

– Brauciens ir atcelts. "Paldies," es saku šoferim, izkāpjot no mašīnas.

Paņemu viņu aiz elkoņa un velku uz sāniem, prātodama, kā rīkoties tālāk.

Ja viņa aizbēga, tad mūsu darījums ar Segmuzovu par viņu tiek atcelts, un tas ir lieliski.

Telefons zvana. janvāris Lieliski. Es parakstos, lai Alise klusē, paeju malā un nospiežu zvanīšanas pogu.

– Jā?

"Mums ir neliela problēma," es dzirdu viņa aizelsušo balsi.

Meklēju viņu. Skrien augšā pa viesnīcas kāpnēm, tāpēc viņš ir tik bez elpas? Es pasmaidu.

Tas jūtas labi.

"Es klausos," es vēsi saku.

– Tagad man steidzami jānodas prom. Ja mēs atliksim

meitenes pārvešanu uz rītdienu? – viņš cenšas izkļūt no situācijas.

Viņš cenšas atvēlēt sev dienu, lai varētu viņu atrast.

Nē, nē, mans draugs. Es pārvietoju kalnus, lai atrastu veidu, kā izglābt viņu no tavām ķetnām, tagad klausies manos nosacījumos!

– Nē. Tikko. Mans vīrietis jau ir aizbraucis, lai tu viņu paņemtu. Pusstunda. Piekrītu? Vai arī darījums tiek atcelts. Man viņa nav tik ļoti vajadzīga, kā tu domā.

Jā, protams. Tāpēc es devos pie viņa vecākiem un uzzināju, kurā valstī viņi dzīvo, izvēloties sev piemērotu spiediena sviru uz viņu.

Var dzirdēt kā viņa zobi griežas telefonā.

"Es nevaru to pabeigt pusstundā," viņš sēkt. "Ir kāda steidzamāka lieta, kuru es nevaru atcelt."

"Tad darījums tiek atcelts," es saku. – Mans piedāvājuma ierobežojums ir 30 minūtes. Ja pārdomājat, zvaniet.

Nolieku klausuli un aizvedu meiteni prom no metro. Ja Īans nav muļķis un viņš nav muļķis, tad arī viņš pēc dažām minūtēm ieradīsies metro, lai viņu meklētu.

Kur meitene dosies nepazīstamā vietā un bez naudas? Es viņu pārbaudu, apstiprinot savas aizdomas. Rokas tukšas. Līdz metro – nekur citur nav.

Tāpēc mums ir pienācis laiks no šejienes doties prom. Es satveru Alises roku un vedu prom.

–Kur mēs ejam? – viņa ejot jautā, satraukti skatoties manā virzienā.

– Kaut kur tālāk no šejienes, un tur jūs varat braukt ar automašīnu koplietošanu.

Un viņa paņem informāciju un pievieno ātrumu, sekojot man blakus.

Es vēl nezinu, vai man vajadzētu viņai pastāstīt par to, kā es šeit nonācu. Galu galā es braucu uz šejieni, lai viņu paņemtu no viesnīcas.

Teorētiski mums nebūtu jāslēpjas...

Bet ar savu aizbēgšanu viņa man ietaupīja daudz pūļu, tāpēc es labāk par šo faktu klusēju. Ļaujiet viņam domāt, ka viņš ir nejauši saskāries ar mani.

Spriežot pēc tā, kā viņa mani pieķēra pie mašīnas, meitene nenojauš, ka Segmuzovs viņu nolēmis nodot manā rīcībā, vai arī zina, bet ne visu patiesību.

– Kāpēc tu aizbēgi no sava līgavaiņa? – izsprāgst no manis. – Es tiecos pēc viņa...

Alise aizķeras no tik tieša jautājuma, bet es viņu turu, un viņa uzreiz iztaisnojas.

"Es kļūdījos," viņa dreboši elpo. – Viņš ir dupsis. Tagad es to zinu.

"Protams," es apstiprinu, un viņas sejā pārslīd smaids pēc mana paziņojuma.

Tikai tagad es ievēroju, cik viņa izskatās nogurusi.

Nabadziņš. Skatos uz viņu ar līdzjūtīgu skatienu, atzīmējot, ka meitene ir tieva, viņai varētu pietikt ar kādu svaru un atpūtu.

– UN? – ES jautāju. – Ko tālāk? Kāds ir plāns?

Es gribu, lai viņa atkārtu vārdus, ko man teica taksī. Ar tādu pašu degsmi un atklātību.

– Nu... – Viņa vilcinās, cenšoties man sekot līdzi.

Pamanu viņas vaigos sārtumu, kas mani tracina. Es gribu viņai pieskarties.

Smuki. Bāze nāc pie prāta! Ians Bejs! Nekļūsti ļengans! Jums ar viņu jāiet tālu prom, un viss, par ko varat domāt, ir sekss!

Turpinām aust pa ielām, jaucot pēdas, pārmaiņus skatoties apkārt un meklējot Segmuzovu vai viņa sargus. Cilvēku nav daudz, bet mūsu pāris uz ielas skaidri izceļas.

Melnā T-kreklā ar atvērtu baltu kreklu un saulesbrillēm es izskatos pēc mafijas boses un Alise, kas turpat rībinās, atgādina pieticīgu skolotāju.

Izejam cauri parkam pa bruģētu taciņu un ne tik steidzīgi skrienam tālāk. Teorētiski nav jāsteidzas.

Pēc aptuveni divdesmit minūšu līkumošanas iznākam pustukšā stāvvietā, kur pamanu mums vajadzīgo auto, kuru var izīrēt.

"Tu neatbildēji," es atceros, un meitene atkal nosarka.

"Es lūdzu jūsu palīdzību," viņa izelpo pēc dažām sekundēm.

"Un pretī es būšu ļoti pateicīgs."

Viņa to man izplāpā, sakopot savu drosmi, un acumirkļi apklust, kautrīgi skatoties man acīs.

Telefonā dodos uz aplikāciju, ātri un pazīstamā veidā atrodu šo auto un aizpildu savus datus.

– Cik pateicīgs? – nosmejos, un mans izsalkušais skatiens jau

slīd pār viņas ķermeni.

Mašīna atveras, viņu pārsteidzot. Meitene palec uz sāniem un tad atviegloti nopūšas, nobolīdama acis.

Es skatos uz viņu, tik skaista pat parastos džinsos un blūzē ar apkakli...

Alise paklausīgi stāv blakus un gaida manu turpmāko rīcību.

Tik paklausīgs un maigs... Aizraujas elpa. Viņas klātbūtne mani kaut kā ietekmē tā, kā nevajadzētu. Nu, kāpēc no visām sievietēm ir tāda reakcija uz viņu?

Un viņu bija diezgan daudz.

Ārprāts. Un es vairs nezinu, ko es daru.

Es gatavojos pievienot vēl, bet viņa apņēmīgi paceļas un noskūpst mani.

Tas ir tieši tas, uz ko es devu mājienu. Jā, mana meitene. Tas ir tieši tas, ko es gribēju.

Tad es pārņemu iniciatīvu savās rokās, apliekot savu roku ap viņas muguru un piespiežot viņu sev klāt. Mana mēle ielaužas viņas mutē.

Es jūtos karsti un nesaprotu, kas ar mani notiek. Es viņu laizu, saspiežu viņas mēli, izraujos no viņas un atkal kāpju iekšā.

Meitene man atbild, sākumā bailīgi, tad arvien pārliecinošāk.

"Es nevaru sagaidīt," no manis izplūst.

Smuki. Es viņu tik ļoti gribu, ka esmu gatavs uzvest viņu uz mašīnas pārsega un izdrāzt viņu tepat.

Tukšā autostāvvietā man uzdod vienu ļaunu domu, kas mani vajā.

Atveru mašīnu un iegrūdu meiteni iekšā. Es apsēžos blakus, aizveru durvis un pievelku viņu sev klāt vēl vienam skūpstam. Alise ir samulsusi, bet tomēr piekāpjas.

Un tev nav izvēles, mazulīt. Tu pilnībā esi manā žēlastībā.

Un, spriežot pēc viņas kustībām, viņa tomēr nolemj šoreiz nodarboties ar seksu ar mani.

Žēl, meitene. Es nezinu, ko es daru. Es vairs neesmu pārliecināts, ka esmu labāks par Segmuzovu... Es uzvedos kā iekārīgs zvērs.

Ar jums manas asinis vārās, un manas smadzenes kūst paaugstinātā temperatūrā un pieņem nepareizus lēmumus...

Pievelku viņu sev klāt, novelku blūzi un pārlicinošām kustībām attaisu džinsu pogu.

"Jan," viņa bailīgi ieskatās manās acīs.

"Tas ir labi, mazulīt," es čukstu pret viņas lūpām. – Atlaidīsimies pāris minūtes kopā no šīs pasaules...

Galu galā šis nav laiks peticībai.

Es viņu paņemu un apsēdinu sev klēpī.

"Nē," viņa čukst, noliecoties manās rokās un nonākot pretrunā ar sevi.

„Tu pats to vēlies,” es ielaidu pirkstus viņas biksītēs, jūtot viņas stipro savilkšanu.

Viņa saraujas, un viņas skatienā parādās nesaprotams spokains skatiens. Viņas tur agrāk nebija.

Pirmo reizi viņas acis iemirdzējās no manām glāstošajām kustībām, bet tagad...

Viņa noslēdzas no manis, baidās no mana pieskāriena un mēģina mani atgrūst.

– Čau, tev viss kārtībā? – es viņai līdzjūtīgi jautāju, beidzot glāstīt, nemaz negaidot tādu reakciju.

Alise klusē. Jūtas auksti un attālināti. Manās acīs ir asaras.

Un tas nav tas efekts, kādu es gaidīju...

– Vai ar tevi kaut kas notika? – Es sāku viņai uzdot jautājumus. – Vai Īans kaut ko izdarīja?

Viņa paskatās uz mani, pārsteigta par manu ieskatu un uzreiz novēršas, bet man izdodas visu saprast.

Un es viņu laidu vaļā, lai arī kā es gribētu turpināt iesākto...

Aizpogāju bikses un virzos uz priekšu, dodot viņai laiku pabūt ar sevi un pielāgot drēbes.

– Par ko...? – Viņa nesaprot.

Bailes? Vai es viņu atgūšu pēc atteikuma? Kamēr es nesaņemšu savu, tev nav jāuztraucas, mazulīt.

"Mēs to apspriedīsim mājās," es sakodu zobus, cerot, ka tomēr tikšu mājās ar tādu kamolu biksēs...

18. nodaļa

Viņš neuzstāja, un es priecājos, ka spīdzināšana ir beigusies.

Nesenā atmiņā par vardarbību istabā, kas spilgti atbalsojās manā atmiņā pašā pīķa brīdī, iespiedās manā galvā un negrasījās to pamest. Vēlme ir zudusi, skatiens ir apdzisis, kaisle ir pazudusi, atstājot vietu vilšanās un rūgtumam.

Vēl tikai nedaudz un Segmuzovs būtu mani izdrāzējis... pret manu gribu!

Tas ir pretīgi! Es neesmu nekāds vergs!

Mani atkal pārņēma šī biedējošā bezpalīdzības sajūta. Es knapi varēju savaldīties, lai neietriektu Īanam pa žokli ar dūri, sēžot zem manis, ar grūtībām savaldoties un atgādinot sev, ka viņš nav izvarotājs.

Mēs peldam pa ielām, steidzamies uz priekšu, apdzenot mašīnas, un es nedaudz atveru logu, sēžot aizmugurējā sēdekļī un izvelku roku no loga, vicinot to un izbaudot pretimbraucošo vēju.

– Vai mums pa ceļam būs ko ēst? – viņš līdzjūtīgi jautā, neatceroties notikušo, un es pamāju.

Man ļoti gribas ēst. Es par to aizmirsu, mēģinot aizbēgt no viena un pārlicināt otru par saviem tīrajiem nodomiem.

Nopērkam burgeru tuvākajā ceļmalas kafejnīcā, ņemu arī lauku kartupeļus un pīrāgu ar kafiju. Ians aprobežojas ar kartupeļiem ar mērci.

Apsēžamies pie galdiņa verandā koku paēnā un nesteidzīgi

pusdienojam. Man vairs nav kur steigties. Mana turpmākā dzīve ir tieši atkarīga no man pretī sēdošā cilvēka, lai cik dīvaini tas neizklausītos.

Mēs vērojam apkārtējos cilvēkus, katrs domājot par savu.

Es runāju par savu mammu un tēti, kuri, lai glābtu biznesu, izturējās pret mani kā pret cūku. Es nezināju nevienu savā lokā, kurš būtu precējies ar tādu pašu mērķi.

“Es tevi aizvedīšu mājās...” Ians iesāk slideno tēmu pēc kāda laika, kad intensīvais izsalkums ir palicis aiz muguras, izraujot mani no seno draugu atmiņām.

Pēc pusdienām man būs jāpiezvana Ļenai un jānoskaidro, kā viņai klājas.

– Uz to dzīvokli? – jautāju, iekost pīrāgu.

– Nē, šis nav mans dzīvoklis. Es to noīrēju tev un man, kamēr braucām...

Oho! Tāds ir ātrums. Toreiz es pat neko nepamanīju. Viņš tikai vienu reizi paskatījās savā telefonā.

Vai arī es vienkārši nepievērsu uzmanību?

Es atgriezos atmiņās par to nakti, kad braucām viņa mašīnā, un mana roka cēlās uz viņa ceļgala un es neko vairāk nepamanīju... Tad viņš paātrināja un mēs sasniedzām galamērķi dažu minūšu laikā.

Viņš noteikti to noīrēja neīstajā brīdī...

Viņa skatienā parādās rotaļīgi dīvainības, un viņa lūpās spēlē salds smaids.

Ians pieceļas un sniedzas pāri galdam pret mani, noliekot

aplāti malā, lai nesasmērētos.

Muļķības! Vai viņš vēlas mani noskūpstīt? Nopietni?

Vai viņš tagad vienmēr un visur šādi demonstrēs pret mani savu valdošo attieksmi?

Varbūt viņš sāks drātēt visās degvielas uzpildes stacijās?

Vēlme attālināties kā uguns manī plosās ar īpašu niknumu, bet es turos savā vietā.

Tas ir šausmīgi neērti. Es nevaru viņam atteikt, jūtoties kā bandinieks viņa rokās – viņš jebkurā brīdī var mani atgriezt Segmuzovam. To nedrīkst aizmirst!

Turies, mīļā. Jūs varat! Nekas nav noticis. Viņš vienkārši skūpstīsies...

Domas cīnās kā putns slazdā, apliecinot, ka šī attieksme nav par mani. Es to neizturēšu. Es to vairs nevaru!

Pēkšņi jūtu viņa īkšķi uz savām lūpām, kas tik lēni skrien gar augšējo, to nedaudz piespiežot. Es redzu, kā viņa seja mainās, pārvēršas par plēsonīgu. Katru reizi, kad viņš man pieskaras, viņš uzliesmo kaislībā, un es jau atpazīstu šīs izmaiņas.

Ko tas viss nozīmē?

Spīdzināšana beidzas tieši pirms tās sākuma. Vīrietis atgriežas savā vietā, it kā nekas nebūtu noticis, smīn un vēro mani.

Izrādās, ka es uztraucos ilgāk nekā viņš...

"Tu esi netīrs," viņš paskaidro. – Sula no pīrāga. Es nevarēju pretoties.

Un es laimīgi izelpoju un sāku smaidīt, saprotot, kāds muļķis es tikko esmu bijis ar pārsteigtu skatienu. Es jau domāju, ka viņš

atkal mēģinās mani pierunāt uz kaut ko vairāk... Ufff.

Bet, kā izrādās, tās vēl nav beigas.

Ians lēnām pievelk pirkstu pie mutes un laiza spilventiņu, atklāti to izbaudot.

Šī drebošā kustība mani tā mulsina un aizrauj, ka es nespēju pateikt ne vārda. Bet viņš var:

"Drīz jūs visi būsiet pārklāti ar krējumu," viņš klusi apsola.

"Un es tos nolaizīšu no tevis."

Es noriju neviļus. Es jūtos neomulīgi par viņa vārdiem. Es gribu aizbēgt no šejienes tāpat kā es bēgu no Segmuzova.

Es tikai uzreiz atceros to brīdi pie metro, kad es biju šausmīgi priecīgs, redzot Īanu, un biju gatavs darīt jebko, ja vien viņš mani aizvedīs prom no turienes. Prom no mērgļa Segmuzova.

Un es saprotu, ka šis nav laiks lepnumam.

Es pamāju, kautrīgi uzmetot skatienu viņa apmierinātajai sejai.

–Vai tu mani izpirksi? – Es aizturu elpu. – Pie Segmuzova? Vai tu viņam to nedosi?

Pirms es to daru, man pašam ir jānoskaidro visi punkti.

Un viņš iespaidīgi pamāj, atspiedies sēdekļi. Viņa pirksti spēlējas uz tuvējā krēsla atzveltnes. Drīz viņš mani noglaudīs ar tiem... Viņa jaunā rotallieta.

Smuki. Cik nepatīkami ir apzināties, ka esat kāda metiens!

"Tiklīdz tu man parādīsi savu pateicību," vīrietis piebilst. "Es viņam samaksāšu, un viņš pārstās tevi meklēt."

Un es saprotu, ka nevaru izklūt no šīs situācijas. Ja es vēlos

izvairīties no tikšanās ar Segmuzovu, tad labāk ir izpildīt visas šī
puiša kaprīzes, kas atrodas man blakus.

Turklāt viņš nemaz nav tik slikts. Klusi nopētu viņu, kad viņš
novēršas: izskatīgs, slaidis, ar materiālo bagātību... Teorētiski
man paveicās tovakar viņu satikt. Citādi es tagad pret savu gribu
apmierinātu šo nelieti dažādos amatos. Es nodrebu no riebuma.

"Es tev parādīšu," es viņam atbildu. – Šodien. – es saku
drošāk.

19. nodaļa

Ians dzīvo slēgtā kotedžu kopienā ar apsardzes piekļuvi, kur nav viegli iekļūt.

Braucam uz priekšu pa asfaltētu ceļu garām vairākiem ķieģeļu īpašumiem, kas man atgādina milzīgas pasaku pilis ar skaistiem balkoniem, verandām un vintage kolonnām. Trīsstāvu, četrstāvu... slēgts ar augstiem žogiem no ziņkārīgo acīm. Priekšā zemienē ir redzami daži apgabali ar peldbaseiniem un labiekārtotiem dīķiem, liekot man aizdomāties, kāda ir Īana māja.

Vai tas ir daudzstāvu, vai manā priekšā esošajam jauneklim nevajag daudz mierinājuma? Vai tai ir dārgs interjers vai arī mani sagaidīs maza vienkārša māja ar minimālu apdari?

Drīz mēs piebremzējam netālu no pompoza trīsstāvu muižas ar lielu garāžu, kurā pēc tam sastopu vairākas dažādas ārzemju automašīnas.

Esmu pārsteigts par tās daudzveidību, bet es to neizrādu. Mūsu māja nav tik grezna kā viņa, lai gan līdz zināmam brīdim mēs nebijām nabagi un ieņēmām ievērojamu vietu sabiedrībā.

"Laipni lūdzam," gaišmatainais vīrietis apskauj mani ap vidukli, kad mēs izkāpjam no viņa automašīnas.

Man priekšā ir liels pagalms, kas klāts ar zaļu zālienu. Nav ziedu vai dīķu, tikai koki, kas bieži parādās īpašumā, un baseins tālākajā stūrī.

– Jūties ērti. Nāc iekšā. Mājās neviena nav,” viņš atbild uz jautājumiem, kas rodas manā galvā.

– Vai viņi parādīsies?

“Es par to šaubos,” vīrietis iet pa bruģakmeņu celiņu uz māju. – Viņi var, bet tas ir maz ticams. Ja nu vienīgi brālis vai māsa. Vecāki ir maz ticami.

Es sekoju aiz muguras, iegaumējot informāciju. Tātad viņam ir visa ģimene...

“Apkopēja mani parasti brīdina iepriekš, es pats pļauju zālienu,” viņš dalās ar mani. – Ja neiebilstat, gatavošana pagaidām būs jūsu ziņā.

Un viņš pieskaras jaunai degošai tēmai.

– Un tad? – ES jautāju.

Mēs uzkāpjām pa kāpnēm uz verandu un apstājamies pie durvīm, kas ved uz māju.

“Pagaidīsim un redzēsīm,” viņš parausta plecus.

Un es saprotu, ka dzīvošana viņam blakus ir atkarīga no manas tālākās uzvedības un viņa labvēlības.

Tas viss izriet no manas pateicības. Smuki. Jūtos kā kaut kāds pakaramais, kurš gatavs uz jebkuru perversiju par ēdienu un jumtu virs galvas.

Pirms dažām dienām es biju jaunava, es nezinu, kā kaut ko darīt! Kādu labumu?

Saspiežu lūpas kopā, pamāju ar galvu.

Baisi. Ir nepanesami biedējoši iedomāties, kas mani varētu sagaidīt, ja viņam būs garlaicīgi ar manu kompāniju. Viņa to

iedos šim izvirtulim vai piezvanīs tēvam. Viņa numuru ir viegli atrast.

Varbūt viņš mani vispirms izpirks, un tad viņam mani apniks?

Esmu ļoti pārliecināts, ka viņam ļoti ātri ar mani apniks, jo es nezinu, kā kaut ko darīt. Manas draudzenes vairs nebija jaunavas un viņas man stāstīja lietas, kas man lika dedzināt ausis, klausoties viņās. Es neesmu tam gatavs.

Op. Lenka. Tieši tāpat. Mums jānoskaidro, kā viņai klājas.

– Vai iedosi man telefonu, lai piezvanītu? – Es pagriežos pret Īanu.

Ieejam mājā un uzreiz manu skatienu piesaista priekšnamā karājusies milzīga lāča āda.

"Protams," viņš pasniedz man savu viedtālruni, izvelkot to no aizmugures kabatas, un es nekavējoties sastādiu sava drauga numuru.

Pie ieejas novelku apavus un ieeju viesistabā, apskatot apkārtējo interjeru, pārliecinoties, ka Īans arī ir mednieks.

Pie sienas brieža ragi, uz dīvāna lācis, lapsas apkakle.

Skan pīkstieni, bet meitene neceļ klausuli. Slikti.

Pastāv bažas par viņas drošību.

– Tu esi mednieks? – Es jautāju, pieskaroties ragiem un sajūtot īpašu gludumu zem pirkstiem, it kā ragi būtu vaksēti...

– Nē, tās visas ir dāvanas.

"Ahh."

Tātad, ne mednieks. Pagaidu vēl dažus zvanus un atdošu telefonu tā īpašniekam.

– Viņi to nepieņem?

– Nē. Vēlāk piezvanīšu vairāk,” es apsēžos uz dīvāna.

“Rīt es tev atnesīšu telefonu,” viņš sola. – Pagaidām ļauj man tev parādīt tavu istabu.

Sekoju viņam uz kāpnēm, kas ved uz otro stāvu, pamanot, ka pa kreisi no tā ir melnbalta virtuve, neskatoties uz to, ka zāle un visa māja ir dekorēta ar koku.

Otrajā stāvā mūs sagaida koridors un vairākas durvis, kas ved uz dažādām istabām, no kurām viena izrādās viesu istaba, tas ir, mana.

Nekas ievērības cienīgs: divguļamā gulta, televizors pie sienas, naktsгалdiņš un durvis, kas ved uz tualeti apvienotas ar vannu.

“Šeit viss ir ērtai atpūtai, taču, ja jums kaut kas vajadzīgs, runājiet,” Ians pasmaida.

Viņš iziet koridorā.

“Es iešu dušā,” viņš saka. – Jūties ērti.

“Ian,” es uzsaucu viņam, un viņš uzreiz atgriežas, parādoties durvīs.

– Jā?

– Paldies.

Esmu viņam ļoti pateicīga. Ārkārtīgi. Un es cenšos to pateikt vienkāršā, mutiskā formā.

Viņš piekrītoši pamāj ar galvu.

“Tu man pateiksi paldies vēlāk,” un šis jēgpilnais solījums ar dzirkstelīti, kas pazibēja viņa acīs, it kā ar tūkstoš dunčiem iespiestos zem manas ādas...

Es ieslēdzu televizoru un noklikšķinu uz tālvadības pults, nejauši mainot kanālus, cenšoties novērst uzmanību no viņa vārdiem.

Es jūtos neērti savā dvēselē. Šķiet, ka kaķi skrāpējas ar nagiem.

Viens no kanāliem piesaista manu uzmanību, liekot apstāties un klausīties.

"Paņēmiens labam seksam," es lasīju ekrāna apakšā.

Meitene tumšā kleitā ar dziļu kakla izgriezumu sēž uz krēsla un sniedz interviju... Pagriežu skaļāk un aizveru istabas durvis. Ianam nevajadzētu dzirdēt, bet tomēr labāk ir būt drošam.

"... Viņiem visvairāk patīk mines. Tas ieņem pirmo vietu aptaujā vīriešu vidū. Tāpēc, ja vēlies savam vīram vai mīļotajai sagādāt prieku, iesaku sākt ar minetu..."

It kā es nebūtu rupjš... Bet vai man tas tiešām ir jādara?

"... ja jums ir maza pieredze, bet jums ir jāatstāj spēcīgs iespaids, tad pēkšņo minejiet viņam. Vīrietis būs pārsteigts un noteikti piekāpsies jums, jo jūs jau esat sākuši, un viņš vairs nespēs jūs apturēt... Ticiet man, meitenes. Pieredze vairāk nekā 5 gadi! Neviens nevarētu..."

Brunete ar spilgti sarkanu lūpu krāsu pieskaras viņas lūpām, smaidot, un tas uz mani atstāj spēcīgu iespaidu. Viņa tiešām tagad izskatās ļoti seksīga. Ir skaidrs, ka neviens nevar pretoties.

Bet kas man jādara? Vai es varu to izdarīt? Un vai tas ir tā vērts?

Mani ceļi sāk trīcēt. Segmuzovs skatās no savām atmiņām...

Es guļu uz gultas ar izgrieztām rokām. Man sāp. Es nevēlos viņu vairs redzēt.

Varbūt aizbēgt? Ielīst istabā, izņemt naudu no kabatas un bēgt?

Ko darīt, ja nav naudas vai arī džinsi ir dušā? Vai man lidot dušas telpā, paķert viņa mantas un bēgt?

Joprojām nav skaidrs, kas ar Lenku vainas... Ja viņa tiktu pieķerta? Tad es nevarēšu viņu glābt vienu.

“...nepamanot pusi nelīdzenumu. Jūs viņu pārsteidzāt, viņš attālināsies no pārsteiguma, un puse darba jau būs paveikta. Piemēram, viņš atgriezās no darba, un tu nokriti uz ceļiem viņa priekšā, roku lidot... Tā tas ir. Tas ir izdarīts. Vienkārši neaizmirstiet par obligāto komplimentu. Viņiem tas patīk. Kaut kas netīrs ir vēl labāks. Ieslēdz savu iztēli...”

Esmu šokā. Izslēdzu televizoru un iekrītu gultā.

Tā tas ir!

Tad man noteikti vajadzēs viņam minēt. Pa labi? Es gribu, lai viņš mani satiek pusceļā...

Es atceros, ka viņš tagad ir dušā. Pēkšņs minets...

Pie velna, nē. ES nevaru...

Es piedzīvoju visu jūtu sajaukumu, kas ietver kautrību, apmulsumu, nenoteiktību, kaunu. Jebkas, izņemot šo.

Nu es neesmu piemērots tādām lietām...

No otras puses, man vēl šodien ar viņu jāguļ... Ko darīt, ja viņam tas nepatīk? Labāk tad dušā. Kā eksāmenā – ātri izej un atbilde, un beidz.

Es piecēlos, apņēmies to izdarīt pēc iespējas ātrāk, un dodos koridorā, pārbaudot vienu pēc otra, meklējot viņa istabu.

20. nodaļa

Es stāvu dušā apmēram piecpadsmit minūtes un skatos uz vienu punktu sev priekšā. Vēsas ūdens straumes mazgā visu manu ķermeni, atsvaidzinot un nomazgājot visu negatīvo, ko esmu savācis pēdējo dienu laikā.

Un savā galvā es domāju tikai par viņu. Tie nemaz neizskalojas. Ieslēdziet vismaz ļoti aukstu ūdeni.

"Ragana," es nošņācu, atgrūžot lipīgos matus no savas sejas.

Spriežot pēc viņas nepieredzēšanas, noslēgtības un nemitīgā mulsuma, saprotu, ka ar meiteni man ātri apniks. Vai ir vērts par to maksāt tik daudz naudas, ja pēc pāris reizēm vēlos tikt no tā vaļā?

Es tagad degu no vēlmes pēc viņas, jo viņa mani aizveda pavizināties. Es gribu spēlēt ar šo jauno rotallietu. Īpaši ar tik mīļu sejiņu. Turklāt neviens, izņemot mani, neskarts...

No šādas domas mans penis pieceļas kā miets, pieprasot smukulīti tuvāk...

Smuki. Tātad, kas mums tagad jādara? Masturbēt?

Neienāciet pie Alises kaila ar divi uz pleca, smīnu uz lūpām un lūgumu pēc palīdzības.

Viņas parādīšanās vannas istabā, kuru aiz ieraduma pat neiedomājos aizvērt, mani piepilda ar pārsteigumu.

Vai jums kaut kas ir vajadzīgs un jūs nevarat gaidīt papildu desmit minūtes? Jums ir jābūt kaut kādai cieņai!

Mani pārņem aizkaitinājums un sašutums, ka kāds cilvēks mani pārsteidza no manām ļaunajām domām.

Skatos uz viņu caur dušas kabīnes slapjo stiklu, nemaz neslēpdama sajūsmu, gaidot, ka no šausmām pusbaltā meitene pazudīs no manām acīm.

Kāda jēga? Viņa atnāca pati. Tas turpinās klauvēt.

Alise ir nobijusies, bet cenšas to neizrādīt. Viņa pat pasper soli uz priekšu, samulsusi saknieba lūpas, kas man liek domāt, ka kaut kas ir noticis.

Varbūt zvana durvju zvans vai noskanējusi signalizācija?

Nedaudz atveru durvis, pabīdot tās uz sāniem un izslēdzu ūdeni.

– Kas notika? – Es viņai jautāju, atmetot matus no manas pieres.

Viņa uz mani neskatās. Viņas skatiens ir pievērsts manam rumpim. Vēl nedaudz, un acis izpletīsies!

Es pat pasmaidu.

"Viņš nesen bija tevī. Atgādini man? – Man ļoti gribas pajokot, bet savaldos.

Kaut kas man saka, ka viņa nenovērtēs manu joku, un tas situāciju saasinās, nevis atvieglos.

Kā es varētu sajaukt šo jaunavu ar atbrīvotu dāmu?

Vai man viņai ieliet viskiju? Toreiz viņa uzvedās ļoti nepiespiesti...

Alise klusēdama pasper soli uz priekšu, atrodoties man blakus un izstiepj man rokas, ar saviem graciozajiem pirkstiem

pieskaroties manām krūtīm.

Es joprojām nesaprotu, ko viņa vēlas. Vai tādā brīdī atnācāt kaut ko lūgt?

Viņa man uzmet jēgpilnu skatienu.

– Vai kāds ir atnācis? – Rītinu galvā visus iespējamus mirkļus.

Tikai dzirksts viņas acīs vedina mani pie vienas domas, kuru mana neticība saberž pelnos.

Meitene tik ātri metas uz ceļiem, ka es mēģinu viņu noķert, domādama, ka viņa krīt.

Viņas rokas mani atgrūž pēdējā brīdī... Iepriekš.

– KRĀP! – es izelpoju, jūtot viņas lūpas uz savas miesas.

Viņa uzkāpj viņu tik ātri un veikli, it kā viņa to būtu darījusi visu savu dzīvi.

Viņas karstā, mitrā mēle pieskaras pulsējošajai galvai un steidzas tālāk, uzsūcot, sūcot, meistarīgi spēlējoties, veicot ritmiskas kustības ar mēli.

Tas ir kaut kas ar kaut ko!

No pārmērības un jūtu apjukuma es satveru durvis, saprotot, ka tikai nespiediet... Tas ir stikls. Tas saplaisās zem mana spēcīgā spiediena.

Meitenes vēsā roka ir jūtama uz mana karstā dzimumlocekļa pamatnes.

Viņa uzspiež sevi viņam virsū un šis skats no augšas mani tracina.

Mans skatiens kļīst pār viņas gaišo galvu, kustoties nesteidzīgā ritmā, un slīd pār viņas rokām, spēlējoties ar manām bumbiņām.

Es skatos viņas dupsī šajos džinsos, sapņoju ātri izģērbties un pieskarties tam.

Es noliecos un paceļu viņas augšdaļu, atklājot viņas krūtis, un ar roku maigi pieskaros viņas punktiem.

Meitene atraujas, negaidot no manis tādu veiclību, bet es viņu turēju aiz pakausi, spiežot stiprāk un aizmirstot par viņas blūzi.

Jums ir neērti būt kailam, bet jums nav neērti to ņemt mutē. Tas ir smieklīgi.

Viņa kaut ko dūko, bet es nevaru apstāties.

Ir par vēlu dzert Borjomi. Tev ir vīrietis, pabeidz darbu!

– Kluss... Atslābsti un ļauj man iet tālāk. "Elpojiet dziļi," es nošņācu, spiežot gurnus pret viņas muti. – Paslēp zobus. Yessss. Tātad. Gudra meitene.

Spriežot pēc viņas reakcijas, bailēm viņas acīs un viņas rokām, kas satvēra manus gurnus, šī ir viņas pirmā reize. Nemaz nerunājot par viņas zobiem, kurus dažkārt mēģina parādīt...

Un šis apstāklis mani aizrauj vēl vairāk.

Alise paklausīgi smīdina lūpas, sekojot visiem maniem padomiem un paklausot. Siekalas noslīd pa kaklu pēc kārtējās spēcīgas rīšanas, un es pasteidzos, skatoties uz šo pilnību.

– Jā mazulīt! – es izelpoju, katru reizi pēc iespējas dziļi uzspiežot savu locekli viņai uz rīkles, dodot viņai nelielu atelpu pāris sekunžu garumā.

Kustības kļūst asākas, spēcīgākas, es jūtu, kā mana dzimumlocekļa galva balstās pret viņas kaklu. Viņas seja kļūst sarkana, bet viņa pielāgojas, viņas mēle arvien pārliecinošāk

plīvo pār manu dzimumlocekli, liekot man nomirt no baudas.

Nāk izpratne par to, kāpēc viņa tik ļoti cenšas. Viņa tik ļoti nevēlas atgriezties pie Segmuzova vai sava mīļotā tēta, kurš viņu labprāt pārdos kādam citam.

Jā, mazulīt, tev nav paveicies ar ģimeni.

Bet man ir ļoti paveicies ar tevi!

Asie grūdieņi, viņas smagā, intermitējošā elpošana, spēcīga vēlme mani par katru cenu iepriecināt, mani uzmundrina...

Taču pietrūkst vēl kaut kā.

"Paskaties uz mani," es viņai pavēlu, skatoties uz viņu.

Šis ir mans mīļākais. Iepazīstieties ar meitenes acīm, kura norij manu peni savā jaukajā, garšīgajā mutē. Visprātīgākā lieta.

Viņa ir kautrīga. Es to jūtu pirkstos, kas iegremdējas manā augšstilbā.

"Ātrāk," es ņurdu, jūtot, ka tūlīt sāksu izklūt. – Nu.

Tas ir tāpat kā garšīgi paēst un desertā paņemt savu iecienīto pistāciju saldējumu.

Un viņa paklausa, iedodot man manu mīļāko desertu, kas sastāv no viņas zilajām acīm zem garo skropstu nojumes, ievēdot mani pilnīgā ekstāzē.

Ap mani viss ir izdzēsts, atstājot tikai sajūtas... viņas jutekliskā mute, kurā es iespiēdos ar vardarbīgu vaidu, vājprātīga meitene un es – viņas suverēnais saimnieks.

21. nodaļa

"Tas bija lieliski," Jans čukst, atspiedies pret sienu.

Viņa roka aizsedz acis un uz lūpām spēlē smaids.

Es nevaru izmest šo atmiņu no galvas, kā šis kailais, slaidais, izskatīgais vīrietis ar sešpaku abs man izdveš tādu komplimentu.

Interesanti, cik pieredzējusi es no malas šķiet? Ja salīdzina mani ar citām meitenēm, vai atšķirība ir ļoti jūtama?

Es pasmaidu par stulbajām domām, atstumjot tās malā.

Tieši tā! Es pat nedomāju, ka varētu izlemt to darīt.

Atliek tikai atcerēties, ko viņš ar mani izdarīja, un vaigos parādās sārtums.

Es steidzos pamest notikuma vietu, beidzot, sniedzot viņam burvīgu atvadu žestu.

Ar pirkstiem pieskaroties lūpām, es viņam uzsmaidīju un teicu, ka man patīk...

Un tad viņa neizgāja no istabas, droši aizslēdzās līdz rītam un nolādēja sevi par šo stulbumu.

Mani nez kāpēc ar šo vīrieti vienmēr velk mulķības.

Es pamodos, kad saule spīdēja tik spoži, ka nekur gultā no tās nevarēja paslēpties, un spilvens nepalīdzēja. Aizkari ir viegli, ļaujot iziet cauri visiem saules stariem, iegādāti tikai skaistumam un harmonijai ar interjeru.

Es vispār negulēju pietiekami daudz. Bet es aizmigu pēc pusnakts. Es joprojām nevarēju tikt pāri pieredzei... Vai tiešām

man visu laiku nāksies viņu šādi iepriecināt?

Man ienāk prātā doma pārlicināt viņu pēc iespējas ātrāk mani izpirkt. Viņš apsoliņa. Mums šodien šis jautājums būs jāizvirza.

Un es atkal degu no kauna. Jums būs ar viņu jārunā. Paskaties viņam acīs. Un, ja viņš vēl kaut ko pateiks, kas attiecas uz vakardienu, tad es noteikti iekritīšu zemē no apmulsuma.

Pieceļos no gultas un uz stundu ieslēdzos vannasistabā, lēnām mazgājos, lietoju parocīgus līdzekļus, losjonus, skrubjus.

Es izeju no vannasistabas halātā, vienlaikus izmazgājusi drēbes un apakšveļu.

Diemžēl citu apģērbu man nav. Nu tad. Šis Īans, šķiet, nav zvērs, viņš man neuzbruks.

Izkāpju no savas midzes, halātā nokāpju lejā, saprotot, ka man ir gana slēpties. Jā, un es gribu ēst.

Pirmkārt, otrajā stāvā mani sveicina speķa aromāts, un es to nošņaucu un sekoju virtuves virzienā. Mājas saimnieks stāv pie plīts, aizņemts ar brokastu gatavošanu mums diviem.

"Sveika, guļošā skaistule," Janga pasmaida, pagriežoties pret mani ar lāpstīņu rokā.

Man nav slēpts, ka viņš valkā priekšautu virs balta krekla un džinsiem. Noskūti, atsvaidzināti.

Un es, tērpies halātā, basām kājām bradājos pie bāra un apsēžos uz augsta ķebļa.

– Kā tu gulēji? – viņš smaidot jautā.

Vīrietis ir lieliskā noskaņojumā. Atšķirībā no manis. Protams, kāpēc viņš pēc vakardienas būtu sliktā vietā? Tas mani ļoti

sānikno, ka pārvēršu sarunu par citu tēmu.

– Labi. Vai tu šodien runāsi ar Segmuzovu?

Es palūkojos uz viņu. Šajā brīdī man ir bail. Ko darīt, ja viņš atsakās?

Īans sastingst, skatoties uz čīkstošo pannu ar omleti. Smaidis atstāj viņa seju, un viņa acīs parādās nopietnība.

"Vai tāpēc tu vakar ienāci manā dušā?" viņš jautā. – Tātad jūs nolēmāt mani pārliecināt?

Nu tā... Protams. Ko vēl vajag?

"Šajā posmā mani uztrauc tikai viens jautājums: es neesmu gatavs vardarbībai. Es baidos no Segmuzova vairāk nekā no tevis. Jā, tā tas notika! Tev ir taisnība".

Es apmulsusi paskatos uz grīdu.

– Protams, nē. Es gribēju tevi iepriecināt un pateikties, ka izglābi mani.

– Ahhh. Nu, labi," viņš pasmaida.

Vai netic? Es jūtos kā suns, kuru viņi vēlas atgriezties patversmē, jo viņa izrādījās pārāk lojāla. Es mēģināju izrādīt pateicību, bet viņam tas nepatika.

– Jan, ko tu gribi? – Es nevaru izturēt spriedzi.

Viņa sevi atstrādāja minūtes laikā un jau ir nostrādāta līdz robežai.

Cepamā panna iet uz sāniem un ir pārklāta ar vāku. Viņš izņem šķīvjus un noliek tos uz letes man blakus.

"Es vēlos jūsu sirsnību attiecībā uz mani," viņš saka.

whaaaaat? Pateicība, tagad sirsnība, nākamā būs mīlestība?

Varbūt vairāk bērnu? Kādas muļķības?

Es jau nožēloju, ka neskrēju tālāk metro un nemēģināju tikt cauri šausmīgajai sievietei pie ieejas un netiku pie Ļenas. Es atceros, kur viņa dzīvo, es gaidīju dzīvoklī...

– Vai iedosi man savu telefonu? “Es nogurusi jautāju, kad viņš liek omleti uz šķīvjiem.

Es saņemu viedtālruni un vēlreiz sastādu sava drauga numuru, norādot, ka šajā laikā Īnam izdevās sarunāties ar daudziem cilvēkiem. Pēc Lenkas numura vismaz 20 zvanu. Oho, ātri.

Ļena to nepieņem. Un tas jau ir biedējoši. Un atbilde uzreiz nāk pie pieņemuma, ka tas būtu bijis, ja es būtu izvēlējis variantu gaidīt viņu dzīvoklī.

– Vai viņš to neņem? – Īans jautā, pastūmot man pretim ēdiena šķīvi.

“Nē,” es pamāju ar galvu. “Draugs, kurš man palīdzēja aizbēgt no Segmuzova, ir pazudis.

Viņš pamāj, pieņemdamas manu atbildi un mierīgi sāk ēst.

Mans drudzainais skatiens uzduras viņa aukstajai pārpratuma sienai.

– Tu palīdzēsi? – pēc minūtes uzmanīgi jautāju.

Īans nesteidzīgi košļājas un tad pastiepj roku pēc telefona, kuru es steidzīgi atdošu.

– Ēd. Tas atdzisīs, ”viņš beidzot saka.

Kuru tu ēd? Vai tu mani pat dzirdi?

Es atturos. Pabīdu šķīvi sev tuvāk un skatos uz to. Man vispār negribas ēst.

– Palīdzēsi? – ES jautāju.

Un beidzot es saņemu atbildi:

– Es darīšu, ko varēšu.

Un mana dvēsele kļūst viegla un mierīga. Viņš apsolīja, ka palīdzēs.

Ņemu dakšīņu un izgriežu speķa gabalu. Un es sāku ēst.

22. nodaļa

Tiklīdz Ians uzbrauc uz zāliena un es izeju pie viņa ar jautājumu par Lenu, viņš ievēl mani mašīnā, saspiežot mani savās rokās. Aizmugurējā sēdeklī mani sagaida liels liliju pušķis.

Es priecājos, kad cilvēki man dāvina ziedus. Bet, kā izrādās, vīrietis mani nemaz nepievilka, lai privāti uzdāvinātu pušķi.

"Man tevis pietrūka," viņš elpu čukst, apskaujot mani pie sevis un nekaunīgi noskūpstīdams mašīnas aizmugurējā sēdeklī.

Viņš saspiež manas lūpas, it kā es piederētu viņam, nekaunīgi pārvaldot viņa muti.

Viņš noglāstīja manu sēžamvietu, nepievēršot uzmanību manai nelielajai pretestībai, atgriežot mani tajā pašā govju meitenes pozā, kuru jau daļēji biju izmēģinājusi īrētā mašīnā. Acīmredzot tas viņu iekvēlināja, nedodot mieru līdz tai stundai.

Es jūtu mietu viņa biksēs, un tas mani sajūsmina. Neļauj domāt prātīgi, lai gan vajadzētu.

"Ian, pastāstiet man par Lēnu," es viņu pārtraucu. – Vispirms Lēna!

"Viņai viss kārtībā," vīrietis atbild, liekot man atviegloti nopūsties.

– Viņa ir mājās? – Es nespēju noticēt. – Kāpēc tu nepacēli klausuli? Vai jūs viņai palīdzējāt, vai viņa aizbēga pati?

"Jautājumi vēlāk," viņš atbild, skatīdamies sānis uz savu mušu un izģērbjot mani, kad viņš iet. "Pretējā gadījumā es vienkārši

palikšu traks." Tātad, es tik tikko tur tiku.

Es apsēžos viņam klēpī, apskauju viņu ar kājām un viņš arvien vairāk iespiež manī cirkšņus.

Es pretojos, iespiežot pirkstus viņa krūtīs.

Bet vīrietis norauj manas džinsas, atstumjot manas rokas, un ar roku pabīda manas biksītes uz sāniem...

– Beidz! – Es asi atraujos, atcerēdamās Segmuzovu.

Un es nodrebu no riebuma. Bezpalīdzība mani uzvar. Es atkal jūtos piesiets, kliežu no visa spēka, un mana balss slīkst matracī... Un neviens mani nedzird un tikai viņa aizsmakusi ausīs... Ja nu Segmuzovs ir blakus?

Man paliek bail. Es paskatos apkārt.

– Kas noticis? – Īans ir pārsteigts, apstājoties savos impulsos.

Es nevaru viņam par to pastāstīt. Man tas šķiet nedaudz amorāli. Lai gan Segmuzovs mani neizvaroja, bija sajūta, ka viņš to izvaroja.

Es noslīdēju no viņa klēpja, ātri elpojot.

“Piedod,” atvainojos un, pamanījusi viņa līdzjūtīgo skatienu, uzreiz metos uzbrukt, lai tikai atrautos no sensitīvās tēmas. “Es neesmu zvanītāja, lai mani izdrāztu, kad vien vēlaties.”

Es apklusu, uzreiz saprotot, ka man tā nevajadzēja teikt.

Man nebija izvēles. Izrādās, izvairījies no vienas tēmas, pārgāju pie citas jūtīgākas.

“Un vakar es uzvedos kā viņa,” viņš mierīgā balsī saka, iztaisnojot savu ķiršu krāsas polo un pasniedzot man džinsus.

Manas acis iedegas.

Uz šo brīdi saprotu, ka biju stulba ar savu vakardienas pārsteidzīgo lēmumu. Ak, cik stulba es biju. Kāpēc es vispār ievilku sevi viņa istabā? Es gribēju pārliecību par nākotni, bet ko es ieguvu?

Savelku lūpas. Mēs skatāmies viens otram acīs, bet es neizturu spriedzi un novēršos.

"Tu prasīji pateicību," es saku klusāk. – Es tev to iedevu.

Kā no nekurienes sākt konfliktu?

Smuki. Nu vēl bija labi! Kāpēc es sāku, un viņš tā atbildēja...

Viņš satver mani savās rokās, piespiež sev klāt un čukst man ausī:

– Man viss der. Viņa deva un deva. Kāpēc ne turpināt tādā pašā garā?

Un šis viņa uzbrukums izraisa vēl lielāku sašutumu. Kā ar padauzu, dievs!

Viņš neuzdrošinās izturēties pret mani tā. Ja viņš nepareizi saprata manu pateicības aktu, tā ir viņa problēma.

Ķermenis novājinās, smadzenes jūtas kā vate. Man gribas raudāt šajā brīdī no bezspēcības. Es pat nevaru viņu atgrūst, jo tas man radītu vēl sliktāku situāciju.

Un Ians redz manu garastāvokli un nekavējoties ļauj man iet.

– Čau, atpūties. Ko tu dari? – viņš mierīgi saka. "Es nedarišu neko tādu, kas jums ir nepatīkams." Un noteikti, lai pārliecinātu jūs darīt to, ko nevēlaties.

Atvieglojums mani pārņem, kad gaišmatainais vīrs palaiž mani visos četros virzienos, un viņš dodas uz māju, ejot

paziņodams, ka ieies dušā augšstāvā.

Man šķiet, ka sarunā esmu nedaudz pārspīlēts, taču domāju, ka daļa vainas joprojām gulstas uz viņu. Tomēr pēdējās frāzes viņš, iespējams, nepateica. Viņi aizķers jebkuru...

Kamēr Īans iet dušā, es sasildu vakariņas un pacietīgi gaidu viņu lejā. Gribētos parunāt par Ļenu, mani, tālāko rīcību...

Īans atgriežas pie manis halātā, spirts un uzmundrināts. Man pat izdevās noskūties. Vēl pievilcīgāks nekā iepriekš.

– Vai tu viņu izglābi? Kur viņa ir tagad? Viņai viss kārtībā? Vai es varu ar viņu parunāt? – Uzbrūku viņam ar jautājumiem, saprotot, ka eju par tālu, bet nespēju atturēties.

Vīrietis halātā mani apmierina līdz galam, atbildot uz katru jautājumu.

– Nē, viņa pati aizbēga no viņa. Es pazaudēju savu telefonu. Viņai viss kārtībā. Parunāsim vēlāk. Pagaidām ieteicu viņai nerādīt gaismu un slēpties pie radiem.

Īans šņaukā makaronu pannu un pasmaida.

"Ir pagājis ilgs laiks, kopš mani šādi sveicina ar gatavām vakariņām," viņš apbrīno.

"Sēdies," es viņam uzsmaidu, izņemot no mikroviļņu krāsns šķīvi ar sakarsētu makaronu. – Kā ar Segmuzovu?

Viņš apsēžas uz krēsla un paņem rokā dakšiņu.

– Visam ir savs laiks. ES pie tā strādāju. Ne visu uzreiz.

Es pamāju, bezrūpīgi skatoties pa virtuvi, meklējot tālvadības pulti. Saruna ir beigusies. Varat arī ieslēgt televizoru.

Un tad ir tā, it kā viņš man uz galvas uzlietu vannu.

– Tavs tēvs rīt atbrauks pie mums vakariņās.

Un tas mani iedzina pilnīgā šokā.

– Whaaaat? – es kliežu, atkāpjoties. – Kam tēvs? – Zobi neviļus deju stepu.

– Ir tavs.

Es pat nezinu, ko teikt. Es tikai skatos uz viņu ar ieplestām acīm. Tiklīdz es nomierinājos un viņam uzticējos,...

Viņš mani biedē. Mans tēvs mani vienkārši paņems un aizvedīs mājās. Vakariņu nebūs.

Savelku lūpas un speru vēl vienu soli atpakaļ.

– Vai jūs domājat, ka es joprojām varu tikt galā ar šo? – viņa jautājums sasniedz mani. – Paslēpt tevi bunkurā un naktī palaist ārā?

Viņš smejas par mani. Vismaz viņa acis.

– Ak... "Es domāju, ka tu nevienam nestāstīsi, un mēs dzīvosim šādi," es saraucu pieri.

Jans lēnām košļā nūdeles, skatoties uz mani.

– Segmuzovs jau zina, ka tu esi ar mani. Viņi mūs atrada, kamēr mēs ar tevi ēdām kafejnīcā... Viņi pat nofotografējās. Tie būs rītdienas laikrakstā, ja es viņam tev neatdošu. Arī tavs tēvs jau ir zvanījis.

Jaunā informācija liek man atspiesties pret sienu. Es aizveru acis, jūtoties kā kaut kāds dīvains dzīvnieciņš, kuru visi uzreiz gribēja savā būrī. Es pat nevaru iedomāties, kas šobrīd notiek Segmuzova galvā. Viņš nāks pēc manis.

Es aizbēgu no viņa, atstājot viņu ar degunu. Viņš gribēs

atriebties.

Es sāku neviļus trīcēt kā apses lapa.

"Jančik, dārgais," es neatpazīstu savu balsi. "Tu mani viņam neatdosi, vai ne?"

No savvaļas kaķa es pārvēršos par mazu lokanu kaķēnu. Es pieglaudus viņam blakus, murrājot un cerot, ka laipnais vīrietis mani paturēs un pabaros.

Smuki. Kā es vispār varēju viņam iebilst? Pildīts muļķis. Ko man tagad darīt?

Es tuvojos šim spēcīgajam vīrietim, kurš sēž pie galda, un pieliecos viņam pretī.

"Es aizgāju pārāk tālu," es čukstu viņam. – Atvainojiet.

Viņš pamāj, ēdot pārējās nūdeles. Un es ātri satraucos ap viņu un uzvāru tēju.

– Paldies par ziediem. Tie ir skaisti. – Es priecājos.

Nepatiesība manā balsī. Viņa ir briesmīga. Tas neesmu es. Tās ir bailes, kas aizmiglo manas acis. Un Ians nav muļķis un arī to redz.

Es esmu gatavs darīt visu, ja tikai viņš apžēlosies.

Šķiet, ka viņam ir labs garastāvoklis. Es piespiežu savas lūpas pie viņa vaiga, vairākas reizes skūpstot viņu, vesela skūpstu taka ved uz viņa kaklu.

– Ian, lūdzu. "Es piekrītu visam," es maigi čukstu viņam.

Vīrietis nomet salveti malā un dvēseliski ieskatās manās acīs.

– Visiem? – viņš precizē.

"Jā..." Es piekrītu, skatoties viņam acīs un jūtot, ka šī atbilde

mani vajās arī turpmāk.

23. nodaļa

Nākamā diena pienāk pārāk ātri. Man nav laika atskatīties, un rīts jau lido man garām.

Arvien biežāk skatos pulkstenī, pamanot, kā rādījumi arvien ātrāk mēra noteikto laiku.

Šķiet, ka es tikko pamodos, un jau ir pusdienas, un man vēl nav bijis laika kaut ko pagatavot.

Īans vakariņās lūdza kādus parastus, vienkāršus ēdienus, kartupeļus ar vistu vai makaronus ar jūras veltēm. Ledusskapī ir ēdiens, ir liela izvēle. Un es samierinos ar brokoļiem ar burkāniem un liellopa gaļu sojas mērcē.

Gatavošanas laikā laiks paskrien vēl ātrāk. Tiklīdz saprotu, ka vakariņas gatavas, pulkstenis sita 18-00... Un tas nozīmē, ka drīz ieradīsies mani vecāki.

Īans teica, ka viņa tēvs ieradīsies pulksten 19:00. Esmu pārliecināts, ka viņš agri parādīsies pie savas mātes.

Un man nav ko vilkt. Man ir tikai džinsi un blūze, kuras vilku, kad aizbēgu no viesnīcas...

Par laimi Ians ierodas 15 minūtes pirms viņu ierašanās ar jaunām drēbēm man.

Viņš parādās manā priekšā ļoti noguris, to var redzēt no viņa sarkanajām acīm no spriedzes, kuras viņš bieži berzē. Vieglas krokas uz pieres liecina par pēdējā laikā piedzīvotu spēcīgu spriedzi. Es nemoku viņu ar saviem jautājumiem, es tikai maigi

noskūpstu viņu uz lūpām un ļauju viņam ieiet dušā. Es steigšos mainīt pret to, ko viņš man nopirka.

"Izskatās pēc tava izmēra," vīrietis nomurmina un ejot prom.

Un šķiet, ka tas ir mans, bet mani samulsina fakts, ka visas lietas ir acīmredzami sabojātas ar kāda sarkanu lūpu krāsu. Noteikti, vai nu viņš visu nopirka, nepaskatoties, norādot uz ģērbšanās stilu, vai arī viņam palīdzēja asistente, kura nevienmērīgi elpo pretī.

Un nez kāpēc sliecos uz otro variantu. Viens apmeklētājs nevar tik ļoti visas lietas notraipīt. Viņai beigtos lūpu krāsa!

Ņemot vērā, ka kleita un svārki ir balti, man tie jānoliek malā un jāpievērš uzmanība bikškostīmam: augšdaļa sarkana, apakša melna. Šeit lūpu krāsu ir vieglāk nomazgāt. Pat nav manāms.

Ātri sakopos un dodos lejā.

Īans jau ir klāt. Viņš ir mierīgs kā parasti. Tikai šodien viņš ir nopietnāks par mani.

– Kaut kas notika? – Es nespēju nejaudāt un uzduros viņa skumjām acīm. – Jang, nebiedē mani, lūdzu.

Tātad manā dvēselē kaķi skrāpējas. Es vairs nevaru izturēt papildu kaislības.

Īpaši biedējoši ir dzirdēt kaut ko no seriāla: "Piedod, bet es nolēmu, ka jums būtu labāk atgriezties mājās." Sliktākais priekš manis. Vienkāršāk un drošāk ir ielēkt upē no klints.

"Shh, viss ir kārtībā," viņš ievelk mani savās rokās, iegremdējot mani savā aromātā un sniedzot man relaksāciju.

Es aizveru acis, abstrahējoties no visa un pazaudējot sevi viņa

rokās, un mēs tā stāvam, nedaudz šūpojoties kaut kādā transā, līdz durvju zvans mūs izsauc no tā.

Mierīgums aizlido kā plīvurs, atstājot mani vienu, it kā kailu uz ielas.

– Esam ieradušies.

Man ir pienācis laiks. Es vispār nezinu, par ko viņš runās ar manu tēvu, es nevaru iedomāties, vai viņš vēlas mani pamest vai ir nolēmis šādā veidā atbrīvoties no manis. Man tiešām ir bail. Tas ir tik biedējoši, ka kādā brīdī pat gribas uzskriet augšā, kāpt ārā pa logu, kāpt pāri žogam...

Atveras ārdurvis un manā priekšā parādās smaidošs tēvs, roku rokā ar mammu, kurai es uzreiz metos viņas rokās.

"Mammu," es iesaucos ar prieku.

Mēs stāvam un apskaujam viņu ilgāk nekā stāvējām, apskaujot Īanu. Visi jau ir ienākuši mājā, apskatījuši vietējo interjeru, apsprieduši laikapstākļus, bet es joprojām nevaru palaist vaļā šo tievo sievieti, kura mani dzemdēja pirms divdesmit gadiem.

– Vai tev viss ir kārtībā? – viņa man līdzjūtīgi jautā.

Mēs ejam viņai līdzī uz gaitenā stūri un viņa mani apbēra ar jautājumiem, kur es visu šo laiku biju, kā viņi izturējās pret mani... Es tikai pamāju, neiedziļinoties detaļās un saku, ka ar mani viss ir kārtībā, un tad atnāk mans tēvs un izvelk mūs no nomaļas vietas.

"Nosūtiet to," viņš neapmierināti nomurmina. – Nostādi mani neērtā stāvoklī.

Ļoti gribētos atgādināt neērto stāvokli, kādā es atrados viņu

kompānijā ar Segmuzovu, kad viņš man iesita pa seju...

Izeju virtuvē, kur Īans jau sēž pie galda. Tēvs un māte apsēžas viņam pretī. Un man sanāk pildīt saimnieces lomu.

– Vai tu man parādīsi, ko esi sagatavojis, mana dārgā? – Īans pagriežas pret mani, spēlējot kaut kādu savu spēli.

Un es uzreiz spēlēju līdzi:

– Protams, dārgi.

Steidzu izpildīt visus viņa lūgumus: uzvāru tēju, pasniedzu un uzsildu ēdienu, griežu maizi un dārzenus... Kamēr runā par laikapstākļiem, investīcijām, futbolu, un tad raiti pāriet pie ēdiena.

– Izskatās lieliski! – vīrs mani uzslavē, skatoties uz brokoļiem ar gaļu. – Dievinu.

Es nemaz negribu ēst, bet viņa uzstājība, ka es pievienojos, pārlicina mani uzlikt kādu ēdienu savā šķīvī.

Tiek atvērta vīna pudele, tējas dzeršana tiek atlikta uz vēlāku laiku.

Pirmās desmit minūtes valda klusums, klusumā ir dzirdama tikai dakšu šķindoņa, un tikai pēc brīža pirmais sevi parāda tēvs.

"Garšīgi," viņš izspiež smaidu. – Gardas vakariņas, patīkamas mājas. Tikai uzņēmums nav tas pats, kurā es tevi atstāju, kad atvadījāties no tevis un tava līgavaņa...

Sākās. Es dreboši izelpoju, gatavojoties cīnīties pret krustuguni.

Īana roka uz mana ceļgala, viņa nozīmīgais, maigais skatiens manā virzienā lika man saprast, ka tas nav tā vērts. Viņš visu

izdarīs pats.

"Ians, kā izrādās, nezina, kā izturēties pret meitenēm," mans vīrietis saka, slaukot lūpas ar salveti.

– Tātad jūs zināt, kā? – tēvs nevar pretoties precizēšanai.

Viņš uzvedas augstprātīgi un nevaldāmi. Protams, situācijas saimnieks. Var mani paņemt jebkurā laikā.

Nu, kāpēc Īans viņu uzaicināja vakariņās? Es tikai padarīju to sliktāku!

"Bet es varu," Jans atbildēja. – Tāpēc viņa ir šeit. Ar mani. "Viņš stingri saka, malku vīna no savas glāzes. "Un es vēlētos, lai tas tā arī paliktu."

Tas ir iepriecinoši, bet nepavisam nav iepriecinoši.

Īans noliek vīna glāzi uz galda, balstoties uz plaukstām uz cietās lakotās virsmas, lūkodamies no apakšas uz pretī sēdošo tēvu.

Sirmais vīrietis noklikšķina ar mēli un atgrūž gandrīz neskartu ēdiena šķīvi. Viņam nekad nav patikuši brokoļi.

Un pabeidz vīnu vienā rāvienā.

– Es runāju ar Janu Segmuzovu. Viņam pietrūkst. "Es gribētu, lai tu atgrieztos pie viņa," viņš uzlūko mani. – Šodien.

Un šajā brīdī Jangs ielaužas, pievēršot skatienu sev.

– Cik viņam ir garlaicīgi? Kura summa ir precīzāka?

Mamma pārmetoši skatās uz savu vīru, kuru es vairs pat garīgi nevaru saukt par tēvu. Viņa acis iemirdzas, viņš dedzīgi skatās uz klātesošajiem un atdod sev vakariņu šķīvi.

"Vai tāpēc jūs uzaicinājāt mani uz vakariņām?" – viņš

pasmīn. – Es tā teiktu. Biju domājusi, ka būs jaunas skaistas ģimenes paraugdemonstrējums... Biju pārliecināta, ka tu manā priekšā uzdāvināsi viņai gredzenu un uzaicināsi precēties. Vai ne?

Īans pakrata galvu.

– Tātad jūs tomēr izvēlējāties vieglāko, bet dārgāko metodi? –
tēvs precizē.

Skaidrs, ka no viņa acīm ir pazudusi kādreizējā neieinteresētība.

Esmu visa sarkana no dusmām un apmulsuma, kā vārīti vēži. Es gribu iebāzt viņam rokā dakšīņu.

It kā viņš izlasa manas domas, viņš ātri to satver. Viņa tagad plīvo kā tauriņš viņa rokā, tver visus savā ceļā esošos dārzenus un iemet tos mutē. Viņš pat nekošļā. Viņš apbrīnojami skatās uz Īanu un mēģina viņu noskatīties ar savu skatienu.

– Žanna, ej ar Alisi uz viesistabu, runā par savām, meitenīgajām lietām. Mēs jums pievienosimies pēc 15 minūtēm, ”viņš saka caur zobiem.

Mamma ātri pieceļas un neapšaubāmi dodas uz izeju. Lūk, ko nozīmē paklausīga sieva. Apmācīta.

Bet es nesteidzos.

”Nē,” es pakratu galvu, skatoties uz savu tēvu. – Tu mani pārdod! Es gribu būt klāt. Es esmu dzīva prece! Ko darīt, ja jūs maksājat lēti?!

Mans naidpilnais skatiens neko nemaina. Ēdams viņš turpina. Ar augošu apetīti.

Lai jūs aizrīties un mirt tieši mūsu acu priekšā! Tad visas problēmas pazustu uzreiz.

"Ej uz dzīvojamo istabu," Ians piesit mani tai, saspiežot manu roku zem galda. – Te nebūs nekā interesanta. Vīriešu īsa saruna. – Viņš mani pārlicina.

– Mani pārdod kā kazu, un es nevaru apmeklēt izsoli? – esmu sašutis.

– Vai tiešām to vajag? – tētis pasmīn, ar nazi uz šķīvja sagriežot gaļu. – Segmuzovs ir tik aizrāvis. Kā ar tevi? Mazohists vai kā?

– Paskaties, tu nekad nezini, vai viņa iesludināja tavā gaļā kādu indi! – Es nevaru pretoties uztaisīju atriebības stieni, pirms izeju no istabas ar paceltu galvu.

24. nodaļa

Mēs ar mammu sēžam uz dīvāna, cieši saspiedušās viena pie otras un klausāmies īsās klusinātās frāzes, kas mums nāk no virtuves.

Es negribu runāt. Viņa un es esam pretējās barikāžu pusēs. Tas ar katru reizi jūtams arvien vairāk. Viņa kļūst arvien paklausīgāka, es arvien vairāk pretojos.

Galu galā es nevaru izturēt spriedzi un pielīst pie durvīm, lai noklausītos, par ko viņi runā.

“Lapsa...” mamma pārmetoši saka, bet es tikai pamāju viņai prom.

Tas nav viņas liktenis, kas tiek izlemts, viņai tas nav tik grūti kā man. Viņa nesaprot. Nekad. Viņa nebija manā vietā.

– Tu nebiji pārdots! – es reju uz viņu un viņa steidzīgi novēršas, slēpdama skatienu.

Tā ir labāk. ES klausos.

“...tas ir vienīgais veids,” es dzirdu sava tēva balsi. “Citiem vārdiem sakot, es atvainojos, jūs esat cienījama persona, es saprotu, bet man nav nekāda labuma.”

Viņš spītīgi berzē kaut ko pāri Janai, pārlicinot viņu. Tikai ko?

Kļūst neērti, ka es tā uzvedos ar savu māti. Manas krūtis saspiež no kauna.

Uzmetu skatienu blondīnei ar milzīgām zilām acīm tumšā

kleitā, kura, saknieba lūpas, satraukta vēro mani.

Viņu vienmēr apspieda tēvs. Viņa droši vien pat nezina reālo dzīvi. Kāpēc es uz viņu uzbrūku? Viņa ir tāda marionete kā es.

"Piedod," es viņai čukstu.

Sieviete pamāj, lūpas trīc.

Un es uzreiz aizmirstu par viņas eksistenci, atgriežoties pie sarunas pie virtuves galda.

"...Nevajag mani mulžot... Jevgeņijs Borisovičs," es atpazīstu Jana stingro balsi, "nav jaunava." Segmuzovs viņu neprecēs. Vai vēlaties atdot savu meitu par seksa vergu? Viņam pieder divi bordeļi. Viņš to nodos tur, tiklīdz būs pietiekami spēlējis.

Man cauri ķermenim pārskrien zosāda. Vai Segmuzovam ir bordeļi? Lūk! Tāpēc viņš uzvedas kā tāds cūka. Tāpēc viņš grasījās mani izvarot. Viņš ir pieradis pie šādas uzvedības!

Un ir skaidrs, kāpēc viņš gribēja jaunavu...

Tagad es noteikti nevaru iet pie viņa. Mana iespējamā turpmākā izrēķināšanās kļūst skaidra.

Saprotu, ka baidījos tikai no Segmuzova, un tas bija tikai sākums. Viņš varēja mani atdot savu draugu izklaidei... Joprojām iespējams, ka viņš to atdos...

Es noriju kamolu, kas sacēlies kaklā. Neraudi. Savācies. Taču milzīgais smeldzošais kamols atgriežas, neļaujot elpot.

...atmaksāšu savus parādus. Un Alise pielāgosies, atrisinās to un atgriezīsies, ja viņa kļūs viņam nepieņemama...

Mana tēva balss iespiežas tieši manā dvēselē, liekot ķermenim justies kā vatei. Es to nejūtu.

Kādā stāvoklī es būšu, kad atgriezīšos, stulbi? Vai esat par to domājuši? Salauztu vāzi nevar atjaunot sākotnējā formā!

Kāpēc viņš to dara ar mani?

Es pagriežos pret mammu un skatos uz viņu ar milzīgām, sāpju pilnām acīm. Es gribu gaudot par šo netaisnību. Mans tēvs vēlas mani pārdot kādam ākstam, pieverot acis uz to, ka viņš mani saplosīs gabalos, tiklīdz es nonākšu viņa skavās.

Mana vienīgā cerība ir Ians, kurš mani pazīst tikai dažas dienas. Kāpēc es viņam piekāpos par tādu naudu? Neviens normāls cilvēks tādu naudu nedotu par nepazīstamu meiteni, pat ja viņam patiktu viņas minets. Viņš var nopirkt baru tādus kā es... Es to lieliski saprotu un vairs neceru uz laimīgām beigām savā ziņā.

Sasodītā kaza.

Manas dūres neviļus sažņaudzas. Es vienkārši redzu sevi paceļam vāzi un nometu to viņam uz galvas.

– Cik daudz?

Un šis Iana jautājums liek man sastingt. Viņi klusē.

"Nāc, nemocieties! Miljons. Atbildi zina visi!"

Esmu saspringta kā stīga. Un Jevgeņijs nesteidzas atbildēt, aizkavējot atbildi, pievienojot spriedzi. Līdz tas atklāj kaut ko briesmīgu...

– Pusotrs...

"Par ko jūs runājat par miljonu! – Es metos uz priekšu, lai to paziņotu, bet pieķeru sevi laicīgi. Tad es nevarēšu tālāk noklausīties. Un, visticamāk, viņi mani tūlīt pat izsitīs..."

– Vai tad tu nevēlies būt jauka? – Īana jautājošā bals.

Tas izklausās rupjāk un bīstamāk nekā iepriekš.

Vai viņš tiešām mani viņam atdos? Nu, protams, viņš to darīs.

Ko es gribēju, lai viņš par mani samaksātu visu savu naudu un paliktu bez nekā?

Man ir tik ļoti bail un slikti, ka man sāk palikt slikti.

“Lūdzu, tēt, iedod man viņam par miljonu. Es nekad vairs neko neprasīšu.”

Es tiešām esmu gatava mesties uz ceļiem šī vīrieša priekšā un ubagot. Rāpo un lūdz žēlastību. Vīrietis, kuru es ienīstu.

“Segmuzovs no manis prasa pusmiljonu,” nopūšoties skaidro tēvs. – Viņš to pieprasa kā sodu, ja es viņam to neatdošu. Viņa aizbēga. Tev tas ir. Pierādīts fakts. Man ir vieglāk to viņam dot, nekā atstāt tev. Saproti?

Visa mana iekšpuse krīt uz leju. Kāpēc man tas viss ir vajadzīgs?

Es atkāpjos. Tiklīdz viņš vienosies ar tēvu, es tūlīņ metīšos ārā no mājas un skrienu mežā. Vienalga. Es šīm kazām dzīvs nepiekāpšos.

– Es tev iedodu pusmiljonu, un ar Segmuzovu par sodu slēdzu visas tavas lietas. Viņam pret jums nebūs pretenziju. Pēdējais teikums. Vai nu mēs vienojamies, vai arī atvadāmies.

Manā galvā atskan troksnis, viss griežas, un es nevilus atspiedos uz durvju rāmi. Tēvs nepiekritīs.

Es domāju, ja viņš būtu viņam piedāvājis par mani kaut miljonu, viņš būtu domājis... Un tā.

– Tomēr es nevēlos ar viņu strīdēties...

Un tās ir beigas. Tēvs nesadarbojās. Manas kājas padodas, acu priekšā viss izplūst un es nokrītu kā ļengana lelle, apstulbusi no viņa atbildes.

Nolaižoties nejūtu sāpes, viss kā miglā. Jūtu, ka mani paceļ un noliek uz cietas virsmas. No tumsas man nāk viegls čuksts.

Un manā galvā ir tikai viena doma: “Lūdzu, nekāp mašīnā. Tikai ne Segmuzovam. Jautājiet!”

25. nodaļa

Izdzirdu trulu būkšķi un dodos uz zāli. Man vienkārši vajag pārtraukumu, un parādās lielisks, ticams attaisnojums, lai dotos pensijā un pārdomātu taktiku.

Jevgeņijs izrādījās vecās skolas cilvēks, un bija nepieciešama cita pieeja. Manējais nedarbojās. Spītīgais auns stāvēja uz vietas un neprātīgi gribēja iedot savu meitu izvarotāja skavās.

Kad Olga man atnesa Segmuzova fona informāciju, kurā visnevainīgākā bija narkotiku tirdzniecība, es biju pārliecināta, ka lieta jau ir maisā. Kurš normāls tēvs savu meitu atdotu bijušajam suteneri, vairāku bordeļu īpašnieci, ar veselu sarakstu ar ne visai patīkamām īpašībām.

Viņš tika apsūdzēts par izvarošanu, iebiedēšanu un daudzām apsūdzībām sadismā. Un kaut kas man teica, ka viss ir taisnība.

Un Jevgeņija aukstā atbilde mani pārsteidza. Par Alisi viņam bija vienalga, kas manu uzdevumu apgrūtināja.

Alise, guļ uz grīdas, tik nedabiski bāla, maiga... Es metos pie viņas, paceļot no grīdas virsmas un noguldot uz dīvāna.

– Kas notika? “Jevgeņijs, kurš parādījās pie durvīm tik nepiemērotā laikā, manī izraisīja emociju vētru un sašutumu.

“Es nejauši dzirdēju,” viņas māte čukst, skatoties uz vīru ar vainas sajūtu acīs. – Es biju nervozs.

“Es saprotu,” atbild vīrietis uzvalkā, pastumdams viņu malā un dodoties uz dīvānu. – Kā viņai ir?”

Es gribu viņu nogalināt. Tieši tagad. Šajā sekundē.

Mans skatiens pārslēdzas uz ļenganu sievieti, kas stāv no attāluma. Viņas māte.

Neskatoties uz spokaino izskatu un figūru, viņas pleci ir saspiesti, rokas ir piespiestas gurniem, skatiens ir nolaists, viņa ir ļoti skaista... Gari blondi mati, izsmalcināta seja ar ideāliem vaibstiem.

"Miljons," es izdvešu. "Un tu tūlīt izej no šejienes un aizmirsti par viņu un mani." Jūs esat pilnībā un uz visiem laikiem izslēgts no dzīves! – es reju pie pēdējiem vārdiem.

Es drebēju no sašutuma. Vēl nedaudz, un es metīšos viņam virsū un izņemšu visas savas dusmas.

Tu nevari... Nē. Pagriežos pret mazuli, aizveru acis un pie sevis skaita no 1 līdz 10.

Un tad es dzirdu papēžu klikšķēšanu. Jevgeņijs un Žanna aiziet.

Viņš piekrīt. Viņš pieņēma lēmumu man par labu. Vismaz tādā veidā. Viņš atkāpās laikā. Citādi es nebūtu viņu tik viegli laidusi vaļā.

Atveras ārdurvis un iznāk divi cilvēki, bet es nedzirdu, ka durvis aizveras.

– Bet tu ar Segmuzovu visu nokārtosi, vai man taisnība? – atskan viņa nekaunīgā balss. – Bez norunātās summas?

Radījums... Tāds radījums. Kādus cilvēkus zeme vispār nes? Uz manas sejas staigā mezglīni.

Es pamāju. Labāk neko neteikt, pretējā gadījumā es zaudēšu

savaldību.

Viņš jūt manu garastāvokli. Un viņš ātri iziet no istabas, atstājot mūs ar Alisi.

Un nāk neticams atvieglojums. Tomēr viņš to aizstāvēja. Par augstu cenu, bet viņš turēja viņu sev blakus.

Es paskatos uz meiteni uz dīvāna un izbraucu ar roku viņas matiem, atstumjot malā nepaklausīgās lokas.

"Viss ir kārtībā," es čukstu. – Tas viss ir aiz muguras.

Žēl šīs mazās meitenes, kura kļuva par sarunu biedru sava tēva lietās. Pilnīgi jauna, naiva pele, kas cenšas cīnīties. Stulbi. Ja nebūtu manis, šī pasaule viņu būtu saplosījusi, norijusi, sagremojusi un izsplāvusi.

Un es arī atļāvos sākumā viņu izjokot ar šiem paldies. Idiots.

Biju pārliecināta, ka viņa pēc iespējas atkal skries pie Segmuzova. Pēc viņas dīvainajiem lēmumiem un dēkām man šķita, ka Alise ir vecāku izlutināta meita, kura pēc kārtējās izšķērdības nolēma apprecēties, lai vairs nekautrētu par savu rīcību. Viņa nolēma atriebties visai pasaulei un vērsties pret saviem vecākiem. Un viņa pa ceļam man nāca pretī.

Es īsti neticēju viņas stāstam par pārdošanu verdzībā par parādiem, drīzāk piespiedu precēties pret viņas gribu savas ģimenes interešu vārdā, kas patiesībā notika bieži. Un bieži šādas ģimenes kļuva ļoti spēcīgas.

Taču pēc izraktās informācijas par Segmuzovu sapratu, ka kļūdījos.

Tagad man viņa par katru cenu jāatpērk no šī briesmīgā

vīrieša...

– Kas man tagad ar tevi jādara? – jautāju, pieskaroties viņas samtainajam vaigam.

Meitene atslābst no mana pieskāriena. Pamanu, kā sasprindzinājums pazūd un viņa brīvi izelpo.

Es nopūšos, skatoties uz Alisi, un tad es viņu paņemu un nesu augšā uz guļamistabu. Tomēr tev viņa būs jāpaliek zem segas, ja viņa kļūst auksta... saslimst. Izturieties pret viņu vēlāk.

Es uzņēmos atbildību par kāda cita likteni. Tagad nav cita ceļa.

26. nodaļa

Es atveru acis, jūtot briesmas.

Pat miegā viņa apķēra manu ķermeni, neļaujot man elpot. Es atceros visu. Viss līdz mazākajai detaļai. Ians mani iedod manam tēvam. Tēvs mani nodod Segmuzovam... Šis radījums, kurš no manis neatstās ne kripatiņas.

Man jāskrien, lai kur es atrastos. Paskatos apkārt tukšajai telpai, atzīmējot, ka tā ir tāda pati viesu istaba kā iepriekš. Es joprojām esmu pie Īana.

Droši vien viņš vai mana māte mani apžēloja un vairākas stundas stājās pretī manam tēvam, pirms sūtīja mani ellē.

Pievēršu skatienu logam, aiz tā stiepjas tikko manāma rītausma. Pielecu kājās, atzīmējot, ka esmu tādā pašā uzvalkā kā iepriekšējā dienā. Ātri pārgērbos džinsos un blūzē, lai būtu vieglāk skriet un klusi atveru durvis, kas ved uz koridoru.

Laika ir maz. Labi, ka pamodos tagad nevis vēlāk.

Mani sagaida pilnīgs klusums visā mājā. Brīnišķīgi.

Es nezinu, vai mani vecāki palika pa nakti vai devās pie sevis, zinu tikai to, ka man ātri un par katru cenu jāpamet šī māja. Nokāpju lejā pa kāpnēm uz pirmo stāvu, slīdot pa tām un tik tikko pieskaroties pakāpieniem, baidoties no čīkstēšanas.

Pārbaudu visas vāzes, kuras pa ceļam sastapu, kur varētu būt izmestas sīknaudas. Jums ir nepieciešams ietaupīt vismaz braucienam uz metro.

Es neuzdrošinos iet Iana istabā. Ja viņš pamostas, tad rakstiet – tas ir pagājis. Viņš vairs nevēlēsies sazināties ar Segmuzovu un viņa tēvu, tas būs velti. Ar rūgtumu saprotu, ka viss jau ir izlemts.

Man jāpierod pie jaunās domas, ka Ians tagad ir arī mans ienaidnieks.

Izpētu jaku kabatas uz pakaramā pie ieejas un iekāpju skapī pakarinātajās drēbju kabatās, meklējot vismaz kādu sīknaudu.

Man ir nedaudz paveicies, manās rokās parādās pirmie 50 rubļi. Pietiks metro braucienam.

Sagriežu zobus, atceroties, ka solīto telefona numuru tā arī nesaņēmu. Es to varētu izmantot tagad. Vienalga.

Domās izskrienot savu draugu sarakstu, es apstājos pie Aleka, sena paziņas, kurš man iepatikās mūsu kopīgajā skolā pavadītajā laikā. Viņš man kaut kā izkrita no galvas, kad es skrēju no viesnīcas, domāju, pie kā doties, mēs ilgi nesazinājāties un neredzējāties, bet tagad viņa tēls parādījās manā priekšā visā savā krāšņumā, pārlicinot, ka tikai viņš var man palīdzēt.

Es pat pāris reizes apciemoju viņu. Viņa vecāki mīlēja savu vienīgo dēlu un, kad viņš sasniedza pilngadību, iedeva viņam dzīvokli, uz kuru viņš nekavējoties uzaicināja mani. Tiesa, kā vēlāk izrādījās, mērķis bija tikai viens, un, tiklīdz to sapratu, es steidzīgi atkāpos, bet nogulsnes palika. Es vairs necēlu klausuli, neatbildēju uz visiem zvaniem, un kopš tā laika mēs neesam sazinājušies.

Nu ir pienācis laiks. Es vismaz lūgšu aizdevumu, ja viņš tevi nelaidīs.

Es atlaidu pārējos draugus, jo viņi dzīvoja kopā ar saviem vecākiem, un tas ir pirmais solis uz neveiksmi. Viņi piezvanīs maniem vecākiem un visu izstāstīs.

Un Alekss, pat ja viņš neļaus jums nakšņot, vismaz aizdos jums naudu. Esmu pārliecināts.

Es apmierināti izelpoju, jūtos iedvesmota.

Ir plāns, ļoti labs. Ir pienācis laiks pāriet uz ieviešanu.

Turot rēķinu rokā, es pārliecināti virzos uz ārdurvju pusi un atveru tās.

Un jau no pirmā soļa plāns sāk prasīt korekcijas...

Mani acumirkļi apdullina signalizācijas čīkstēšana, kas izplatās ne tikai uz visu māju, bet arī uz visu apkārtni, liekot man aizbāzt ausis.

Kāda veida nelaime? Es paskatos uz otro stāvu, norādot, ka man nav daudz laika, lai atstātu šo vietu, un izlecu uz ielas.

Viss iekšā trīc no bailēm.

Es nekad neesmu redzējis Ianu to ieslēdzam. Kāpēc viņš ieņēma prātā to darīt šodien?

Man ir tikai viena iespēja aizbēgt no šejienes. Tieši tagad. Citādi...

Es metos uz vārtiem, tik neiespējami paātrinot, ka pat ar plecu ietriecos durvīs, nespēdama laikus nobremzēt un velkot tās sev pretī.

Slēgts! Uz atslēgas.

Kas tū....!

Un tagad mans plāns jau prasa atkārtotas korekcijas. Un ir

pagājušas tikai divas minūtes!

Paskatos apkārt žogam, novērtējot tā augstumu.

Vai es varēšu tai uzkāpt pāri? Protams, nē. Divi metri, ja ne divarpus!

Pārāk garš, lai uzkāptu bez kāpnēm. Skrienu pa to, meklējot kādu kontaktu ar koku vai jumtu. Parādiet man vismaz kādu palīdzību no malas, un es pats izdomāšu, kā tikt no šejienes ārā.

Vai šodien atkal nav mana diena?

Es joprojām ceru nākt klajā ar jaunu plānu. Skrienu uz garāžu, pa kuru ir vēl viena izeja, vajag tikai ieskriet iekšā un atvērt garāžas durvis...

Bet vispirms jums jāieiet garāžā. Tas arī ir slēgts.

Jūtu sašutumu un šausmīgu vilšanos.

Kopš kura laika Ians kļūva tik piesardzīgs? Es nekad neredzēju, ka viņš kaut ko aizslēgtu manā priekšā. Viņš droši vien bija gatavs manai bēgšanai, vai tāpēc viņš aizslēdzās ar tik daudzām slēdzenēm?

Es rūgti pasmaidu. Noteikti viņš rūpējās, lai es neaizbēgtu pirms laika.

Māte.

Es pamanu, ka Īans izlec uz sliekšņa tikai sporta biksēs, un tas man dod papildu spēku, un es metos iekšā pagalmā. Ceru, ka viņam nebija laika mani pamanīt. Es meklēju atvērtu logu, lai varētu kāpt iekšā mājā un aizvērt ārdurvis no iekšpuses. Tad es varu nopirkt sev nedaudz laika, lai atrastu vārtu atslēgu, un tad es varu mēģināt kāpt ārā pa jumtu...

Vismaz šeit man ir nedaudz paveicies: viens no logiem, kas ved uz pagrabu, ir nedaudz atvērts, un es ātri izspiežos pa to, nokrītot uz grīdas.

Es to daru lielā steigā, tāpēc daļa no sāniem tiek norauta, un roka tiek izmežģīta nepareizā satvēriena dēļ...

Masēju elkoni, pieceļos kājās un skatos uz iekšējo apdari. Manā priekšā stāv pamests, putekļains biljarda galds, uz kura glabājas balināšanas maisi, bet stūrī guļ cements. Tālāk ir dažas mucas pret sienu. Spriežot pēc telpā uzkrātajiem putekļiem un zirnekļu tīkliem, Jangs šeit nebija ieradies ilgu laiku.

Es nošķaudu, lai apstiprinātu savas domas un dotos uz priekšu.

Un šeit ir arī kāpnes, kas priecē manas acis.

“Ja tu būtu bijis augšstāvā 10 minūtes agrāk, dārgais, tu nebūtu tā vērts,” es nodomāju, atstājot viņu.

Pamanu kāpnes, kas ved augšā no pagraba, un skrienu uz tām. Es lūdzu pie sevis, lai mana tēva un mātes nebūtu šajā mājā, pretējā gadījumā visi mani mēģinājumi būs pilnīgi neveiksmīgi. Uzkāpju pa pakāpieniem, kas ved no pagraba, un pavelku rokturi.

Un es izelpoju. Visi. Bēgšana ir beigusies.

Repina glezna "Viņi ir kuģojuši". Šodien visas durvis manā priekšā ir aizslēgtas.

Nokāpju uz pakāpieniem, atrautīgi vērojot ejošo ēnu no kokiem pašā kāpņu apakšā, kas sniedzas līdz pagrabam caur pašu logu, pa kuru es te uzkāpu.

Viņš mani atradīs un atdos šiem cilvēkiem. Viss ir beidzies.

Es ātri elpoju un gaidu, kad viņš parādīsies. Man šķiet, ka man

vairs nav atlikušas pāris minūtes. Turklāt es neaizvēru logu. Nav grūti uzminēt manu atrašanās vietu.

Es noliecu galvu uz ceļiem un domāju, ko varētu darīt manā situācijā. Un es saprotu. Nekas. Jūtos bezcerīgi.

Mana dvēsele kļūst pilnīgi pretīga.

"Nu, kā tu to varēji izdarīt, Jančik, paņem mani un atdod mani... tu man pat ļoti patiki?"

Es notīru asaras, kas nāca ar vienu pirkstu pieskārienu.

Domāju, ja mēs būtu satikušies normālos apstākļos, varēja notikt kaut kas nopietns. Un tā... Nav skaidrs, kā tas sākās, un tas turpinājās, līdz sasniedza kulmināciju.

Es norobežojos no pasaules, iegrimstot domās un izdomājot jaunu paziņu sev un Ianam, iedziļinoties detaļās, zīmējot jaunu interjeru un iztēlojoties, kāds tas būtu.

Laiks iet, bet viņš joprojām neparādās. Es pat nokāpju atpakaļ pie loga un skatos no tā, turot rokās instrumentu kasti.

kur tu esi? Vai esat nolēmis doties pastaigā vai gulēt?

Mans žoklis pārsteigumā atkrīt. Es redzu, ka vārti ir plaši atvērti un gandrīz nokrīt.

– Kas tie par jokiem? – Izkāpju pa logu, pieliekot neticamas pūles.

Nestrādā.

Logs ir mazs un atrodas tieši zem griestiem. No tās puses tajā iekļūt bija viegli, bet no šīs puses gandrīz neiespējami.

Bet mani nevar apturēt. Es ātri nometu balināšanas maisiņus no galda, nemaz nerūpējoties par to, ka tie ir vaļā un viss

balinātājs ir izmētāts uz grīdas, un stumju biljarda galdu pret logu.

Pēc 10 minūšu cītīgiem mēģinājumiem man izdodas viņu piestumt pie sienas. Es uzkāpju uz tā un sasniedzu savu mērķi. Ar ņurdēšanu iekļāvos mazajā atverē, garīgi atvadoties no otrās veselās mucas un izkāpju zālītē.

"Jā," es nočukstu, priecājoties par uzvaru.

Lēnām dodos uz durvīm, nemitīgi skatos apkārt un meklēju novērotājus. Es ceru dzirdēt: "Gotcha" un kāju spiešanu manā virzienā.

Es apstājos pie durvīm un uzmanīgi paskatos uz ielu.

Lauku ceļš ved divos pretējos virzienos, priekšā lauks, aiz kura tālumā redzams mežs.

Ians nekur nav redzams. Viņš jau paspējis tālu aizskriet.

Kā tas notika, ka viņš nepārbaudīja teritoriju un metās mani meklēt ārpus tās?

Ians nav stulbs. Vai nu ir kāda cita izeja no teritorijas, ko viņš domāja, ka es izmantoju, vai varbūt viņam uzbruka un aizveda? Varbūt Segmuzovu pārsteidza?

Bet tad es dzirdētu viņu cīņu...

Es metos uz priekšu, palielinot ātrumu un pamanot, cik ārā ir vēss. Neskatoties uz to, ka ir vasara, tas ir auksts kā pavasaris. Un man mugurā ir plāna blūze. Es apviju rokas sev ap sevi, saspiežot.

Skatiens uz žogu man liek pasmaidīt. Atbilde uz manu jautājumu par Ianu nebija ilgi gaidīta. Sagraujot Kāds suns zem žoga izraka veselu bedri.

Ja es būtu to apskatījis no otras puses, es būtu atradis šo caurumu, bet es skrēju garāžas virzienā pretējā virzienā, tāpēc es netiku pie tās.

Tāpēc viņš nemeklēja mani teritorijā, viņš bija pārliecināts, ka es tiku ārā pa to.

Paātrinu gaitu, saprotot, ka man nav daudz laika. Īans apskatīs mani un atgriezīsies, un tad mēs varētu ar viņu satikties.

Un es skrienu uz priekšu, turpinot rokā turēt saburzīto banknoti.

27. nodaļa

Ieņemu nogaidošu pozīciju pie metro ieejas, paslēpos aiz ziedu telts ejā. Tieši pretī ieejai. Es redzu visu, bet mēģiniet redzēt mani.

Noguris noberzu deguna tiltiņu un paskatos uz rokas pulksteni. Vai esmu vēlū?

Diez vai. Viņa nezina, kur iet. Viņai noteikti būtu vajadzīgs ilgāks laiks, lai to atrastu.

Šī meitene mani iegūs... Daudz naudas. Ne miljons rubļu. Varbūt atdot, kamēr nav par vēlū?

Es neviļus atceros viņas tēlu, viņas matus, kas izkaisīti pa spilvenu, klusus vaidus, kas pārtop dziļākos, izvirtinātākos... Īsti, bez apgūtām dēkām, stulbiem smaidiem. Bez grima vai skropstu pieaudzēšanas. Jau skaistule...

Stulbi. Nu kur tu skrēji? Vai tiešām es domāju, ka atdošu tevi viņiem?

Es pieķeru sevi pie domas, ka man viņa jāatrod par katru cenu. Viņas gaume. Mīksto sūkļu garša ir valdzinoša. Es atceros, ka es viņu sīki skūpstīju. Kā muļķis.

Es vēlreiz paskatos uz apkārtni un tad uz pulksteni. Ir pagājušas piecas minūtes. Viņas joprojām nav.

Vai viņa tiešām nokļuva pirms manis?

Paceļu telefonu. Vai man vajadzētu piezvanīt viņai tēvam? Tātad, ko es varu teikt? Kāda krūze ir Segmuzovs?

Un viņš nekavējoties gūs atļauju un nosūtīs draugus viņu meklēt.

Ieliku viedtālruni kabatā.

Pie kā vēl viņa varētu doties? Man būs jāpiezvana viņas draudzenei un jānoskaidro no viņas.

Es stāvu tur vēl pusstundu. Joprojām nē.... Garām skrien skolēni ar skolotāju, lamājoties un grūstīdamies. Viņiem seko cita klase. Visi kliedz vārdu "cirks". Nav grūti uzminēt. Kur viņi iet...

Sievietes ar bērniem, veci cilvēki, jauni pāri... Neviena viņai līdzīga tēla.

Joprojām negāja uz metro? Varbūt viņa nāca pie prāta un atgriezās? Vai arī jūs apmaldāties un devās uz citu metro līniju?

Es dodos uz kāpnēm un apņēmīgi kāpju augšā.

– Pie velna jā!

Kā tas vispār ir iespējams?

Es to uzreiz noķeru virspusē, tiklīdz iznāku no pārejas. Grūti nepamanīt, kā divi Segmuzova miesassargi, kurus es pazīstu, uzmanīgi ieogrūž viņu Land Cruiser, kamēr viņa muļķīgi kliedz pa visu ielu.

Cilvēku nav daudz, pārsvarā sievietes. Vientuļie vīrieši necenšas aizstāvēt viņas godu. Paredzams.

Drudzainas domas man šaudās galvā, kad es uzņemu tempu pretī tām.

Viņi vēroja manu māju! Noteikti! Bez šaubām.

Kāpēc viņa tiek pieķerta šeit, nevis pie savas mājas?

Atbilde ir tikai viena – viņi palaida garām tāpat kā es.

Skrienu pie viņiem, bet jau skaidri saprotu, ka nepanākšu laikā. Pārāk tālu, un viņa jau sēdēja aizmugurējā sēdekļī.

Ja nebūtu intuīcijas, es šo brīdi būtu palaidis garām. Apstājos un atceros mašīnas numuru. Es fotografēju.

– Šeit tu esi, muļķis! – caur zobiem nošņācos.

Izdabūt viņu neskartu no viņa skavām būs vienkārši nereāli. Es neesmu visvarens. Un Segmuzovs ir ļoti atriebīgs.

Agrāk es izdarīju spiedienu uz viņu ar viņa vecāku starpniecību, apsolut viņiem piemērot debesu sodu, ja viņš man neiedos Alisi par bēdīgi slaveno miljonu. Viņam nācās piespiest savus paziņas sazināties ar viņiem viņu mājā Šveicē... Taču tagad viņam izdevās viņus noslēpt. Man vairs nav varas pār viņu.

28. nodaļa

Viņa acis skatījās tieši uz mani, nereāli melnas. Es biju pilnīgi šausmās, bet es nevarēju noslēpt savu trīci.

Segmuzovs stāvēja pie loga, kad mani iegrūda biroja telpā un pagriezās tikai tad, kad es kļiedzu no grūdienu aizmugurē un nevilus gāju uz priekšu.

Viņa puiši mani noķēra pie metro. Oho. Es tik ļoti baidījos no viņa, es bēgu no viņa, lai nāktu pie viņa...

Es klusēju. Arī vīrietis to darīja, un šī spriedze, kas starp mums valdīja jau no pirmās manas parādīšanās sekundes, radīja mani lielu spiedienu un padarīja mani vēl nervozāku.

"Jan, es..." Es nezināju, kā sākt sarunu. "Es esmu gatavs pārskatīt jūsu laulības piedāvājumu." – klusi teicu.

Jebkas, tikai neaiztiek mani!

– Tā ir patiesība? – viņš skeptiski izlieca uzaci, ar augstprātīgu skatienu uzlūkodams mani.

"Es kļūdījos," viņa nomurmināja. "Es sapratu, ka esmu kļūdījies, un aizbēgu no Iana... Pie tevis."

Es bailīgi paskatījos viņa virzienā, mēģinot saprast, vai viņš man tic vai nē. Esmu gatavs teikt jebko.

Mani pārņēma tik spēcīgas bailes, ka es ļoti gribēju iet uz tualeti.

– Nopietni? Un es domāju, ka tu esi šeit, jo mani cilvēki pieķēra tevi pie metro...

Viņš skatījās tieši man acīs, it kā redzētu tieši man cauri. Skatiens bija smags, un man bija grūti to izturēt. Centos noturēties, lai gan ļoti gribējās aizbēgt.

– Es darīšu visu, ko vēlaties. Tu esi labāks par viņu. Tagad es to saprotu.

Es meloju tā, kā nekad mūžā nebiju melojusi. Mana balss ir pārliccināta un maiga. Viegli uzsmaidīdama viņam, viņa pienāca tuvāk. Es pastiepu roku, lai noglāstītu viņa seju, un viņš ļāva man to izdarīt.

Niecīgs smaids pieskārās vīrieša ļaunajām lūpām, kad es ar pirkstiem izbraucu caur viņa matiem.

Kā es gribu trāpīt šai sejai. Pat mana roka trīcēja no šīs domas. "Uz ceļiem," viņš pēkšņi teica, piepildot mani ar šausmām tieši tajā brīdī.

– Kas? – viņa atvilka roku un paspēra soli atpakaļ, nenoticot notiekošajam.

"Laulība bija aktuāla pirms dažām dienām," viņš iespaidīgi sacīja, atpogādams bikses. "Tagad nometieties ceļos un atvainojiet." Labi atvainojies, ubagot... Man patīk, kad viņi ubago.

Nolaidu galvu un iekodu lūpā, līdz tā asiņoja, lai nekliegtu kā mulķe no bailēm, kas bija pārņēmušas mani kā paniku.

Ko darīt? Ko darīt?

Brūnas acis kavējās uz manām sausajām lūpām.

– Nu?

Viņš smējās par mani.

Es devos uz priekšu tuvāk viņam viņa plēsonīgajā novērojumā.

Es jutu drebuļus, kad atrados viņa tuvumā un ar roku pieskāros viņa plecam.

– Piedod, tā ir mana vaina. Man ļoti žēl," es nolaidu acis.

Nāc, piedod man. Tev patīk redzēt mani pazemotu. Lūk, es atvainojos un pazemoju sevi. Ko vēl vajag?

Viņš klusībā turpināja skatīties uz mani un gaidīja darbību.

"Vai jūsu acis tā plīvoja ar Beisu?" – viņš pasmīnēja. – Kad viņš tevi izdrāzīja, ja?

Es pietvīku. Vai viņš zināja, kas mums ir, vai viņš uzminēja?

"Man nebija nekā ar viņu," viņa maigi atbildēja, novēršot skatienu.

"Man nepatīk, ja cilvēki man melo," viņš vēsi noteica. – Tev vēl ir 5 sekundes. "Viņa aukstais skatiens ieurbās manī. "Ja jūs nesteigsities, es kļūšu dusmīgāks un pielikšu vēl kādu sodu."

Viņa roka sāka spiest manu plecu, liekot man noliekties. Es lēnām noņemtos ceļos viņa priekšā, lūdzot Dievu, lai tas beigtos tikai ar atvainošanos no manas puses.

"Lūdzu," es čukstēju tikai ar lūpām. – Man žēl.

Mani satvēra šausmas universālā mērogā.

Neliela šalkoņa no aizmugures lika man pagriezties un viņam paskatīties uz durvīm.

"Tur zvana bāze," sacīja Makss, Īana miesassargs.

Mans ķermenis bija piepildīts ar tūlītēju laimi un cerību. Vai tiešām glābiņš ir iespējams...?

"Lai viņš piezvana," Segmuzovs pasmīnēja. – Var pat skaļi

uzlikt. Ļaujiet viņam klausīties, kā viņa slampa man lūdz viņu izdrāzt.

Runājot par? Es uzmetu viņam lepmu skatienu. Jā, lai viņš labāk nogalina! Es to neteikšu.

– Ieslēdziet video. Es domāju, ka viņam tas patiks.

Kamēr Makss pazuda aiz durvīm, Ians man pastāstīja jaunus interesantus spēles nosacījumus:

"Pastāstiet viņam to, ko man teicāt iepriekš." No kā tu aizbēgi, kam?" viņš pasmaidīja, ejot man apkārt.

ūūūūūūūūūū.

"Ja jūs man labi pajautāsi, es to nedošu Maksam un Akhmedam prieka pēc," viņš piebilda. "Bet, ja es jums neticu, viņi jūs ielaidīs tepat aplī." Un tavam Jančikam nebūs laika tevi glābt...

Stāvēju uz ceļiem un skatījos kā telefons no aiz durvīm parādījās Maksa rokā... it kā miglā es skatījos kā video ieslēdzas un tuvojas man. Man iekšā palika auksti, ieraugot viņa seju...

Jančiks... Mīļi. Dārgs. Atvainojiet.

Rokas trīcēja, lūpas trīcēja. Pārsteidzoši, ka vēl neesmu nokritis.

Es nevarēju ļaut tam notikt.

– Aliska, čau, tev viss kārtībā?

Viņa balss... tik maiga, pazīstama, valdzinoša. Es uzreiz pielēcu no ceļiem. Viņa pagriezās un nāca viņam pretī ar asarām acīs.

Rūgti un pretīgi... No sevis.

– Kāpēc tu aizbēgi, stulbi? – viņš jautāja tik maigi, ka man gribējās izplūst asarās. – Es visu izlēmu kopā ar tavu tēvu.

– Ko tu nolēmi? – Esmu šokēta par viņa vārdiem. – Kā tu izlēmi?

Es nevarēju tai aptīt galvu. Kā? Vai es velti bēgu?

"Es to nopirku..." viņu pārtrauc skaļš bass. – Tātad tev nevajadzēja bēgt. "Segmuzovs iesmējās, apskaudams mani aiz pleca un piespiedis lūpas manam vaigam. – Vispār, sāciet, mans dārgais. Pastāsti viņam to, ko tu man teici minūti iepriekš.

Kurš gan būtu zinājis, ka viņš piekrita?! Es nevarēju uzrakstīt zīmīti: "Alica, dārgā, es tevi nopirku... Guļ labi?"

Smails sasniedza manas lūpas. Es to atradu, kad domāju par zīmīti. Vai tiešām bīstamos brīžos vienmēr notiek tās stulbākās lietas?

– Jaņ! – Bejs nurdēja klausulē. "Es tevi nožņaugšu, ja tu uzliksi viņai pirkstu."

Viņa seja aiz dusmām kļuva violeta, pat telefona ekrānā kļuva skaidrs, ka viņš nejoko un ir ārkārtīgi dusmīgs...

Bet tas mani neglābs. Tāpēc es teicu:

"Es aizbēgu no viņa, lai nāktu pie tevis..." Es sāku stāstu, norijot un konvulsīvi pieķērusi rokas vienu otrai.

– Eeeee? – Viņš pieskārs manam zodam, pagriežot to pret sevi.

Par šovu. Lēta izrādīšanās pretinieka priekšā...

"Viņa lūdza mani izdrāzt," es nočukstēju.

Cik pazemojoši. Ir pretīgi stāvēt šeit un to teikt.

– ES nevaru sadzirdēt! – viņš iesaucās.

– Bāc ar mani! – es kļiedzu no visa spēka, kļūstot arvien vairāk iekaisusi dusmās, dusmās uz sevi un Īanu. "Es atnācu pie tevis, lai lūgtu, lai tu nodarbojies ar seksu!"

– Kāpēc tu taisi traci? – dzirdēju aiz muguras kāda man mīļa vīrieša saucienu.

Stulbais muļķis! Kā es varēju domāt, ka viņš mani atdeva šim nelietim?

Tāpēc es jūtos slikti. Man jāglābj sevi...

Ian, saproti. Tu visu saprati, vai ne? Nāc, viņš piespieda mani to pateikt. Zini, es tāda neesmu!

Segmuzovs satvēra mani aiz vidukļa un piespieda tuvāk ekrānam.

"Viņš saka, ka tu gultā esi pilnīgs vājš, tu neko nevari izdarīt." Gribas īstu vīrieti. Jā mīlais?

Es pamāju, nepaskatoties telefonā. Paskatījos augstāk, lai nesastaptu Beisa skatienu.

– Jā. "Viņš gultā izrādījās pilnīgi nenožīmīgs," viņa sacīja skaļāk. – Es gribu īstu vīrieti. – Viņa atkārtoja pēc viņa sausi, stingri, pārlicināti.

Ians pieliecās un noskūpstīja mani. Nepatīkami. Rāpojošs. Es gribēju viņu atgrūst, sist, bet turējos, saprotot, ka tikai pasliktināšu lietas. Mēle valdīja pār muti, ielīda pašā rīklē un neļāva elpot. Vēl mazliet, un es būtu nosmakusi. Bet tad viņš mani atlaida, izbaudot viņa spēku, un es sāku dziļi elpot.

– Vai tu dzirdēji, Janulja? Tas arī viss, ciao. Mana meitene,

bāc. Viņa tevi vairs negrib.

Šajā brīdī zvans tika pārtraukts. Mēs palikām divatā ar viņu.

Spriežot pēc sejas, viņa garastāvoklis bija pacēlies. Ians piegāja pie loga un, nepaskatīdamies uz mani, iespaidīgi pamāja ar roku.

Es biju tur acu mirklī. Vienkārši nemainiet savu garastāvokli.

Un tad es pat nesapratu, kā tas notika, sajutu mutē vīriešu pirkstus, kurus uzreiz mēģināju iekost. Viņš ātri atvilka roku atpakaļ, pārsteigts skatīdamies uz mani.

"Kā tu uzdrošinie?" – lasīt viņa acīs.

Biju pārliecināta, ka viņš man sitīs, bet Segmuzovs pēkšņi sāka smaidīt.

– Vai putns ir jāpāraudzina? Viņa joprojām nesaprot, kur viņa nokļuva? Vai tas plīvo?

Viņa acis iedegās ugunī, solot grūtu nākotni.

Es nestāvēju ne dzīvs, ne miris. Ko tas nelieši man izdomāja?

"Maks," viņš kļiedza, izsaucot miesassargu. "Es izdomāju, ko ar viņu darīt." Dodiet to Matildei bordelī. Pirmais uzdevums viņai: ļaujiet viņai iemācīties paklausīt. Lai viņu padara par padevīgu kuci.

Es paskatījos uz šo zvēru un sapratu, ka man nav nekādu izredžu izglābties. Tikai ātrai nāvei.

29. nodaļa

Es biju ieslēgts tumšā, mazā telpā bez logiem, kas acīmredzot kalpoja par noliktavu vai pagrabu lietu glabāšanai, un paliku bez ūdens un pārtikas.

Pirmās stundas pat priecājos par šo atelpu, bet jau no tikšanās sākuma ar Segmuzovu gribējās aiziet uz tualeti... Kad pēc stundas neviens uz maniem saucieniem nenāca, šo problēmu atrisināju ar uzdūros kaut kādai vāzei stūrī, un it kā izelpoju, bet sapratu, ka esmu ļoti izslāpusi.

Mana eksistence bija aizmirsta uz bezgala ilgu laiku. Es nedzirdēju nevienu garām durvīm, ne soļus, ne skaņas no ārpuses. Pilnīgs klusums, kas padara mani traku.

Man paveicās, ka bija pusotru metru gara gultiņa ar putekļainu segu, zem kuras vēl varēju gulēt pirmo nakti.

No stūra bija ļoti caurvējš, acīmredzot sienā bija sprauga. Izglāba veca, smirdīga sega. Ja es to nebūtu atradis, tad visticamāk man būtu bronhīts vai pneimonija.

Visas šīs divas bezgalīgās dienas es mēģināju novilkt slēdzeni, izmantojot improvizētus priekšmetus, kas tika atrasti starp šo piegružoto mantu izgāztuvi pie griestiem, taču tas viss bija bez rezultātiem, tikai man tika noplēsti nagi.

Šeit bija viss: no nagu vilēm, bērnu rotallietām un ratiņiem.

Un, ja pirmajās 24 stundās es būtu pārliecināts, ka Bāze mani drīz atradīs un izlaidīs no šejienes...

Tad otrajā dienā mani pārņēma panika.

Es nolādēju brīdī, kad pamodos rītausmā viņa mājā. Patiešām, ja es pamostos vēlāk, es šeit nebūtu. Man būtu labi. Viņš vienojās ar tēvu, lai atrastu pavedienu, kā ietekmēt Segmuzovu.

Kas man tagad jādara?

Mans kakls bija sauss kā tuksnesī. Es jau piekritu jebkam par glāzi ūdens.

Otro nakti vairs nebija iespējams gulēt. Skolā nopelnītais gastrīts lika par sevi manīt: kuņģis nenogurstoši kurnēja un gremoja sevi, dabiski ar sāpošām sāpēm...

Tieši tad, kad es domāju, ka es šeit nonākšu, durvis beidzot tika atvērtas.

Un es izkritu koridorā, jo pēdējās 24 stundas biju pavadījis zem durvīm, saucot un lūdzot palīdzību...

Mani uzreiz aizveda pie Matildes un no rokas rokā nodeva gara auguma, platplecu kundzei, kuru ieraugot man radās priekšstats, ka šī nemaz nav dāma. Iegarens zods, pilnas lūpas, smails deguns un milzīgas acis, kas veidotas un apzīmētas ar melnu zīmuli. Un viss šis krāšņums bija tērpies rozā kleitā ar šķelumu tieši līdz viduklim. Viņas izdilis kāja tik ļoti izspiedās uz āru, ka pat vislētākā Taizemes krossleita šķita patīkamāka.

Briesmīgs skats.

– Nu, mīlā, vai tu paklausīsi? – viņa man jautāja ar apmierinātu smīnu pusbalsī, kas neradīja šaubas, kas īsti ir manā priekšā.

Man tā galva reiba, ka es šūpojos, turēdamies tikai pie sava

lepnuma.

Es tikai pamāju, aizverot acis. Blāva gaisma nāca caur smagajiem aizkariem uz logiem, un pat tas bija ļoti neparasti pēc divām tumsā pavadītām dienām, tāpēc gribējās paslēpties aiz saulesbrillēm vai vismaz kaut kā ietīties.

"Lūdzu," es no visa spēka nopūtos, iegrimstot uz lakotās dēļu grīdas. – Dzert.

"Iedod viņai ūdeni," Matilda šņāca, kustinot plecu.

Un tad viņi man pasniedza ūdens pudeli, pie kuras es turējos un nelaidu vaļā, līdz tā beidzās un es mazliet atdzīvojos. Mana galva noskaidrojās, mana sirds skaļi daudzījās krūtīs, mana redze koncentrējās un kļuva skaidra.

– Vai tu gribi ēst? – sieviete rozā šķietami līdzjūtīgi jautāja.

Tikai tagad pamanīju, ka esam slēgtā bārā. Neliela telpa ar bāra leti un skatuvi un pa visu perimetru izkārtoti apaļi galdi.

Un es sēžu netālu no bāra uz dēļu grīdas un nāku pie prāta.

Es pamāju ar galvu, bailīgi paskatījos apkārt un pamanīju izeju uz sāniem. Pusstikla durvis ar zīmi "Atvērt" pret mani.

Loģiski, ka tas ir aizslēgts. Pat ja durvis būtu atvērtas, es joprojām nevarētu aizbēgt. Man aiz muguras ir divi Segmuzova slepkavas, kuri jebkurā brīdī gatavi ja ne šaut, tad steigties man pakaļ.

"Tad novelciet savas drēbes," augstprātīgi teica skaistule parūkā, metot mani panikā.

Beigu sākums. Tāds tu esi!

Es turpināju neizpratnē skatīties uz šo zemnieci, nedomājot

izpildīt viņas prasības.

– Nāc, nāc. Jo ātrāk tu izģērbies, jo ātrāk ēd,” viņa man teica ikdienišķā tonī. – Tev jāpārgērbjas. Jūs nestaigāsiet visu laiku šajās atstumtajās vietās. Es tev uzdāvināšu skaistu kleitu.

Matilda piegāja pie bāra un ielēja no pudeles divus šāvienus degvīna. Vienu viņa izdzēra, otru pasniedza man.

– Gribi?

Un es sapratu, ka tagad viņa ir uzminējusi pareizi ar manu vēlmi. Es lēnām piecēlos kājās un piegāju pie viņas, paņemot kaudzi no viņas rokām.

Rokas manāmi trīcēja, pieņemot traukus no šīm garajām vīriešu rokām.

Es iztecināju glāzi vienā rāvienā, jūtot, kā siltums iekļūst visā manā iekšienē. No manām acīm tecēja asaras, bet es tās ātri notīrīju.

– Vai es varu vēl? – jautāju, pagriezusies pret Matildi.

Un viņa nāca man pretī.

"Mēs strādāsim kopā," viņa pasmaidīja un pat pastūma riekstus kopā ar apakštasīti kā uzkodu.

Otrā kaudze piepildījās ātrāk nekā pirmā. Es jau dzēru viena.

Es apēdu visus riekstus, steigā ar pirkstiem līdz pēdējam izliekot tos no apakštasītes, ātri iebāžot mutē. Pietiek vismaz ar kaut ko. Zemesriekstu sāļā garša – kas var būt labāks pēc vairāku dienu badošanās?

Pēc minūtes es sapratu, ka esmu piedzēries. Šī plūstošā sajūta manī uzlīda nemanot, pārklājot ar patīkamu relaksācijas un

miera plīvuru.

Bet tas ir vēl labāk. Manā ķermenī sāka spēlēt enerģija un manā priekšā parādījās jauna realitāte.

"Nu, atelpa ir beigusies," Matilda jautri sacīja. – Tagad mans dārgais, novelc drēbes.

Un tad es sapratu, ka nevaru aizbēgt. Blakus stāvēja vīrieši formas tērpos. Acīmredzot viņu uzdevums bija patiešām uzmanīt mani un neļaut man aiziet.

Vai viņi man palīdzēs izģērbties, ja es atteikšos? Es domāju, ka jā. Es negribēju pārbaudīt.

Es novilku savu topiņu, dzirdot apstiprinājuma nūrdēšanu, kam sekoja džinsi, kas lēnām slīdēja uz leju, atstājot mani apakšveļā, lai visi to apstiprinātu.

"Tālāk," Matilda sacīja ar smaidu uz lūpām, apmainoties ar apsargiem skatieniem un piemiedzot viņiem aci.

Un es paklausīju. Viņa nometa malā krūšturi, pēc tam biksītes un parādījās pilnīgi kaila šo trīs priekšā.

"Nu, redzi," sieviete maigi teica, liekot man sastingt. – Un tev bija bail. Nekas tamlīdzīgs, mans dārgais. Pierodi.

"Ko tu ar to domā pierast?" – Es gribēju jautāt, bet es to nedarīju.

Viņa pienāca man tuvāk un es sajutu viņas elpu. Degvīns. Tikai kaudze, bet smirdēja briesmīgi. Arī no manis?

Viņas pirksti pieskārs manam vēderam, masējot, glāstīja manu ķermeni un sāka iet zemāk.

Nē! Es tam nepiekrītu!

Es jutu šos pieskārienus, iedomājoties, ka tie ir no Īana rokām, un kļuva nedaudz vieglāk.

Bet tad viņas elpošana paātrinājās, izraisot manī šausmīgas bailes, kas paralizēja manu ķermeni. Vai viņa ir sajūsmā?

Un Īana ilūzija aizlidoja, atstājot manā priekšā kādu sievieti, kas man pieskārās kailai, kamēr vīrieši smējās...

Vai es pat murgā varēju iedomāties, ka tas notiks ar mani?

Nē.

Zobus sakodis, es paspēru soli atpakaļ, bet viņas roka neatlaidīgi pastiepa mani pretī, un es to nevarēju izturēt.

Es viņu atgrūdu no sevis, pieliekot grūdienā pēc iespējas lielāku spēku.

Es to darīju klusi, bez bēgšanas, tikai parādot, kur ir viņas vieta. Nav man tuvumā!

"Ak, sūdains," sieviete elpoja, atkāpjoties pāris soļus. – Vai tas nozīmē, ka tu nevēlies ēst?

"Vispirms nomazgājiet rokas," es skarbi atbildēju.

No viņas sejas bija skaidrs, ka man nav ko zaudēt. Viņa no dusmām gandrīz slējās...

"Atdod viņu," dāma iekliedzās, norādot uz mani ar pirkstu.

Briesmīgākais, ko esmu dzirdējis savā dzīvē.

Es sapratu, ka tajā brīdī kļūdījos. Bija nepieciešams izturēt, nevis sevi parādīt.

Ātrā sapratne par to, kas mani sagaida, lika man kliegt un steigties uz priekšu uz izeju. Mani uzreiz satvēra sīkstas vīriešu rokas. Viens no apsargiem.

Viņam bija prieks mani ķepāt, jo es vairs nepretojos, un es jutu viņa pirkstus visur. Viņš pieskārās manai krūtīm, taustīja manus sēžamvietas, cenšoties tikt pie manis... Bet es izvairījos, spārdīdamies un kožot, un kādā brīdī saņēmu garšīgu pļauku pa seju, kas mani satrauca.

Pasaule tika izdzēsta, saplūstot vienā nepārtrauktā pelēkā plankumā, kamēr es pārstāju kaut ko just, pazudusi nogurumā. Es pilnībā nezaudēju samaņu, es pamanīju kustības un sarunas, bet es nevarēju pakustēties.

Es atjēdzos ātri, burtiski pēc desmit sekundēm, kad atklāju, ka divi vīrieši velk mani aiz rokām, velkot pa gaiteni. Un es lūdzu palīdzību, sāku lūgt piedošanu par savām darbībām. Bija bail atkal palikt bez ūdens, ēdiena un gaismas nezināmu laiku.

Neviens nedzirdēja manus lūgumus. Neviens par mani nerūpējās.

Viņi iegrūda mani atpakaļ kamerā, aizmirstot par mani uz vēl vienu bezgalību.

30. nodaļa

– Bāc! Es šodien teicu! Tagad,” es kļiedzu Mihailam pa telefonu, nikni skatoties uz sekretāri, kura nelaikā parādījās manā priekšā un sastinga durvīs.

Viņa nekad agrāk nebija mani tādu redzējusi. Es parasti atturos...

"Vēlāk," es viņai nobrienu un viņa uzreiz pazūd aiz aizvērtajām durvīm.

Es pagriežos atpakaļ uz fiksēto tālruni uz sava galda un turpinu sarunu, nedaudz pazeminot toni.

– Mihail, viņa ir tur jau 5 dienas. Pieci!

"Jan, tu saproti, viņš viņai nepieskarsies."

Un viņa atbilde mani sanikno līdz šausmām. Es gribu iznīcināt visu biroju un pēc tam ēku, neatstājot ķieģeli uz ķieģeļa.

– Nopietni? Vai tas ir tas, ko tu man saki? Tas, kurš pirms divām dienām man solīja viņu atrast?

"Viņa bija droši paslēpta," nomurmina neapmierināta balss. – Neaizmirstiet, ka es atklāju jums zināmu ietekmi uz Segmuzovu.

Es pasmaidu. Labs pasākums ir viņa grūtniece saimniece. Jā, viņam ir vienalga par viņu. Viņš kniedē vienu pēc otra.

Meitene tika noķerta netālu no viņa kluba un paslēpta vienā no mana laba drauga no institūta Leonīda Kuraļeva dzīvokļiem. Viņš arī dalījās ar mani ar saviem pušiem, pievienojot vairākus aizsargus manai personīgai lietošanai.

Mihails un Leonīds ir mani labi draugi un domubiedri. Mēs sākām kopā ar viņiem, katrs darot savu, un gājām cauri dzīvei, atbalstot viens otru grūtos brīžos. Un visiem izdevās: Mihailam ir sava izdevniecība, Leonīdam ir pagrīdes bizness, un manā pakļautībā vienlaikus ir vairākas uzņēmējdarbības jomas.

"Vismaz tas ir kaut kas," viņš dzird mani smīnu un uzreiz uz to atbild. – Labāk nekā nekas. Šī ir viņa otrā atvase. Man liekas, ka viņš par viņu uztraucas...

"Es domāju, ka jūs pārspīlējat," es atbildu. – Kur ir pirmais? Vai ir iespējams pie tā tikt?

– Skotijā. Nereāli. Viņš to droši slēpa no visiem.

Es palīdzēju Mišam ar investīcijām, kad viņš gāja uz leju, Lenija palīdzēja man ar ietekmi, izdarot vajadzīgo ietekmi uz to vai citu uzņēmēju, un Mihails periodiski sniedza informācijas pakalpojumus mums abiem, iegūstot nepieciešamos datus ar viņa pakļautībā esošu žurnālistu starpniecību no dažādām vietām. pasaules.

Mans draugs cenšas mani sasniegt no otras puses.

– Segmuzovs joprojām ir ārzemēs. Es nevarēju izvest Alisi. Līdz ar to secinājums, viņa ir šeit un, iespējams, šobrīd ir drošībā! Tāpēc nedusmojies, mēs to atradīsim.

– Kādas tad ir problēmas?! – rūcu klausulē.

Jau pirmajā dienā es sarīkoju reidu vienā no viņa slēgtajiem VIP klubiem "Tikai jūsu", aicinot sev līdzī Leonīda veltītos puisus un tajā pašā laikā ievest privātu apsardzes firmu, bet nevienu neatradu. Mēs apgriezām trīs stāvus otrādi, iztaujājot

katru satikto darbinieku, uzlaužot visas mūsu ceļā esošās durvis. Es pārbaudīju visas istabas, atradu tur lētas prostitūtas ar viņu klientiem un visus nopratināju, taču šķita, ka visi ir paņēmuši pārāk daudz ūdens.

Pēc kāda laika policija mūs novērsa.

Alises vietā es atradu tikai apcietinājumu un naudas sodu. Paveicās, ka kautiņš nebija vardarbīgs. Mani puīši notrieka vietējos ļaundarus, nenodarot lielu kaitējumu, tāpēc viņi mums neko daudz nestāstīja. Tikai naudas sods apaļā apmērā.

Neizdevās arī pierādīt, ka šis ir bordelis. Visi klienti un vietējie jau bija aizbēguši, kad parādījās policija...

Visu laiku pēc aresta un pārējās dienas es turpinu domāt, vai Aliska nav bijusi kaut kur šī bordeļa pagrabā, kur mums diemžēl nebija laika nokļūt. Un es aizdzenu šo domu, cerot, ka tā ir kaut kur Segmuzova slepenajā dzīvoklī.

Kaut kā man nemanot, šī meitene manā sirdī paspēja iedzīvoties...

Uhh Alise. Kad es tevi atradīšu, tu pilnībā kompensēsi manis radīto satraukumu par tevi! Es pasmaidu, atceroties viņas maigos pieskārienus manai sejai. Viņa mani noskūpstīja tikai pāris reizes... Un kā es to palaidu garām? Jums būs jāievieš noteikums: noskūpti mani vismaz piecas reizes dienā!

Un tad smaids pazūd no manas sejas.

Ja nav par vēlu. Ians šajā laikā būtu varējis tev nodarīt jebko... Un es pat nevaru iedomāties, kur tevi meklēt.

“Iet uz otrā bordeļa bāru,” Mihails sniedz ideju.

Es nedomāju divreiz par bāru. Otro vietu Leonīds pārbaudīja otrajā dienā, ierodoties tur kā klients. Atnācu uz klubu un pie ieejas uzreiz prasīju meiteni, kura atbilst viņas aprakstam. Viņš mani brīdināja par dubulto drošību... Acīmredzot mani jau gaidīja sagatavoti puiši pēc notikušā pirmajā iestādē.

Tad viņš pārbaudīja katru pēc viņa uzstājības. Alise nebija viņu vidū, kas vienlaikus izraisīja gan prieku, gan izmisumu.

Tas nozīmēja, ka tas bija droši paslēpts kaut kur citur. Un Segmuzovam bija neskaitāmas šīs vietas visā pasaulē.

– Pasmaržo kaut ko. Tikai nedraudiet. Piedāvājiet naudu. Jebkuru var pārdot par naudu. Es mēģināšu piekukuļot apsargus pirmajā klubā... – Mihails piedāvā jaunu ideju.

Un es piekrītu.

31. nodaļa

Kopš astoņiem vakarā es sēdēju pie viena no galdiņiem pārpildītā bārā. Kolosālie ienākumi ir acīmredzami: tukšu vietu pie galdiņiem nav, arī bārs ir pilns un aizvien ierodas jaunas sejas, lai dotos uz augstākajiem stāviem, kur valda iekāre un izvirtība.

Un uz bāru nokāpj jau atslābuši klienti vai, gluži otrādi, satraukti jaunieši ieskrien iedzert un iegūt drosmi...

Pārējiem viesiem šeit tiek nodrošināts arī sava veida prieks: striptīzs.

Kad Mihails runāja par bāru, es iztēlojos nelielu krodziņu, bet manā priekšā bija liela telpa ar skatuvi stūrī un daudziem galdiem, kas izkārtoti pa visu perimetru.

Telpa ir blāva, dzirkstī tikai ūdenspīpes ogles, un skatuvi daļēji apgaismo sārtais apgaismojums. Pāris šeit pavadīto stundu laikā viņu jau bija nomainījušas vairākas meitenes, bet neviena līdzīga Alisei nebija redzama.

Un maz ticams, ka Īans viņu sūtīs striptīza dejoj, kamēr viņa būs ārzemēs.

Es dzirdēju, ka viņi tur mēģināja izspiest viņa biznesu, tāpēc viņš nesavaldījās un atstāja visu šeit... Nav zināms, cik daudz laika man vēl ir, lai viņu atrastu, bet es zinu, ka no tā nav daudz.

Esmu gandrīz pārliecināts, ka meitenes šeit nav, taču pārbaudīt nenāk par ļaunu.

Zvanu viesmīlim un, kad viņš tuvojas, ielieku viņam kabatā

tūkstoš dolāru banknoti.

– Ko tu gribētu? – viņš man izpalīdzīgi jautā, pieliecoties pie manis.

"Es gribu meiteni," es slinki atbildu.

– VIP dejot vai atpūsties augšstāvā?

– Atkarīgs no tā, kas tur ir. Vai ir kādi jauni? – Es viņam piemiedzu aci. – Es gribu kaut ko oriģinālāku.

"Šokolāde atnāca nesen," puisis atbild, ejot cauri meitenēm pēc vārda. – Ir Jaunava Marija... Ekstazī rudmate.

Šokolāde, visticamāk, būs iedegusi, jaunava man arī neder, rudmate ir nē.

– Kurš tur vēl ir? – Savelku lūpas, it kā izvēloties. – Man nepatīk rudmataini un iedeguši cilvēki. Man patīk balta āda. Blondīne. Ne vienmēr profesionālis. – It kā, starp citu, es piebilstu.

Galvenais neizrādīt savu pārmērīgo interesi, pretējā gadījumā viss tiks zaudēts.

Es šurp atnācu viens, sūtot visus pie Mihaila palīgā, un, ja mani atklās, tad man nav uz ko cerēt.

Puisis formas tērpā brīdi padomā.

– Ir Izolde. Viņai ir 19 gadi. Vai derēs? Blondīne ar īsiem matiem.

Es domāju. Maz ticams, ka Alises mati tika nogriezti. Vai arī viņi varētu?

"Es par to padomāšu," es atbildu, atlaižot puisī, kuru klienti jau plosī no visām pusēm.

No vienas puses, ir vēlme viņam pajautāt, vai viņš ir redzējis Alisi. Par laimi, manā telefonā ir viņas fotogrāfija. Es viņu nofotografēju, kad viņa neapmierināta kaut ko murmināja zem deguna. Viņa bija tik aizkustinoša, ka es nevarēju pretoties.

No otras puses, visticamāk, šis puisis tika brīdināts, ka kāds, piemēram, es, varētu skraidīties un šņaukāties, meklējot mantas. Tad viņš izsauks apsargus.

Nē, tas ir bīstami. Es sēdēšu un vēl mazliet pagaidīšu. Varbūt atradīšu sev piemērotāku informatoru.

Paskatos apkārt trokšņainajai zālei, kas pilna ar cilvēkiem, visi miglā no bieziem cigarešu dūmiem, aiz kuriem nav redzama telpas daļa.

Es saraujos. Gaisa kondicionētājs šajā vietā acīmredzami nedarbojas.

Sniegums seko izpildījumam. Dažas meitenes aiziet, citas nāk un tā tālāk bezgalīgi.

Īpaši atceros Matildi. Gara auguma dāma ar platiem pleciem ar Ādama ābolu rozā kleitā ar 5. izmēra krūtīm, uzpūstām lūpām un pieaudzētām skropstām, kas lika viņas plakstiņiem nemitīgi aizvērties no svara.

Spriežot pēc kliegšanas un kliegšanas, viņš ir vietējā zvaigzne.

Patiešām, minūti pēc viņas runas sākuma es piekritu ikviena viedoklim – viņa izdarīja tādus trikus, ko parasta meitene nevarēja izdarīt. Tas prasa noteiktu augstumu un elastību... Viņas darbībā ietilpa akrobātiskie triki, kas, izpildot, kļuva sarežģītāki. Un beigās viņa pat paspēja apsēsties, veicot

sadališanu.

Visu izrādi atbalsta aplausi, un beigās zāle eksplodē aplausiem. Neskatoties uz dīvaino izskatu, Matilda ir iepatikusies vietējam kontingentam. Ar to nevar strīdēties.

Pēc viņas uzstāšanās zālē iznāk daudzas puskailas meitenes, kas valkā tikai pareo ar somām rokās, iekasējot no visiem klientiem samaksu par priekšnesumu.

Iemetu tūkstoti un turpinu vērot šīs maigās, izbiedētās radības. Jaunas skaistules, kas nav vecākas par 20 gadiem, visas bez kosmētikas, puskailas, dažas ar kailām krūtīm un tādējādi sniedz vairāk padomu nekā citas.

Nepārprotami pionieri šajā jautājumā. Es nebūtu pārsteigts, ja daži no viņiem būtu spiesti to darīt pret savu gribu.

Alise arī nav viņu vidū.

Uzplaiksnī doma pārbaudīt visus Segmuzova dzīvokļus un mājas un pēc iespējas ātrāk pamest šo vietu.

Palielinās iespēja, ka viņa šeit nav.

Taču šī doma acumirkļī sabrūk, tiklīdz pagriežos pret bāra leti.

Es to nevaru izturēt. Pārmērīgi lamājos, piesaistot blakus galdiņa uzmanību.

"Piedod," es viņiem saku, un mans degošais skatiens atkal atgriežas sākotnējā vietā pie bāra.

Divas puskailas meitenes biksītēs rāpo gar leti no divām dažādām pusēm, piesaistot uzmanību ar saviem slaidajiem augumiem, mudinot pircējus iebāzt biksītēs rēķinus.

Alise ir viena no tām.

Viņa neveikli rāpjas uz priekšu pa lakoto virsmu, kustinot vienu kāju pēc otras, izceļot savu dibenu un bezgalīgi smaidot visiem blakus sēdošajiem.

Viņas acīs ir tukšums.

Neviens, izņemot mani, to neievēro.

Es jūtu prieku, milzīgu laimi, kad viņu redzu. Viņa ir šeit, viņai viss ir kārtībā. Viņa ir dzīva un vesela!

Pie bāra sēdošo apmeklētāju rokas pieskaras viņai pa vienai, izplatoties pa visu ķermeni. Viens dzērājs pat uzsit viņai pa dupsī, apbrīnojot viņas izliekumus.

Un es jūtu šausmīgas dusmas. Dusmas. Es jūtos tā, it kā manas acis būtu piepildītas ar kaut kādu karstu šķidrumu, kas neļauj domāt. No šī brīža es nevaru adekvāti atbildēt.

Mēģinu uzlēkt un metos viņai pretī, bet uzreiz atspiedos uz krēsla, no malas šķiet, ka pēkšņi mainu pozu. Netālu no viņas ir divi slepkavas-sargi, kas man ir pārāk skarbi. Un es esmu pārliecināts, ka tā ir viņas personīgā drošība.

Paskatos uz ieeju – trīs cilvēki plus šie divi... Nē, es to nevilkšu.

Man jāsēž klusumā un dusmās jāgriež zobi.

Padomājiet. Padomājiet par to, kā jūs varat viņu dabūt ārā bez upuriem?

Vai man piezvanīt Leonīdam? Noteikti. Tikai es nezvanu, bet rakstu viņam SMS:

"Atrada viņu. Bārs viņa otrajā bordelī Kudrinskajā. Puiši

ierādās steidzami. Esmu jau iekšā. Ja pusstundas laikā nebūs atbildes, izvediet mani.

Es uzliku tālruni uz vibrācijas un ieliku to kabatā, lai tas netraucē.

Es pavairoju SMS Mišai, tāpēc esmu pārliecināts, ka vismaz viens no viņiem saņems informāciju laikā.

Zvanu tam pašam oficiantam.

– Jā jā? Vai man piezvanīt Izoldai? – jautā puisis.

"Es viņu gribu," es rādu ar pirkstu Alises virzienā. – Vai tas ir iespējams?

– Pēc brīža precizēšu.

Draudzīgā veidā pārminiet ar viņu dažus vārdus un mēģiniet aizbēgt no šejienes.

Viesmīlis aizsteidzas uz sarunām, kamēr es turpinu mierīgi viņu vērot.

Lūk, vēl kāds jauns puisis ar saviem pretīgajiem pirkstiem ar kaut kādiem simtiem ķeras pie viņas biksītēs, ka gribu viņam noplēst rokas. Bet Alise turas pārliecinoši, es pat esmu pārsteigts par viņas pazemību.

Meitene mīļi pasmaida, sāņus uzmetot skatienu puisim un cītīgi rāpjas uz priekšu, cenšoties izvairīties no atkārtotas sastapšanās ar viņa sīksto pirkstiem. Un viņš noglāstīja viņas krūtis, dzenādams meiteni, kas atrodas zemāk, un negrasās atlaist.

Es jūtu, cik viņai ir grūti. Vardarbīgu noskaņojumu nav iespējams mainīt īsā laikā...

Un es brīnos: ko viņi šeit viņai nodarīja?

Baisi iedomāties.

Es dzeru viskiju, atstumjot visas negatīvās domas. Man tas jāatkārto.

"Turies, Aliska. Es esmu tuvu. Vēl nedaudz laika!"

Es gribu viņu satvert savās rokās, turēt cieši un nest prom...
Es savaldos, skatoties uz sargiem.

Viņi par kaut ko smejas un runā. Pie ieejas stāv milzīgi skapji ar pistolēm jostās, stingri izpildot tiem paredzētos nosacījumus un prasības.

Viņiem nepatīk viens klients, kurš nav krievs zeķubiksēs, kurš ienāca un parādīja viņam izeju. Viņš mēģina izrunāties un saņem dūri pa vēderu. Ātra izpilde.

Ja jūs uzbrūkat, tad vispirms veiciet preventīvu triecienu – es pierakstu sev piezīmi nākotnei un atgriežos pie meitenes.

Alise pielec pie bārmeņa, un viņš pasniedz viņai tekilu kā balvu, un viņa to visu izdzer uzreiz.

Viņas galva atkrīt kopā ar blondajiem matiem. Es atzīmēju, ka tie ir netīri.

Viņi pat neļāva viņai mazgāties.

Sprīžot pēc apmierinātās sejas izteiksmes, viņas acis mirdz no prieka – šobrīd viņu dzīvē interesē tikai alkohols... Viņai vienalga, ka viņa sēž gandrīz kaila uz kādas bāra letes un viņu tausta vietējie dzērāji. Meitene smaida un pamāj apkārtējiem. Viens puisis pamāj ar roku un pamāj viņam.

Tagad esmu pārliecināts. Viņa bija ar kaut ko apreibināta.

"Piedod, bet viņa pagaidām ir tikai bārā," man atvainojoties saka zēns, kurš burtiski izauga no zemes.

"Tas ir slikti," es izelpoju. – Esmu gatavs labi maksāt. Es nebūšu skops.

– Atvainojiet. Viņi teica, ka viņa ir izpirkta.

Es nezaudēju cerību:

–Vai viņš var vismaz nodejot? VIP?

Zēns pagriežas pret sargu un kaut ko paskaidro uz pirkstiem, un viņš pamāj.

– Labi, viņi nāks pēc 10 minūtēm.

Un es priecājos par mazo uzvaru. Drīz satikšu meiteni. Es viņu nomierināšu.

32. nodaļa

"Nu, vai jūs tagad paklausīsīt?" – vīrieša balss izlaužas cauri tumsai.

Viņi mani ieogrūž uz paklāja kaut kādā istabā, kur ērti sēž Matilda un viņas apsargi.

Tērauda rokturis vairs nav vajadzīgs; Vienkārši paceliet galvu un ievērojiet viņas smaidu.

Es nodrebinos no atmiņas un rāpos uz priekšu gar leti, neaizmirstot pasmaidīt.

"Ja pamanīšu, ka nav smaيدا, tu paliksi bez ēdiena..." – tās šausmīgi zaļās Matildes acis lūkojas manī, kamēr es graužu kādu man uzmetu bulciņu un noskaloju ar tekošu ūdeni.

"Sveika, mīļā," es čukstu kādam dzērājam, kurš smird jūdzes attālumā.

Nē, šo iestādi nevar saukt par krogu, tas ir bordelis. Normāls cilvēks nicinātu šeit ierasties.

Nebiju domājis, ka Segmuzovs var tik zemu nokrist.

"Cālīte," viņš izdveš, pastiepdams savu zemo roku pret manu augšstilbu.

Un es smaidu...

Viņi runā ar mani tā, it kā es būtu naivs muļķis, cenšoties piecelties kājās, kamēr es atkal un atkal nokrītu, sapņojot, ka palikšu viena, kaut uz īsu brīdi.

Tumsa, izsalkums un slāpes mani uzreiz padarīja nespējīgu.

Es nezināju, ka varu būt tik vāja.

Es smaidu stiprāk, luncinot savu dibenu un ienīstot visus vīriešus šajā istabā. Šajā pasaulē.

Netīri nelieši. Pēc šīm netīrajām rokām es drīz nenākšu pie prāta.

Es pa ceļam netīšām pieskāros glāzei ar celi, bet jaunais puisis ātri to paceļ un piemiedz ar aci.

"Es gandrīz to nometu," viņš man uzsmaida.

Cik tev gadu, puisīt? 18, vai ir? Šķiet, ka viņš aizbēga no skolas... Un viņš kāpj man pretī. Kas tas ir? Paskatos uz savu nelaimē nomocīto draugu no citas puses. Brunete ar gariem matiem rozā biksītēs šobrīd veic šķelšanos, piesaistot divus potenciālos klientus.

Protams, ar trešo izmēru...

Es nekad to nebūtu varējis pārdzīvot, ja tie nebūtu daži šņabja malki pirms aizbraukšanas, kas burtiski izdzēsa visu satraukumu un riebumu.

Žēl, ka alkoholam ir tendence nolietoties, un man pavēl rāpot, līdz kabatā ir noteikts daudzums.

"Ja tu esi laba meitene, tev vairs nebūs jābūt ieslodzītai." Matildes maigā balss kopā ar viņas norādījumiem tagad ir man visu laiku. Baidos, ka izdarīšu kaut ko nepareizi.

"Ja esat nepaklausīgs, mēs pāriesim uz radikālākām darbībām."

Un viņi man parādīja pātagu.

Man ir bail no sāpēm. Rāpojošs. Es salūzīšu zem tāda soda

pat ātrāk nekā būšu ieslodzīts.

Viņi man ļoti skaidri pateica, ka es neesmu neviens. Rotallīeta ir viņu rokās.

Pagaidām šortos sakrājušies kādi pieci simti, un par to nācās paciest divus nekaunīgus sitienus pa dibenu, divas rokas biksītēs, cenšoties tikt dziļāk, daudz knibināt, pieskarties krūtīm, nē. pat skaitīt.

Kā es gribēju iesist šiem dupšiem pa pēdu un izsist no tiem vēju!

Man gribējās gaudot, kad rāpu prom no nīprā jauneklā ar simtnieku, un bārmenis pamanīja manu bēgšanu un uzmundrināja ar tekilu.

"Paldies, puisis, es nezinu jūsu vārdu, bet esmu jums ļoti pateicīgs."

Un pēc kaudzes lietas kļuva jautrākas. Es piedzēros un pat mēģināju kontrolēt situāciju. Apskatījusi zāli, es paķēru no pūļa pievilcīgāko vīrieti jakā un pamāju viņam ar pirkstu sev.

Ļaujiet manam labāk pieskarties tam, kuru izvēlos...

"Vai jūs paklausīsīt?" – viņas šausmīgā balss atkal ielaužas, aplāpējot pārpildītā kroga troksni.

"Es to darīšu," es čukstu ar sausām, bezasinām lūpām, kamēr viņi mani, sastingušo, ietērpj bezveidīgās drēbēs.

Īans man vairs neparādījās tumsā. Viņš ar mani izšķīrās. Aizmirsu vai man ieteica aizmirst...

Es viņu vairs negaidu. Gaidu Segmuzovu. Viņš solīja atgriezties.

"Es būšu paklausīgs, es apsolu."

"Sveiks," es čukstu tuvojošā vīrieša ausī, pieliecoties viņam pretī no bāra letes. -Vai varu sēdēt tev klēpī?

Viņš pamāj un apsēžas tukšajā sēdeklī, un es piegāju pie viņa, apliekot roku ap viņa kaklu.

Mans uzdevums ir iegūt no viņa pēc iespējas vairāk naudas.

Brūnmatains vīrietis ar patīkamiem, viļņainiem matiem, kurus es pārlicinoši glāstu ar roku, čukst man komplimentu, bet es tikai domāju, kā viņu pierunāt nopirkt man dzērienu.

"Viss, ko klienti jums pārķ, nonāk kasē," saka Matilda, ejot starp mums.

Jaunas meitenes, glītas un ne tik glītas, vietām piekautas, dažas noķertas tieši uz ielas un kopā ar mani izgājušas iniciācijas rituālu, tagad ir paklausīgas un pakļāvīgas un gatavas uz visu. Kā es.

"Dārgākie kokteiļi sākas no 700 rubļiem. Bārmenis ielej jums ūdeni ar krāsainu dzērienu, un nauda tiks pievienota jūsu ienākumiem.

"Mīlā, tu esi tik seksīga," puisis piespiež lūpas manam kaklam, un es ieliekos viņa rokās, vaidu.

"Vīriešiem patīk, ja sievietes vaidē. Visu laiku vaidēt."

"Es zinu," es draudzīgi saku. – Vai tu nopirksi tai kundzei dzērienu? – Es viņam uzsmaidu jaukākais no smaidiem. – Tāpēc, ka man ir sauss kakls.

– Noteikti! – vīrietis pasmaida un uzsauc bārmeni. – Atkātojiet alu. Pudelēs.

Un es saraujos.

"Nem jebko, izņemot alu. Lētākais ir arī pudelēs – to nevar nomainīt. Ja jūs piedzēries, jums joprojām būs jāstrādā maiņa nākamajā dienā.

"Es negribu alu," es nočukstu. – Es dzeršu tekilu.

Brūnmatainasis vīrietis pieskaras manām krūtīm ar pirkstiem, skarbi tās masējot.

Es gribu izskrāpēt viņam acis, bet es tikai pagriežu savu naidīgo skatienu uz sāniem.

"Ejam augšā, es jums nopirkšu visu, ko vēlaties," viņš sola.

Un es atraujos, noslīdot no viņa klēpī un virzoties uz stieņa pusi.

"Meklējiet citu mulķi," es šņukstu un tad ar šausmām paskatos uz apsargiem pie ieejas.

Ko es esmu darījis? Vai mani par to sodīs?

Vīrieša seja uzreiz kļūst sarkana. Viņš sāk saprast, ka es viņu pavizināju, un tāpēc kļūst dusmīgs.

"Slampa," viņš nošņāc un pielec. – Jā, es tevi nostādīšu uz ceļiem tieši šeit.

Vīrietis noliecas pār mani ar plēsonīgu smīnu sejā, bet viņa priekšā uzreiz parādās sargs, kurš krata galvu. Lielais puisis ir divus metrus garš! Mans personīgais apsargs?!

Un es izelpoju. Un tad es pat apmierināti pasmaidu. Tomēr viņi vismaz mani uzmana.

Apmeklētājs ātri zaudē interesi par mani. Puisis pamāj un paiet malā, šķiroties uzmetot man naidpilnu skatienu.

Kurš to būtu domājis, ka viņš ir psihopāts. Un pēc izskata tas šķiet vispieklājīgākais no visiem...

Aizeju uz stūri un izņemu naudu, kas joprojām turas pie biksišu gumijas, un saskaitu. Man rokās ir tikai pieci simti. Tieši tā, kā es domāju.

Nedaudz. Es turu rokās saburzītus rēķinus un domāju, ko darīt tālāk. Es negribu iet uz soda kameru.

Esmu bijis tur pārāk ilgi, lai atgrieztos. Gūta mācība. Vairāk ne.

Šodien ir mana pirmā diena. Matilda solīja, ka, ja visu darīšu paklausīgi, tad tuvākajā laikā nebūšu spiests strādāt ar klientiem.

Tas kļūst biedējoši.

“Ja esi padevīgs un izpildīsi visas manas iegribas, tad šodien un rīt pie klientiem nebrauksi!”

Kas notiks parīt? Es ļoti ceru, ka Segmuzovs man tomēr iedeva kaut kādu imunitāti. Vai ne velti šie divi lielie puisi karājas viens otram blakus?

Netālu pamanu otru tāda paša veida slepkavu, kurš neinteresējas par striptīzu, bet nepārtraukti mani vēro.

Tomēr Īans pēc tam pieprasīja, lai iemāca man pazemību. Ceru, ka šajā iesniegumā ir tikai bāra lete ar nejaukiem dzērājiem un viņu santīmiem rokās.

Es gribu alu... Skatos, kā pirktā pudele iztvaiko pircēja rokās. Žēl gan. Mans kakls bija patiešām sauss.

Viesmīļa zēns, kas iznirst no pūļa, maina manu noskaņojumu uz slikto pusi.

– Viņi tev pasūtīja VIP deju. Iet uz stendu 5.

Man paliek vēsāks.

VIP deļa. Man tiešām nav ne ļausmas, ko darīt. Es nekad neesmu redzējis viņus deļojam. Un viņa skolā deļoja tikai diskotēkās.

– Kurš pasūtīja? – Es paskatos apkārt pūlim, meklēdama pretimnākošu skatienu.

Pārāk daudz dūmu. Ir smacīgs. Smaržo pēc sviedriem, it kā visi klienti un viņu dāmas strauji pakustētos uz leju un turpinātu baudīt kopdzīvi.

– Kāds puisis. Tu viņam iekriti. Aiziet.

Un man neatliek nekas cits kā virzīties uz priekšu. Es speru dažus šaubīģus soļus uz kabīnēm.

VIP deļas, šķiet, atšķiras. Ar vai bez izģērbšanās. Kurš no tiem ir mans?

– Kas ir mana deļa? – Man izdodas panākt to puiku.

– Par 3000 rubļiem. Ar pilnīģu izģērbšanos.

"Meitenes, jūs varat nopirkt uz 10 minūtēm par 1500 rubļiem un jūs varat deļot pie klienta, nepieskaroties, par 3000 rubļiem jūs izģērbjaties viņa priekšā un deļojat 20 minūtes."

Man neļāva pielāģoties vai izprast situāģiju. Viņi mani pabaroģa, paskaidroģa, kas man jāģara, ielēģa šņabi, un es uzreiz aizģigu, alkohola izskalota pēc pārciestā stresa skapģ bez gaismas. Nāģamajā reizē, kad pamodos, mani jau dzina uz priekšnesumu, pirms tam atkal leģot šņabi.

Brģnišķģģa dzģve. Es pat nebģģu sapņojģis par kaut ko tāģu!

Alkohols manā jaunajā dzīvē plūst kā upe katru dienu!

Smieklīgākais ir tas, ka es neiebilstu. Ir absolūti neiespējami izturēt šo prātīgu.

Mans kakls kļūst vēl sausāks. Es klepoju. Mana galva ir nedaudz trokšņaina no ieraduma.

Nemitīgie dūmi jau grauž acis. Es gribu iet ārā. Taču, tiklīdz speru soli pretī izejai, man ceļu aizšķērso modrs apsargs.

"Man vienkārši vajag paelpot," es viņam jautāju. – Es esmu aizsmacis.

Viņš pakrata galvu. Smirdējs.

Es dodos uz aizmugures istabu un uzvelku pirmo zilo tērpu, ko sastapu ar caurspīdīgu plīvuru. Tas izskatās pēc peignoir. Tepat meitenes pārgērbjas. Viss ir lēts un nožēlojams.

Pa ceļam apstājos pie kāda bāra un palūdzu vēl vienu šāvienu.

Nožēlojamais bārmenis ielej man dzērienu un es noskūpstu viņu uz lūpām. Viņam patīk. Pūsis smejas un novēl veiksmi pirmajā dejā.

"Paldies, man tas būs vajadzīgs," pasmaidu un ieeju kabīnē.

33. nodaļa

Es lepni paceļu zodu augstāk un ieeju miniistabiņā ar zīmi numur 5, kurā ieejas vietā ir tikai caurspīdīgs aizkars. Diezgan maza istabiņa. No iekšpuses pie sienas ir mīksts dīvāns, galds un plaukti ar dekoru.

Es cenšos visu iespējamo, bet nevaru slēpt savu sajūsmu.

Mans pirmais un, cerams, pēdējais klients manā dzīvē sēž uz dīvāna. Viņa priekšā ir neliels galds ar augļiem un dzērieniem.

Krēsla. Es neredzu viņa seju, bet viņa draņķīgais odekolons, kas sajaukts ar lavandu un sandalkoku, sitas manā degunā. Acis sāk asarot.

Man ir alerģija pret asām smaržām!

Es pievēršu skatienu uz brīvo vietu viņa priekšā... Šī acīmredzot ir vieta man.

"Sveika," es kautrīgi sveicinu un dodos uz istabas centru. Es speru soli. Un te es esmu.

Vīrietis ir diezgan slaidis, spriežot pēc figūras, zeķubiksēs un baltā lina kreklā. Nav tik dzīvības nomocīts kā kontingents ārpusē.

Lai gan viņa zeķubiksēs man liek aizdomāties, vai mans pirmais iespaids bija pareizs.

Vai viņi šeit tiek ielaisti sporta apģērbā?

Es redzu viņa neskuutu, iedegušo zodu. Paskatos tuvāk un viņam ap kaklu mirdz zelta ķēdīte.

Viņš iespaidīgi pamāja ar roku, dodot mājienu, ka man ir pienācis laiks darīt to, par ko viņš maksāja.

Es izelpoju.

Baisi. Ko darīt, ja viņam tas nepatīk un viņš sāk sūdzēties? Es gandrīz nemaz nemāku dejot.

Es speru vēl vienu soli uz priekšu. Plauktā pamanu vecu magnetofonu. Šeit ir mūzika dejām.

Šie magnetofoni vairs nav pieejami nekur pasaulē, izņemot šeit.

Nospiežu pogu "play" un uzreiz sāk skanēt lēna austrumnieciska melodija.

Es izelpoju un sāku dejot, gludi šūpojot gurnus un pacelot rokas virs manis.

Ne pārāk kaislīgi, lai nesakaitinātu vīrieti. Tas nav manās interesēs.

Mums bija jādejo viņam piemērotā veidā, bet viņš nevēlējās atkārtot. Interesanti, kā to izdarīt?

Nedaudz šūpojusies, pagriežos un manevrēju ar rokām.

Un, lai gan mana sirds šobrīd pukst tik strauji, ka taisās izlēkt no krūtīm, es tik un tā darīšu visu, kā nākas! Un es neizrādīšu savas bailes.

Viņš saspringst un nepārprotami interesējas par redzēto, spriežot pēc tā, kā viņš noliecas un noliek malā dzēriena glāzi.

"Novelc drēbes," kluss čuksts, kas mani sasniedz rupjā atbalsī.

Visa mana būtība ir pret šādu patvaļu. Bet es paklausu, noraujot no saviem matiem kaut kādu plīvuru, ko pēdējā brīdī

paspēju uzvilkt un aiz tā lēnām novelku kleitu. Tas nokrīt man pie kājām, un es turpinu dejot vienuviet, paliekot viņam priekšā sarkanā apakšveļā.

Galvenais ir izvilkt deju. Ļaujiet viņam paskatīties uz mani biksītēs un krūšturā. Varbūt man paveiksies un nevajadzēs visu izņemt līdz galam?

Spriežot pēc viņa aizsmakušā elpas, pārtraucot maigo melodiju, viņam tas patīk.

Es kļūstu mazliet drosmīgāka, pārkāpju pār savu kleitu un dodos viņam pretī. Es smaidu visburvīgāko smaidu un pieskaros viņa zodam, lai novērstu viņa uzmanību, ieinteresētu, kaut ko pajautātu. Viņam ir jāaizmirst par kleitu, dejām un jājūtas ērti. Ideāli būtu sarunāties. Bet man žoklis atkrīt no šoka. Es nespēju noticēt savām acīm!

– Tava māte! Jaņ!

Sejas augšējā puse, kas ir ēnā, tagad man ir parādīta pilnībā. Un es augu līdz grīdai. Viņa acis kā rentgena stars iespiežas man tieši cauri, liekot manā dvēselē vēsumu.

"Sveiks, mazulīt," Segmuzova sejā parādās smīns. – Kāpēc tu apstājies? Turpināt. Man patīk.

Esmu stuporā. Viņš ir atgriezies! Kā? Kad? Ko man darīt?

Viņa insinuējošā balss man rada dzeloņainu zosādu līdz sirds dziļumiem.

Man ir vieglāk dejot jebkura priekšā, tikai ne viņa priekšā. Viņš man var darīt jebko. Izvarot, sist. Ir bail pat domāt par to!

"Nē," es mēģinu satvert kleitu, bet viņš satver manu roku un

pievelk mani sev klāt.

– Tu atnāci man uzdejojot. Uz priekšu! – vīrietis man priekšā iespaidīgi atbild.

Spēki nav vienādi, lai kā es cenšos noturēties kājās, es joprojām uzkrītu uz viņa krūtīm, atpūšot plaukstas.

– Ļauj man iet! – norūcu, plīvojot viņa rokās.

Manās krūtīs vārās dusmas. Bāc viņu! Ar savu Matildi!

"Ja tu nevēlies tur dejojot un izģērbties, tad dejos un izģērbsies man klēpī," viņa rūcošā balss sasniedz mani.

Rāpojošs. Baisi. Nevar nodot. Man pat slikta dūša no lielajām bailēm.

Viņš apsēdina mani savā klēpī, turot manas rokas ar vienu no savām, neskatoties uz manu pretestību.

Es cenšos visu iespējamo, lai tiktu ārā no viņa rokām. Spēcīgs. Bullis!

Es ievēroju, cik tumšas ir viņa acis.

Viņa raustīšanās ir jūtams, ka viņš zaudē pacietību un sāk dusmoties par manu nepaklausību. Tuvu trakumam...

– Nu, novelc drēbes, es teicu! – Viņš mani krata tā, ka mana galva sāk karāties man uz kakla. – Vai arī man piezvanīt Matildai?

Ne viņa!

Man aiz šausmām trūkst vārdu. Manuprāt, es jau vairāk baidos no viņas nekā no Segmuzova.

Un Ians redz manu reakciju, ko nevar noslēpt, un ļauni pasmaida:

"Matiilda...," viņš klusi viņu sauc, nepārprotami spēlējot uz maniem nerviem.

Nē, ne Matilde. Es uzzināju visas viņas mācības. Es beidzu cīnīties un nomierinos.

"Ne Matilda," es čukstu.

Salauzts. Iekaroja. Cik viegli izrādījās mani izspiest... Man jau ir riebums pašam pret sevi.

Kā es atceros tās šausmas un aukstumu. Tā ir lēna nāve. Nē. Tikai ne atpakaļ uz skapi.

Es kaut kur lasīju, ka, ja jūs ilgu laiku nedzerat, cietīs jūsu nieres. Un šī nāve mani biedē vairāk nekā nāve no bada vai slāpēm.

"Es izģērbšos," es pazemīgi izelpoju.

Un viņš pat laiž mani vaļā, dodot man pilnīgu brīvību.

Es sniedzos pēc krūštura priekšējās aizdares.

Šī Matilde visu izdomāja, pat apakšveļu pielaboja, lai varētu viegli atpogāt.

Bordo krūšturis nokrīt kājās, un viņa lūpas uzreiz pieskaras manām krūtīm.

Man pat nav laika izelpot, un viņš šņukst pa visu manu ķermeni, izdvesot šņukstošas skaņas.

– Kādas krūtis... Mmmmm.

Es gandrīz kliežu, kad viņš mani iekož, iegremdējot zobus manā ķermenī.

Es mēģinu noturēties, sakosdama zobus. Bet viņš liek man vaidēt. Atkal un atkal. Jo stiprāks kodiens, jo skaļāk es kliežu.

Viņam patīk. Es redzu viņu apmierināti smaidu.

Sasodīts sadists!

"Vai tagad esat sapratis, ka piederat tikai man?" – imperatīvi dārd, piesaistot mani sev klāt.

Viņa gaļīgie pirksti masē manas krūtis, un es vienkārši cenšos nekliegt no bezpalīdzības, kas pārņem mani.

– Nu? – Viņš ar neapmierinātu seju paceļ galvu un es ātri pamāju.

–Dda...

Neviens mani nedzirdēs. Un, ja viņš dzird, viņš jūs neglābs. Es nevaru kliegt. Esmu spiests pakļauties.

Par ko? Kāpēc man ir tik ļauns liktenis?

Ians pagriež manu muguru pret viņu, un manā skatienā iekrīt galds ar viņa glāzi.

Degvīns. Vodka man palīdzēs.

Es paķeru viņa glāzi alkohola un izdzeru to vienā rāvienā. Man ir vienalga, kas tur ir. Alkohols. Jebkurš!

Kaklā pārņem patīkams karstums. Viskijs. Darīšu.

– Pakustini savu dibenu. Dejo klēpī. Aiziet.

Viņa balsī dzirdu, ka viņš ir sajūsmā. Viņš pats sāk kustināt gurnus, piespiežot mani sev klāt. Saspiežot sēžamvietu tik stipri, ka sāku vaidēt no sāpēm.

Es atsakos ticēt tam, kas notiek. It kā es būtu sastingusi vietā, es biju nedzīvs. Es vēroju sevi no malas. Tāpēc viņš piespiež mani pieliekties un iebāž pirkstus manā mutē.

– Laizīt to.

Un es nezinu, ko darīt. Apjucis.

"Laizīt to," viņš teica.

Un es paklausu. Vispirms es sasniedzu ar mēli vienu viņa pirkstu, tad otru. Es jūtu sāļu garšu. Es esmu nomākts.

Es saprotu, ka es visu tikai pasliktinu, bet es tik ļoti baidos no atreibības... Es neesmu gatavs. Man vajag nedaudz nostiprināties, izpētīt telpas, tad es varētu mēģināt aizbēgt.

Es esmu tik izsalcis! Es neesmu gatavs kārtējam badastreikam. Mans ķermenis ir izsmelts, es esmu izsmelts. Pārsteidzoši, ka vēl neesmu saslimusi.

– Jā mazā. Jā.

Manas biksītes tiek norautas tikai ar vienu viņa kustību un lido uz sāniem. Es esmu pilnīgi kaila, sēžu uz viņa un piespiežu muguru viņa krūtīm.

Vienīgais prieks, ka viņš ir ģērbies.

It kā viņš nolasa manas domas, viņš sāk ātri izģērbties, turot mani aiz vidukļa.

Krekls ielido stūrī un viņš uzreiz pāriet uz zeķubiksēm, tās novelkot.

Raudāt un asarīgi lūgties man nepieskarties?

Diez vai tas palīdzēs...

– Īans!

Viņš satver manu zodu, apgriež mani un noskūpst uz lūpām. Rugāju kā smilšpapīrs iegremdē manu maigo ādu un skrāpē manu seju.

"Ja tu būsi nepaklausīgs, es to atdošu Matildei," aizsmakusi,

satraukta balss.

Un viņa vārds man ir kā pavēle. Būt klusam. Sēdies. Meli.

Man ir tiesības tikai skatīties uz priekšu un mirkšķināt.

Kaklu sagrābj spazmas. Es izplūdišu asarās. Ar Dievu.

Un tad beidzas mūzika un maiga, sievišķīga, samtaina balss paziņo, ka deja ir beigusies.

– Deja ir beigusies! – es kliežu viņam sejā, saliecoties kā čūska, tā ka viņš pārsteigumā mani uz brīdi atbrīvo.

Man pietiek!

Es ātri pielecu pie kleitas, paķeru to un izskrienu, piesedzoties ar drēbēm. Nav laika to uzvilkt. Skrien ātrāk!

Viņš mani neseko. Es atskatos un ievēroju, ka vīrietis palika sēžam uz dīvāna. Viņa ķermenis jau ir atslābināts, viņš pievelk bikses līdz viduklim un aizliek rokas aiz galvas.

Viņa sejā izplatās apmierināts smaids.

Lieliski. Mani pārņem atvieglājums.

Vīrieši skatās uz mani sānis, aprijot viņus ar izsalkušiem skatieniem, bet es tos nepamanu. Es pat nesteidzos uzvilkt kleitu. Segmuzovs mani viņiem nedos. Viņš nolēma padarīt mani par savu rotallietu. Esmu pārliccināts.

Tagad esmu uzvarējis.

Bet es nevaru aizbēgt no viņa uz visiem laikiem. Šis ir viņa bordelis. Viņš var mani noķert jebkurā minūtē.

Es atceros Bāzi. Bāze. Nu kur tu esi. Esmu gatavs tev piedot par kavēšanos, tikai lūdzu nāc! Paziņojiet man par jums. Man noteikti vajag cerību. Lūdzu, Bāze!

34. nodaļa

"Īans teica, ka tu viņam dejoji," Matilda pienāk man klāt, kamēr es esmu saspiedusies gultā un pusdienās ēdu lielu sviestmaizi.

Gabals mēģina iestrēgt kaklā, tāpēc es sastingstu. Ko viņa atkal grib no manis?

Mani ievietoja istabā ar pārējām meitenēm. Desmit gultas piesmakušā istabā ar restotiem logiem, duša un tualete uz grīdas un divi apsargi pie ieejas.

Izrādījās, ka es šeit esmu vienīgais piespiedu vergs. Visas pārējās meitenes ir pēc savas gribas.

Margota, pazīstama arī kā Margarita, gulēja man blakus. Tieva blondīne ar lielām lūpām un plakanu krūtīm, gandrīz mīnus izmērs.

Pilnīgi normāla un adekvāta meitene visā, izņemot pašcienu. Jaunībā nevienam neinteresanta krūšu trūkuma dēļ, viņa iesaistījās šajā biznesā un līdz ar to pacēla savu pašcienu un tajā pašā laikā ietaupīja plastiskajai operācijai.

Klarisa, jeb Larisa. Viena gulta vēlāk. Brunete ar gariem matiem. Lieliski! Viņu gaidīja virkne vīriešu. Izrādījās, ka brālis ir slimis un viņa meklē ātru naudu. Pusceļā tikās tikai Segmuzovs un solīja 50% ienākumu, bet tikai ar pilnu atdevi.

Klīda baumas, ka divu nedēļu laikā, strādājot bez pārtraukuma, meitene jau ir ietaupījusi 100 000 USD. Vajadzēja

vēl divus simtus.

"Viņa saka, ka dejoja labi, bet viņš nepamanīja nekādu padevību," Matilda turpina stāvēt pāri savai dvēselei.

Cik viņa ir pretīga. Kāpēc man tas viss ir vajadzīgs?

Es prātoju, klusībā iekožoties savā sviestmaizē.

"Tātad rīt mēs jūs pārbaudīsim ar klientiem, un, kad iemācīsities būt padevīgs, mēs uzaicināsim Īanu uz pārbaudi," viņa rezumē.

Es joprojām klepoju. Viņa sasniedza savu mērķi. Labi padarīts. Vēl pāris no šīm frāzēm un pārbaude nebūs nepieciešama. Tikai patologs.

– Ja es atteikšos? – Es paskatos uz viņu ar dusmīgām acīm. – Un es noduršu jūsu klientu?

Viņai nepatīk mana augstprātība. Sieviete koši sarkanā krāsā nelaide samiedza acis, tuvojoties man.

– Es nesaprotu, jā, kur es nokļuvu? – Es dzirdu vīrieša rēcienu. Tā Matilda visā savā krāšņumā parādījās manā priekšā. – Parādi vēlreiz? Bez izgreznojuma?

Es iekožu lūpā. Spiež mani. Patiesībā man ir bail līdz nāvei, bet es nevaru ar to samierināties.

Nevar būt! Man ir vieglāk nomirt... Un es atgrūžos.

– Un es arī sev nogriezīšu! – Es kliežu viņai sejā. "Jūs domājat, ka Īanam patīks, ka viņa mani noveda līdz šim punktam, vai ne?"

Es to visu izspļauju uz savu risku. Es neesmu pārliecināts, ka šis idiots par mani rūpējas. Viņš grib mani salauzt. Viņš nebūs

pārāk sarūgtināts...

Bet man nav nekā cita, pie kā apelēt.

Un es ar šausmām gaidu no viņas sitienu pa seju vai kādu citu sodu. Viņa saspiedās tik stipri, ka viņai saplaisāja skriemeļi...

Bet ko es pēkšņi pamanu?

Matildes seja mainās. Viņa nokrīt zem mana nedrošā skatiena, gandrīz nogrimstot uz grīdas. Meitenes istabā kļūst klusas, kopā iztvaikojot gaitenī, un es turpinu spiest, priecājoties par nelielo panākumu:

– Piezvani Ianam Beisam. Viņš tev par mani iedos tik daudz naudas, ka tu atvērsi savu bordeli!

Margota man pastāstīja par uzbrukumu pirmajam bordelim. Visu iepriekšējo nakti es viņu biju turējis nomodā, liekot viņai visu sīki aprakstīt.

Kā izskatījās mani glābēji? Un kas bija starp uzbrucējiem un vai viņi tiešām meklēja Alisi?

"Jā tieši tā! Liec mani mierā, es mirstu gulēt," nogurusī draudzene kļiedza, atstumjot mani no sevis, un es vienkārši pierāpos pie viņas no otras puses un palūdzu pastāstīt turpinājumu.

Sieviete sarkanā kleitā ar platiem pleciem un asiem vaigu kauliem man neko neteica, atstājot mani vienu. Viņa aizgāja, vicinot pieaudzēto matu un skropstu krēpes, un es viņu tajā dienā vairs neredzēju.

Todien neviens cits mani nepieskārās, atstājot mani pašplūsmā.

Kā izrādījās, visiem bija atpūtas diena. Brīvdiena. Tajā naktī neviens nestrādāja.

– Brīvdiena? – jautāju Klarisai.

– Nē, klienti atklāja žurkas un sazinājās ar attiecīgajām iestādēm. Slēgts uz pāris dienām pārbaudei. Bet tur ātri viss tiks izdarīts. Īanam viss ir segts.

Bet man vēl ir pāris dienas! Diez vai Segmuzovs tik ātri izlems šeit apmeklēt vēlreiz.

Vakarā nolēmu, ka celšos rītausmā un mēģināšu, ticami aizbildinoties ar došanos uz tualeti, paslīdēt garām apsargiem. Viņi nevar palikt nomodā mūžīgi. Jums vienkārši jāizdomā laiks.

Taču maniem plāniem nebija lemts piepildīties.

Nakts pilnajā naktī mani pamodina roka uz manas sejas, kas liedz piekļuvi skābeklim. Uzreiz pamostoties un pamanījusi Matildas seju virs sevis, es uzlecu uz gultas un mēģinu atbrīvoties, bet viņas rokas ir stiprākas.

Vai esat atnācis atriebties?

Esmu par to pārliecināts. Tāpēc es vaidu no visa spēka, cenšoties pamodināt vismaz vienu no meitenēm.

Margota pamodās. Tieši tā. Es redzu, ka viņas acis atveras.

"Esi kluss," mans mentors šņāc. "Tu pamodināsi visus un tad paliksi šeit uz visiem laikiem!"

Viņas izsaukums mani ietekmē, es acumirkļi apklustu. Beidzot roka tiek noņemta no deguna, un es vairākas reizes ievilku pilnu elpu, cenšoties klusi atvilkt elpu.

Un Margo atkal aizver acis, izliekoties, ka guļ. Es apskatu

gultas. Diemžēl visi pamodās. Kļūst acīmredzams, ka, ja Matilda būtu gribējusi mani nožņaugt, neviens nebūtu pakustējies...

"Seko man," viņa čukst un dodas uz izeju.

Par laimi, mana nāve nav šodien. Vismaz ne Matildes rokās.

Es viņai sekoju, izlecot no gultas un klusi dodos uz izeju.

Sieviete tumšā uzvalkā iet pa koridoru mērenā solī, un es viņai basām kājām sekoju topiņā un šortos, kurus Klementīne, rudmataina pusmūža sieviete, apmēram 45 gadus veca, man uzdāvināja no savas sirds laipnības. .

Skatoties uz tumsu aiz loga, ievēroju, ka ir jau krietni pēc pusnakts.

Kur viņa mani ved?

Grīda uz kājām liekas nepatīkami auksta, bet cenšos tam nepievērst uzmanību.

Viena no divām lietām: Matilda mani iedos saviem suņiem apēst, atriebjoties par manu rupjību, vai arī nodos policijai vai Beizam.

Atmiņa par pēdējo man sāp sirds. Es tik ļoti kļūdījos par viņu... Kāds muļķis. Man bija viņam neapšaubāmi jāpakļaujas, bet es... Ko es izdarīju? Viņa pati ir vainīga pie savām problēmām.

Mēs sasniedzam gaiteņa galu un Matilda pamāj apsargiem, kaut ko pasniedzot.

Atslēga.

Tieši atslēga. Interesanti, vai tā man ir atmaksa? Ja jā, tad kuru?

Klusām kāpjām lejā pa kāpnēm. Matilda ir priekšā, es esmu metra attālumā no viņas.

Aukstums sasniedz manu ķermeni. Tas vairs nav tikai kājas, bet aukstums sasniedz teļus, augšstilbus un plecus.

Es paātrinā un aplieku sev apkārt, lai būtu silti.

Un tad mēs ejam ārā. Viņa atslēdz dzelzs durvis un izlaiž mani aukstajā, pamestajā naktī.

Mans Dievs, cik brīnišķīgi!

Caur degunu ieelpoju svaigu gaisu, kas piepildīts ar valdzinošu laimi un jūtu patīkamu reiboni. Kā man tas pietrūka visas šīs ieslodzījuma dienas.

Šī ir pirmā reize, kad skatos uz šo Hangout sesiju no ārpuses. Zemo ēku ieskauj bāra zīme, naktī nesalāsams vārds, patīkams pagalms, kas atdala to no pārējās teritorijas.

Desmit metru attālumā ir novietotas vairākas automašīnas. Bezgalīgs klusums.

Atskatos uz Matildi, kura paliek pie durvīm.

Es viņu neatpazīstu. Sievietes seja nedaudz izlīdzinās un asie vaibsti pazūd. Viņa man vairs nešķiet tik pretīga kā agrāk. Viņas seja kļūst labsirdīga.

Tiešām? Vai man tā nešķita?

"Es to saņēmu par šo," viņa elpo. "Bet šajās sienās tevi pārāk daudz apbēdināja... Un tu joprojām neesi pazaudējis sevi, meitiņ."

Oho. Vai viņa mani apbrīno?

Matilda pamāj uz priekšu.

– Ej. Un neatgriezies. Ja mēs jūs atkal redzēsim, es jūs aizvedīšu līdz malai. Citādi viņi mani nogalinās.

Priekšējie lukturi iedegas, apžilbinot Matildi, un atskan mašīnas durvju cirtiens.

Sarunas. Vīrieši runā īsās frāzēs.

Es saprotu, ka viņa mani kādam atdeva, un ceru, ka tā ir policija vai Bejs.

Un joprojām manā krūtīs ir bailes, ka tas varētu būt praktisks joks no viņas puses, un tagad Segmuzovs būs klāt. Es mēģināšu aizbēgt, un viņš un viņa vīri mani noķers nakts vidū un pasmiesies par maniem veltīgajiem bēgšanas mēģinājumiem.

Ar grimstošu sirdi speru dažus soļus uz priekšu un apstājos.

Es raudu no vēja. Man ir bail iet tālāk.

Aiz muguras dzirdama dzelzs durvju čīkstēšana. Es paskatos apkārt. Matilda pazūd no mana redzesloka. Viņa aizvēra durvis, vajadzības gadījumā pārtraucot manu atkāpšanos.

Uz priekšu rēgojas vīrieša lietišķā kostīmā siluets ar platiem pleciem.

Aiz viņa no kaimiņu automašīnām izkāpj vairāki cilvēki ar gatavībā esošiem ložmetējiem.

Es stāvu uz vietas, skatos uz viņiem un nedomāju par neko citu, es vienkārši jūtu: viņš ir šeit.

Un viņam blakus gaiss smaržo pēc maģijas.

Jans Bejs.

Es pat nezinu, ko viņam teikt. Manā galvā drudžaini rosās domas.

Vai tas tiešām ir viņš? Tas nav tikai iztēles auglis, vai ne? Ja ne?

Uz manām kājām parādās plankums no laternas, satver basās pēdas un rāpjas augstāk. Es šķielēju, raustos no bailēm un aukstuma.

Visi mani redzēja neatkarīgi no tā, kas jūs esat. Esmu šeit.

– Alise? – samtaini maiga balss. Viņa balss.

Mani pārņem bezgalīgais prieks, atpazīstot šo drebuļus mīlošo baritonu. Es metos viņa rokās, skrienot tajās. Smarža. Šī patīkamā vīrišķā vēsmas smarža, viņa ķermeņa siltums, maigie roku pieskārieni... Viss sajaucas virpulī. Esmu apmaldījusies ārprātīgā priekā un baudā viņa rokās.

Es dzirdu tikai viņa nomierinošo čukstu.

– Tas viss ir beidzies. Esmu ar tevi...

Viņš ienes mani mašīnā, satverot mani rokās. Man šķiet, ka viņš mēģina mani apsegt ar savu apmetni, lai es nenosaltu. Bet man jau ir silti.

Es iebāzu degunu viņa kašmira bruņurupuču kaklā, izbaudot šo mirkli un aizmirstot acis.

Mans vīrietis ir tuvumā. Viņš mani izvilka no šīs elles un nekad nevienam citam neatdos.

Tikai viena situācija, kas notika šīs ēkas sienās, mani vajā... Arī tagad.

35. nodaļa

Kā sākas brīnišķīga diena?

Daudzi droši teiks, ka ar kafiju, citi – ar mazgāšanos vai brokastīm, un vēl citi atcerēsies brīvdienu. Un mana brīnišķīgā diena sākas ar lielisku noskaņojumu.

Man ir drošībā, silti un ērti, un mans aizsargs ir man blakus.

Pēc izvirtuļa Segmuzova sapratu, ka man ir jānovērtē “šeit un tagad”, izbaudot visu, kas mani šobrīd ieskauj.

Es atveru acis, jūtot, kā saules stari ķircina manu seju.

Pasmaidu un izstiepju visu ķermeni. Es guļu uz mīkstas gultas savā istabā un jūtos lieliski.

"Labrīt," es dzirdu aizsmakušu vīrieša balsi virs sevis un no bailēm kliežu.

Nepaies ilgs laiks, kad manas smadzenes bez satrakošanās pieņems kādu tuvumā. Es metos uz gultas otru galu, sažņaudzos un kratījos.

Es nevaru palīdzēt. Bailes tik ātri pārņem manu ķermeni, un vēlme izvairīties no turpmākas vardarbības ir tik spēcīga, ka es padodos.

Īans stāv ar paplāti, uz kuras man uz šķīvjiem izklāj brokastis, nekustēdamies no savas vietas.

Mani sasniedz speķa un olu aromāts. Pamanu desiņas un skaisti sagrieztus tomātus.

"Piedod," viņš noraizējies čukst. – Es tā nedomāju.

Šī nav pirmā reize, kad viņš man šādi piezogas. Šī nav pirmā reize, kad es šādi reaģēju.

Pēdējo trīs dienu laikā tas noticis jau vismaz piecas reizes.

Viņš atstāj paplāti malā un apsēžas gultā, pieskaroties man.

– Vai tev viss ir kārtībā?

Lūpas joprojām trīc. Es joprojām sēžu, nekustos un atgūstos no šoka.

Vienu brīdi man šķita, ka Segmuzovs mani atrada un nāca pēc manis, lai ieliktu atpakaļ savā bedrē.

Es pamāju, cenšoties noslēpt melanholiiju savās acīs.

"Es gribēju tevi pārsteigt," mans sapņu vīrietis vainīgi izdveš, ar roku paņemot no apakštasītes bekonu un pasniedzot to man. – Cepts. Kraukšķīgi. Es gribēju iepriecināt.

Viss, ko viņš šajās dienās darīja, bija mani iepriecināja: viņš mani pabaroja ar gardumiem, neatstāja ne soli un stāstīja, kā mani meklē. Un par to, kā pirmais bordelis tika uzlauzts ar puišiem. Viņš stāstīja, kā meklējis mani katrā istabā, turēdamies pie manas dvēseles dziļākajām stīgām.

Es ar entuziasmu klausījos stāstus par savu glābšanu, sēžot viņam klēpī un joprojām gaidot brīdi, kad viņš mani noskūpstīs.

Bet viņš joprojām nenāca. Bet man nebija vajadzīgās drosmes.

Izņemu speķi no viņa rokas un iekosu. Es mīlu šo. Īans paņem sev vēl vienu.

Un mēs unisonā, domīgi kraukstējam.

"Es aiziešu uz stundu," viņš saka, skatoties uz mani. –Tu būsi viena?

Un es atkal pamāju. Man ir bail palikt vienam. Neizmērojami. Bet es nevaru viņam aizliegt iziet no mājas. Viņam jāiet uz darbu. Tā viņš trīs dienas sēdēja man blakus, parādīdamies par katru manu šķaudišanu.

Īpaši naktī... Kļūst tumšs, un es jūtos tā, it kā es atkal būtu ieslēgts un netiktu izlaists.

Es nekad nebūtu domājis, ka varu būt tik saspringta.

Man vienmēr šķiet, ka Segmuzova cilvēki tikai gaida ārā un plāno tikt iekšā, lai izņemtu mani no rokām. Viss, kas man jādara, ir atlaist savu apsardzi, un es atkal nonāksu tuvu šim briesmonim. Turklāt priekšnoteikumi tam jau pastāv.

"Tagad tu esi mans," viņa briesmīgais čuksts skaļi atbalsojas manās ausīs kā atmiņa.

"Mans... mans... mans..." viņš pievelk mani sev klāt un nikni noskūpst uz lūpām.

Smukums, pretīgi. Briesmīgi. Es mēģinu atrauties, bet viņš man to neļauj. Tas saspiež tik stipri, ka vēl mazliet mani salauzīs.

"Nāc... nāc, mazulīt. Uz priekšu..." – smīns, kas manī paliks uz visiem laikiem.

– Čau. Vai tev viss ir kārtībā? – Jangs izved mani no transa, ar siltu plaukstu pieskaroties manam ceļgalam.

– Hu?

Manā dvēselē ir auksts. Es skatos uz viņu ar piekauta suņa skatienu. Es gribu raudāt.

Es ļoti vēlos dalīties ar viņu notikušajā, bet es nevaru. Es nezinu, kā viņš reaģēs.

Es apsveru dažādus iznākumus, līdz pat iespējamai atgriešanās pie Segmuzova.

Nē. Pēc.

– Jā. Aiziet. Es par to domāju. "Viss ir kārtībā," es pieskaros viņa plaukstai un saspiežu to.

Bāze aizbēg, atstājot man telefonu, tālvadības pulti kamerām ārpusē un atlikušās pultis ieejai.

– Telpās ir apsargi. Mājā ir signalizācija. "Viss ir kārtībā," viņš sniedz man pēdējo skūpstu uz pieres. – Tu vari mani skatīties televizorā. Es būšu atpakaļ drīz.

Ians aiziet. Es dzirdu viņu nokāpjam pa kāpnēm.

Es apmaldījies skatos ārā pa logu un skatos, kā viņš pieiet pie mašīnas, iedarbina to un brauc prom.

Divi apsargi man pamāj ar roku, pamanot mani pa logu, bet es novēršos.

Brīnišķīgais garastāvoklis kļuva slikts. Tas viss ir viņa dēļ. Segmuza švaka.

"Sasodīts," es nočukstu, atgriežoties gultā un apsedzoties ar segu.

36. nodaļa

Apturu mašīnu iepretim birojam, izslēdzu dzinēju un izkāpju no salona. Pārāk daudz lietu ir sakrājušās, lai es varētu sēdēt mājās. Šādā tempā es ļaušu visiem saviem uzņēmumiem nogrimt...

Mājās ir uzticama apsardze, tiklīdz viņi jums piezvana. Es vēl neesmu gatavs meiteni ņemt līdzī. Viņa ir pārāk emocionāli nestabila. Pats mazākais un viņam uzreiz paliek bail.

Sākumā pielīp kā stirniņa, tad no bailēm lec prom. Man ir bail viņai pat pieskarties bez brīdinājuma.

Es domāju uzaicināt psihologu vai, vēl labāk, psihoterapeitu pie viņas. Viņa nekad nestāstīja, ko viņi ar viņu tur izdarīja. Tikai pa gabalu, viņa man pat nestāstīja par bāru... Un es nerunāju par to, ka es viņu redzēju. Baidās atvērties. Ļaujiet viņam vismaz pastāstīt ārstam. Sākt.

No vienas puses, es gribu zināt, ko viņi ar viņu izdarīja, bet patiesība mani biedē. Tāpēc es neprasu pārāk daudz. Es jūtos vainīgs. Viņas meklēšana aizņēma tik ilgu laiku manis dēļ.

Tad puīši mēģināja mani atrunāt, un man bija jāgaida vēl viena diena...

Es nevilus atgriezos tajā vakarā, pirms pāris dienām, kur man viņas pietrūka.

Es sēdēju kā mulķe un gaidīju istabā, un atnāca vēl viens. Bonusā viņa arī izgērbās. Man bija ātri jāatkāpjas. Nepiemērotā

kārtā es nokļuvu apsardzes acīs un izrādījās persona non grata tieši tad, kad ieradās puīši, kuriem es saucu.

Viņi neaizvēra midzeni, nolēma pagaidīt un mēģināt pārsolīt vietējo zvaigzni – Matildi, kuru atceros pēc viņas šokējošā izskata.

Es to visu sapratu, kad viņi man paskaidroja, ka Segmuzovs vairs nepieļaus otru uzbrukumu. Viņš sniegs atbildi. Bet tomēr es nevarēju mierīgi salikt rokas un gaidīt.

Es biju nikns. Es gandrīz piedzēros. Laicīgi sapratu, ka tad no manis galīgi nederēs.

Viņa bija tur... Kāpēc gan neizsaukt policiju, izvest viņu no turienes, un viņa apstiprinās, ka ir ieslodzītā. Loģiskākais variants, kuru draugi uzreiz noraidīja.

"Vai esat pārliecināts, ka viņa apstiprinās, ka esmu ieslodzītais?" – Mihails man vēlāk pa telefonu jautāja.

– Noteikti!

– Bet jūs teicāt, ka viņa video atzinās Segmuzovam savās jūtās. Tātad viņam ir ar ko viņu paturēt? Jūs tiksiet ieslodzīts par īpašuma bojāšanu, pogromu, ja viņa nesniegs jums nepieciešamo liecību. Saproti?

Un es klausījos Leonīdu un Mihailu.

Mums ar Matildi paveicās. Likās, ka viņa mūs gaidīja. Viņa piekrita izvest Alisku par noteiktu summu un tajā pašā vakarā nodot viņu mums, un es biju pārliecināts, ka tas ir kaut kāds uzstādījums.

Un tad... naktī. Es aizmirsu, kā elpot. Manā dzīvē ielauzās

basām kājām, pinkaina meitene... Uz visiem laikiem.

Es joprojām neko nesapratu, kad viņa ielidoja man krūtīs, piespiedās ar visu ķermeni, ielīda manās rokās un ielika sevi manās rokās. Tik mazs un trausls. Nu, collas, dievs.

"Miļā," es labsirdīgi nočukstēju, pakratīdama galvu un apskaujot viņu sev klāt.

Un es tajā brīdī sapratu, ka nevienam citam to nedošu. Nekad.

"Sveiki," satiekoties pamāju sekretārei, apstājoties pie reģistratūras. "Nekavējoties atnesiet man visu steidzamo," es dodu norādījumus. Pēc stundas sapulciniet visus uz tikšanos manā birojā. Klausīšos atskaites par līdzekļu plūsmu par pēdējo mēnesi. Tajā pašā laikā ienākumi un izdevumi. Kā parasti, kopumā.

"Bet neviens nav gatavs," meitene mirkšķina acis. "Es viņus nebrīdināju." Viņi nezina.

– Jo labāk. Viņi man pasniegs reālus skaitļus," es uzsmaidu viņai, skrienot uz priekšu. "Pretējā gadījumā viņi atslāba manas prombūtnes laikā."

Manā kompānijā ir žurka. Vakar pamanīju, ka atskaites nesakrīt ar reālajiem datiem, kad padziļināti apskatīju vienu no uzņēmumiem, pārbaudot visus pārskatus.

Varbūt kāds ir kļūdījies. Bet tad es viņu atlaidīšu. Es nepiedodu vairāku miljonu rubļu kļūdas.

Es ieeju birojā, atveru žalūzijas uz logiem, ieslēdzu gaisa mitrinātāju un tad iedarbinu datoru.

Man nav laika ķerties pie darba, kad zvana tālrunis. Viņas tēvs.

"Jūs visu šo laiku nebijāt tur, kāpēc jūs parādījāties?" – nomurminu caur sakostiem zobiem, skatoties savā viedtālrunī.

Ņemt vai neņemt?

Nolīku telefonu malā. Gaidīšu. Tad es tev atzvanīšu.

Es šobrīd strādāju.

Pēc 5 minūtēm sākas zvani no dažādiem nezināmiem numuriem.

Nopietni?

"Es nepaņēmu tavējo, vai es paņēmu pārējo? Nu... onkul, iedod man."

Es to ieslēdzu klusuma režīmā, dažreiz paskatoties uz tālruņa ekrānu, kas iedegas pēc nākamā zvana.

55. minūtē Segmuzovs piezvana.

– Tātad tu neliksi mani mierā? – rūcu klausulē.

"Es varu uzdot jums to pašu jautājumu," man atbild Segmuzovs. – Atdod viņu, nāc.

Tik nekaunīgi un vienkārši, ka man pat žoklis kustas uz leju.

"Jā," es viņam atbildu. – Es to ņemu. Pagaidiet.

Un es pārtraucu zvanu.

Viņš atzvana, bet es neatbildu. Kaitina.

Sanāksme sākas. Visi vietnieki un nodaļu vadītāji, kuri nav atvaļinājumā vai slimības lapā, nāk pie manis ar steigā sagatavotiem stundu atskaitēm un kaut kādu statistiku.

Viens pēc otra viņi man ziņo par viņiem ziņojošo uzņēmumu izdevumiem, ienākumiem un ieņēmumiem, kurus viņiem izdevās apkopot, un es uzmanīgi klausos un salīdzinu ar savu

analīzi.

Pagaidām viss sanāk. Karstāko saglabāju pēdējam.

Kādā brīdī piezvana Alise. Šī ir otrā reize. Pirmo nepamanīju.

Es noskatījos Olgu Konstantinovnu. Vai nu viņa sagrieza skaitļus, vai arī viņas vietnieks. Viens no viņiem drīz parādīs savas īstās krāsas.

Sieviete ir nedaudz satraukta. Fano pats ar mapi visu laiku.

Viņa ir karsta.

Es paņēmu pudeli ūdens. Slāpes mani mocīja. Kāpēc?

Bet zvans no Alises liek man pārslēgties.

Kaut kas notika?

Es jūtos noraizējies un pārtraucu prezentāciju.

"Time out," es izelpoju un izeju koridorā ar telefonu.

Aiz muguras dzirdu atvieglotas nopūtas. Viegls čuksts pārvēršas dūkoņā.

Ļaujiet viņiem atpūsties. Karstums vēl priekšā.

– Jā?

– Jančik, vai tavš tēvs tev piezvanīja? – viņas balss ir nobijusies.

Es jūtu viņas stāvokli tā, it kā tas būtu es.

"Jā," es viņai atbildu.

Viņa klusē. Gaida atbildi no manis. Un es klusēju.

– Un ko tu viņam atbildēji? – uzdod man dīvainu jautājumu.

– Ko es viņam varētu atbildēt? – paraustu plecus. – Nekas.

Viņa manāmi saspringst.

Vai kaut kas nav kārtībā? Kas man bija jāsaka viņas tēvam,

ka viņa man atzvanīs ar šādiem jautājumiem? Vai ir kaut kas, ko es nezinu?

"Tu mani neatdosi Sezmuzovam, vai ne?" – un atkal dīvains jautājums.

Es vispār neko nesaprotu. Atkal panikas lēkme?

– Protams, nē. Kāpēc man tevi atdot viņam, Aliska?

– Godīgi? Nekādā gadījumā?

Es izelpoju... Mēģinu viņu nomierināt:

"Viss ir kārtībā, es došos atpakaļ pēc pusstundas." Mazliet palicis. Es nekādi nevaru tevi viņam atdot.

"Tad es to ļoti gaidu," viņa saka maigā balsī.

– Vai man pa ceļam kaut kas jāpērk?

– Nē. Paldies. Es tevi gaidu," viņa atslēdzas.

Un es sastingusi paskatos uz telefonu.

– Nekas nav skaidrs, bet ļoti interesanti.

Es pagriežos uz biroju.

Vēl ir trīs stundas jāstrādā. Sagriežu zobus, domājot par Alisi.

Mums tas viss būs ātri jāizdomā. Un neaizmirstiet pa ceļam iegādāties ziedus.

"Tātad, turpināsim," es atgriežos birojā, aizverot aiz sevis durvis.

Un visi uzreiz saspringst un apklust.

37. nodaļa

Īans ierodas mājās daudz vēlāk par solīto stundu.

Vakarā. Vēls vakars.

Satieku viņu zālē, sēžot krēslā blakus klātam galdam ar gatavām vakariņām ar degošu sveci, kājas uz galda.

Pēcpusdienā pirms viņa ierašanās paspēju sev uztaisīt košu grimu, izmantojot acu zīmuli, skropstu tušu, pūderi un burkānu lūpu krāsu, ko mamma man atnesa somiņā, papildinot to ar naudu un dokumentiem. Nez kāpēc viņa klusi to pasniedza Ianam, nevis man. Tāpēc par viņu uzzināju tikai pēc atgriešanās no Segmuzova.

Man izdevās sataisīt matus, izķemmējot matus un piešķirot tiem pilnību.

Iepriekš sagatavoju arī kleitu, mazgājot to no lūpu krāsas un sandalēm, ko gādīgais Īans man nopirka uz tikšanos ar vecākiem.

Trīs stundas iepriekš liktenīgā skaistule paskatījās spogulī, gatava satikt savu princi.

Es grasījos viņam pateikties ar vakariņām sveču gaismā, ka viņš mani izglāba, un pat kaut ko vairāk, un, viņu gaidot, atvēru vīna pudeli.

Par drosmi.

Bet viņš joprojām neparādījās, un es turpināju lēnām malkot alkoholu...

"Sveiks," viņa jautri pamāja ar roku, smaidot, kad viņš

parādījās.

Sēdēju krēslā, jo no 12 svecēm tikai viena palika dzīva. Bet man bija slinkums, lai ieslēgtu gaismu. Turklāt es gribēju pārbaudīt to izturību. Viens izdzīvoja.

Vakariņas jau sen bija atdzisušas, bet savu porciju jau biju apēdusi.

"Piedod," vīrietis noguris nomurmināja, tuvojoties man. "Mums tur bija nelielas nepatīšanas, un nācās uzkavēties.

"Jā, viss ir kārtībā," es pamāju ar roku, uzliekot neformālu seju. – Aizmirsti.

"Es nesaprotu," sacīja Īans, cieši skatīdamies uz mani. – Kas notika? Kāpēc tu esi kails?

Es pārsteigta paskatījos uz sevi, izliekusi uzaci. Patiešām, kails.

Pfff.

"Neuztraucieties par to," viņa iesmējās. – Vnianiņa. Es izlēju vīnu. Un nomazgāja.

Esmu apakšveļā. Tāpēc nekautrējies.

"Tik," Īans sāka novilkt kaklasaiti. – Kāpēc basām kājām?

Viņa roka maigi satvēra manu kāju, kas gulēja uz galda stūra, un novilka to uz leju. Viņš pielika manu otru kāju blakus.

"Manas kājas ir nogurušas," es izdvesu, iedzerot vēl vienu malku no glāzes. – Es tevi gaidīju skaistās sandalēs. Un noguris...

– Tik. Mēs šeit to sakārtojām," viņš pasmaidīja. – Turpināsim. Kāpēc tu raudāji?

Atkal nokļuva aizsardzībā. Esmu apjucis.

Viņa pieskārās vaigiem ar roku, atceroties, ka ir nolējusi dažas asaras, apmaldoties atmiņu baseinā.

Manās krūtīs parādījās saviļņojums, kad viņš paņēma manu roku un sāka glāstīt manu plaukstu.

"Es jutos skumji," viņa meloja, skatoties viņam acīs.

"Nu, mazā kaķenīt, ko tu dari," viņš čukstēja, pieceļoties no sēdekļa un noliecoties pret manu seju. – Skumties nevajag. Es esmu tuvu. "Viņa pirksti pieskārās manam vaigam, un es jutu to siltumu. "Es nedaudz kavēju darbā un nekur nevēsinājos."

Viņiem sekoja maigs lūpu pieskāriens, izvēršoties maigā skūpstā.

Trīcošs, nedaudz valdonīgs, mīļš. Es gribēju, lai tas nebeigtos.

Viss mans ķermenis sāka trīcēt, uzcēlās liesma un vēlme to sajust sevī. Nezinādama, ko daru, es uzskrēju viņam kaislīgā pretskūpstā, pārņemot iniciatīvu sev. Viņa piespieda krūtis pie viņa krūtīm un sajuta viņa augošos sirdspukstus. Es piecēlos no krēsla, atspiedusies uz roku balsta, un sniedzos pēc sava sapņu vīrieša.

Un viņš pārstāja atturēties, jūtot manu tiešo mājieni. Tas man uzbruka ātri, spēcīgi, nežēlīgi. Viņš uzbruka manai mutei, sakodīja, zīdīja, dzēra manī.

Es vaidēju viņa rokās un izkusu. Pēc desmit sekundēm viņa atrada mūs guļam uz gultas, kamēr Īans jau steidzīgi izģērbās.

Un tad viņa atkal nomira zem viņa karstajiem skūpstiem, katrā izšķīdinot bez pēdām. Viņš alkātīgi iedūrās manī ar mēli,

sagādājot man necilvēcīgu baudu.

Es turējos pie viņa spēcīgajiem pleciem, visur jutu viņa glāstus uz sava ķermeņa un arvien vairāk liesmoja iekāre.

Viņa smagi elpoja, kad viņš uz sekundi pazuda, lai atbrīvotos no drēbju paliekām, abrīnojot viņa zeltaino ādu.

Pamanīju, kā bokseri aizlidoja uz sāniem un manā priekšā parādījās skaists, ideāls tēviņš.

Viņa iekārīgi izpleta viņam priekšā savus augšstilbus un tūdaļ aizvēra tos, skatoties uz viņu ar viltīgu smaidu.

Es nekad to nedarītu prātīgs. Nekad.

– Tieši tā, meitiņ! – Ians iesaucās, pievelkot mani tuvāk un noguldot zem sevis.

No viņa degošajām acīm es sapratu, ka viņš ir sajūsmā par manu triku.

Viņa nopūtās, sajutusi sāpīgu spazmu kājstarpē. Un mani sāka pārņemt panikas vilnis.

Smuki. Nē. Tas bija tā, it kā es būtu dziļā alā, dzīvs aprakts ar ierobežotu skābekļa daudzumu...

Acīmredzot Īans to pamanīja manās mežonīgajās acīs, jo viņš ātri pārņēma situāciju, liekot man novērst uzmanību no sevis.

– Atpūties. "Es esmu tuvu," viņš čukstēja man pret lūpām. – Es vienmēr darīšu. Jums nav no kā baidīties.

Viņš smaidīja kā zēns, šajā brīdī iekļūstot manī.

Un šī darbība mani iespaidoja. Dziļš, sirsnīgs mirklis, kas tik ļoti iegrima dvēselē, ka aizturēju elpu.

– Vai tu man uzticies? – viņš jautāja, izraujot mani no tās

briesmīgās alas, iegrūžot manā ķermenī un uzreiz ievilkot baudas baseinā.

Līdz ar viņu manī pārņēma daudzas emocijas, piepildot ar prieku, baudu, vēlmi pēc vairāk...

Es skatījos viņam acīs, sajutu šo vienotību. Tikai viņš un es. Es jutu, ka viņa penis ieiet manī un redzēju tikai viņu. Nekas cits apkārt. Viss tika izdzēsts, iesmērēts neievērojamā pelēcībā.

"Jā," es konfidenciāli nočukstēju atbildē, noliecoties pret viņu.

Es vaidēju un aizvēru acis, kad viņš atkal iespiedās manī.

Neticami patīkama sāta sajūta.

Viņa siltie pirksti slīdēja pār manu vēderu, nokāpjot zemāk un masējot mani tālāk, izraisot vairākas trīces.

Profesionāls. Tu neko nevari pateikt. Zina, kā un kur nospieš, lai sagādātu meitenei prieku.

– Tu jūties labi? – viņš noskaidroja, pieskaroties manai ausij ar mēli.

Un es atvēru acis, ielūkojoties viņa ideālajā sejā, apbrīnojot viņu un piepildījusies ar mīlestību.

– Bāze, runāsim vai drāksim? – iesmējos, slēpdama savas patiesās emocijas, pievelkot viņu sev klāt vēl vienam skūpstam.

Pārāk spēcīgas jūtas mani pārņēma, ka es pati nobijos.

Es pamanīju, kā viņš izņēma prezervatīvu un steidzīgi uzvilka to, ieturot pauzi, un tad ienāca manī daudz drosmīgāk, netērējot glāstus un maigumu.

– Vai tu gribi izdrāzt? – viņš pasmīnēja, iedzinot savu peni manī, tā likās vislielākajā mērā.

Viņš piepildīja manu novājināto ķermeni, iekļūstot arvien dziļāk un dziļāk, taranējot mani tā, ka kādā brīdī es skaļi vaidēju. Ātrāk. Asāks.

Viņa iekoda lūpā.

– Tātad jūs neatbildējat, vai jums tas patīk? – viņš jautāja, ātri elpojot un drāzdams mani izmisīgā ritmā.

– Jā! Bāze! – iekliedzos, apmierinot viņa ego.

Baudas viļņi mani pārklāja cits pēc cita, ievelkot patīkamā transā.

"Šī ir tikai iesildīšanās," viņš man apsolija. – Visas interesantākās lietas gaida jūs un mani uz priekšu.

Viņa īkšķis spiedās uz manas dzemdes, paātrinot orgasma tuvošanos, no kā es piedzīvoju nebeidzamu eiforiju un bezgalīgas spazmas. Atmetot galvu atpakaļ, es izslēdzu pasauli, jūtot, ka mans partneris man pievienojas šajā brīnišķīgajā darbībā.

38. nodaļa

– Un kas tas bija? – Ians pasmaida, ēdot savas aukstās vakariņas no šķītvja, kamēr es sēžu uz dīvāna un skatos uz viņu, apskaujot spilvenu.

– Kas tieši?

– Vīns, vakariņas sveču gaismā?

Mēs pievēršam uzmanību noturīgai svecei, kuras svece joprojām nenodziest.

Tam jau vajadzēja pazust, bet nē. Neviena cilvēks nav sala!

"Es gribēju pateikties, ka izglābāt mani," es saku, iztaisnojot matus.

"Un es piedzēros," viņš nobeidz mani, nomuršķinot un iesūtot gaļas gabalu no dakšas mutē.

Patiešām, viņa piedzērās. Es saprotu, ka tas izskatās nedaudz absurdi. Es ķīķinu viņam līdzī.

– Jā. Tā esmu pati vainīga.

"Tu esi mans labs," viņš nesteidzas mani lamāt, smeļoties par situāciju.

Viņa acis mirdz viltībā un entuziasmā. Un manējais iedegas.

Es kautrīgi skatos viens uz otru kopā ar viņu, piepildīti ar viņa siltumu, un pretī dodu pilienu mīlestības.

Es tagad jūtos labi. Visas izlaidības ir pagātnē. Slīpēšanu varētu uzskatīt par pabeigtu, ja ne viena lieta. Pēdējā pārbaude!

– Starp citu, gaļa ir lieliska! Garšo labāk nekā restorānā,"

mans vīrietis atzīmē. – Vai rīt pagatavosi man kaut ko citu tādā pašā garā?

Es pasmaidu par viņa komplimentu.

Es tikai savās domās uzskatīju viņu par savu vīrieti.

Kāds muļķis. Es skatos uz grīdu ar stulbu smaidu.

"Man arī patika," es turpinu tukšo sarunu. – Obligāti. Un parīt.

"Es apsolu priecīgi, skaidri saprotot savā dvēselē, ka šis solījums vairs nepiepildīsies."

Īans pievieno šķīvī kartupeļus un salātus.

– Ko jūs darījāt manas prombūtnes laikā? – izņem salveti un noslauka ar to savas skaistās rokas.

Es noraizējusies uzmetu viņam skatienu. Vai ir pienācis laiks runāt vai vēl nav?

– Es tev pagatavoju vakariņas. Es ģērbjos, un es paskatījos uz viņa pelēko halātu uz sava ķermeņa. – Precīzāk, viņa izgērbās.

– Protams.

Viņš ēd ar tādu apetīti, ka es nevilus sāku apbrīnot viņa izskatu.

Skaista, aristokrātiska seja, slaidis augums šajā šaurajā kreklā un atkal izsmalcinātas rokas ar gariem pirkstiem.

Es pieķeru sevi pie domas, ka vienmēr esmu gatava viņam gatavot. Ikdienas. Tikai nešķiries.

– Ko tavš tēvs gribēja? – viņš it kā starp citu precīzē, atgriežoties pie ēdiena.

Es sastingstu. Esmu nobijies. Vai viņš skaidro vai tomēr zina?

Manās krūtīs ir skumjas sāpes.

Viņš varētu viņam vēlāk atzvanīt un visu noskaidrot.

Pēcpusdienā man piezvanīja tēvs un teica, ka ir lietas kursā par visu notikušo... Un pieprasīja, lai es drīz atgrieztos pie Segmuzova.

"Bāze jūs neglābs ar visiem iespējamiem savienojumiem." Tev pat tiek dota diena, lai atgrieztos... Es viņu pierunāju dot tev iespēju un parādīt tavu pazemību.

Ar Segmuzovu jau ātri parunājāties. Šeit ir kazas.

Mani pārņem sašutums, ka paceļu balsi:

– Es pie viņa neatgriezīšos. Viņš ir sadists! Vai jūs zināt, ko viņš ar mani izdarīja pēc tam, kad bija mani nolaupījis? – Es nevaru atturēties un kliegt klausulē.

Es dzirdu, kā viņš kaut ko ņurd un pārtrauc:

"Viņš mani ieslēdza pagrabā bez ūdens vai pārtikas un pēc tam aizsūtīja uz bordeli!"

"Bārs," tēvs mani labo. – Es zinu. Nevajag tā kliegt. Viņš mani informēja, ka, lai uzlabotu savu uzvedību, jūs atradāties apsardzes uzraudzībā un kādu laiku strādājāt bārā.

Es izelpoju. Nē, viņam nav ne jausmas. Vecais idiots!

– Pliks! – nočukstu, bet uzreiz apklusu.

Es vairs nevēlos viņam neko skaidrot un pārliecināt par pretējo. Nozīme?

–Ardievu tēt. Ceru, ka mēs tevi nekad vairs neredzēsīm," atbildu viņam, nospiežu beigu pogu un pievienoju viņa numuru melnajam sarakstam.

Es nolemju pavadīt šo vakaru ar savu princi brīnišķīgā pasakā

un pēc tam izstāstīt viņam visu, lai cik grūti tas man arī nebūtu.

Tikai viss sāk jukt jau no paša sākuma. Princis uzkavējas neaptverami ilgi, es apleju vīnu uz savas baltās kleitas, sveces izdeg, un es šņukstēju no apziņas, ka drīz atgriezīšos pie pašām šausmām, no kurām tiku ar tādām grūtībām ārā.

Es jūtu rūgtumu, man sāp žoklis no pārāk spēcīgas sažņaugšanas.

Es tik ļoti iegrimu atmiņās, ka nepamanīju, kā Īans pabeidza vakariņas, notīrīja galdu un uzvārīja mums tēju.

Vīrietis apsēžas uz mana dīvāna ar divām svaigi pagatavotas tējas krūzēm, un es pateicīgi pamāju un paņemu vienu.

Ieelpoju patīkamo piparmētru un zemeņu aromātu. No krūzes nāk karsts tvaiks.

– Jan, vai tu tici liktenim? – klusi jautāju, vērojot peldošās tējas lapas.

– Kāpēc tāds filozofisks jautājums? – viņš pasmīn, malkojot paša pagatavoto brūvējumu. "Man pašam labāk patīk būt, nevis ticēt."

Nē, es nevaru. Esmu pazudis. Es pazaudēju sevi šajā pasaulē. Pārāk grūti. Uz mana ceļgala nokrīt asara, un es to ātri notīru.

– Nu, piemēram, ja liktenis pastāv un mums ir lemts būt kopā, tad mēs kādreiz satiksimies? – es saku mīklā, skatoties uz viņu.

"Mēs tiksimes," viņš ar brīvo roku tur mani aiz vidukļa, piespiežot mani sev klāt. "Bet tomēr es spēlēšu droši un parūpēšos, lai jūs nekur nepazustu no manas uzraudzības." – Viņš manus vārdus tulko kā joku.

Asaras birst no acīm pret manu gribu. Es nevaru viņus atturēt. Kā es varu to pateikt? Kur sākt atzīšanos?

– Ian, tu saproti...

ES nevaru. Es skatos uz šo brīnišķīgo vīrieti un nespēju atraut no viņa skatienu. Man tik ļoti sāp. Nekad nebiju domājusi, ka kāda dēļ tikšu mocītos.

Kāpēc viss ir tik sarežģīti? Kāpēc tu nevari būt kopā ar viņu?

Vai es prasu pārāk daudz?

"Hei, mazulīt, ko tu dari," viņš noliek malā tēju un pieiet tuvāk, apliekot abas rokas ap mani.

Es nevaru izturēt spriedzi, esmu kā stīga, atgrūdu viņu no sevis, aizsedzu seju ar rokām un kratos no klusām šņukstēm.

Jans nesteidzas atkāpties. Es jūtu viņa elpu uz sava kakla, siltās rokas, ar kurām viņš satver mani savās rokās, apskaujot mani ar kājām.

"Pastāsti man, kas jūs traucē, un mēs to atrisināsim kopā," viņš čukst.

Esmu viņa rokās, it kā patīkamā, siltā kokonā. Es jūtos tik labi kopā ar viņu... un es jūtīšos tik slikti bez viņa.

Ja tu varētu zināt...

Ieelpot

Izelpošana.

"Es apprecējos ar Segmuzovu," es izelpoju, noņemot rokas no sejas. "Kā vīram viņam ir visas tiesības mani jebkurā brīdī aizvest no šejienes." Uzrakstiet paziņojumu par nolaupīšanu. Viņa tēvs ir viņa pusē.

Es ieskatos viņa pārsteigtajās acīs, jūtot nebeidzamu vainas apziņu no savas puses.

– Piedod... Viņš man neatstāja nekādu izvēli.

39. nodaļa

"Ei, mazulīt... Nāc šurp," mans vīrietis maigi saka, velkot viņu sev pretī aiz pakausi.

Es virzos viņam pretī, jūtot pret viņu visu patērējošo mīlestību, jūtot, cik smagi pukst mana sirds. Es jūtu viņa patīkamos pirkstus uz sava kakla un saprotu, ka esmu gatavs viņam sekot līdz pat zemes galiem...

Ians mani maigi skūpst, kutinot ar mēli un ar šo skūpstu sniedzot man mieru un pārliecību.

Ir tik labi būt viņa tuvumā, kā es nekad neesmu jutusies nekur vai ar kādu.

– Viss ir kārtībā. "Es esmu ar tevi," viņš čukst man, un es saplūstu viņa rokās, uzticoties viņam.

Tas bija pirms dienas.

Un tagad es stāvu pie loga tajā pašā birojā, kurā biju agrāk, un gaidu viņu Segmuzovu.

Pirmo reizi viņa ļaudis mani atvilka uz šejieni, noķerot mani bēgšanas laikā. Šoreiz es šeit ierados pēc paša vēlēšanās, pilnībā apzinoties, ko daru.

es nopūšos. Ārēji esmu savākts, bet iekšēji... Galvenais, lai nesākas kaut kāda panikas lēkme. Tad Segmuzovs sapratīs, cik dziļi viņš varēja man nokļūt. Nomīdīt.

Es esmu džinsos un garā baltā krekliņā, kas ir atvilkts. Portfelis rokā. Nav vilinoša izskata vai grimā. Dievs pasarg.

"Ooo, ko es redzu," durvīs parādās vīrietis ar apmierinātu smīnu uz lūpām. – Mana skaistā sieva! Ilgi neesi redzēts.

Cik pretīgi ir viņu redzēt. Atkal kļuvis resns?

"Beidz runāt," es nosmīnēju. – Sāc pie lietas.

Viņš smaida.

– Protams, protams. Jūs neesat šeit, jo jums ir garlaicīgi. Redzu, redzu," viņš ieiet istabā ar diviem miesassargiem, ar ātru skatienu apskatot biroju.

Vai meklējat iespējamo pārsteigumu no manis? Kāpēc es pati par to neiedomājos? Es atnestu kaut kādu bumbu. Es to atstātu skapī. Tas ir viss.

Es atkal nopūšos. Ja vien bumbu būtu viegli atrast...

"Un tu esi kļuvis lietišķāks," viņš skatās uz mani augšā un lejā. – Makss, – viņš vērsās pret miesassargu. – Atnes man dzērienu. Vai jums vajadzētu kaut ko paķert? – Viņš mani uzrunā.

– Jā, kapučīno ar sojas pienu.

Es īpaši saucu šo dzērienu. Es atceros, kā Makss par mani nīrgājās. Ļaujiet viņam ciest un meklēt. Bija gaišs, bet dvēsele jau bija patīkama.

– Dzirdēja? – Ians pasmaida. – Atnes, lūdzu. Mana kafijas karaliene iepriecina.

Puisis īpašajā uzvalkā pamāj un dodas ārā, atstājot mūs trīs.

Apsēžos uz malā stāvošā dīvāna un noglaudū vietu sev blakus, aicinot Īanu.

Viņš nāk tuvāk, bet nesteidzas apsēsties, atkal skatoties uz

mani.

– Vai tu atnāci ar granātu? – pasmaida. – Vai tu ieraksti? Kāds ir loms?

Pārbaudiet to, draugs. Es viņa vietā darītu tāpat.

Es viņam bezkaunīgi piemiedzu aci. Es spēlēju viņa paša spēli.

Mana roka gludi nokrīt uz krūtīm un attaisa pogu. Es ievēroju, kā viņa acīs parādās apjukums. Attaisu otru un iekožu lūpā, šaujot ar acīm. Es redzu, kā viņa skatiens iedegas.

"Kā redzat," es nedaudz piespiežu sava krekla malas uz sāniem. – Nekāda ieraksta nav. "Es paceļu savu blūzi muguras lejasdaļā, nedaudz pakļaujot viņam muguru.

"Es neticu," viņš izsmej. – Visi kaili.

Jā tieši tagad! Es steidzos no visa spēka.

"Ja tu man netici, es varu aiziet," es metu viņam, pagriežot viņam muguru un piesprādzējot iepriekš neattaisītās pogas.

Es jūtu, kā dīvāns noslīd zem viņa svara. Protams, mans dārgais, tu proti tikai izrādīties.

– Nesteigsimies. Vai tu man atnesi visu, ko es lūdzu? – viņa balss interesē vairāk nekā jebkad agrāk.

– Jā.

Es izņemu no portfeļa papīrus un metu tos viņam virsū. Segmuzovs izrādās veiklāks un ķer katru papīru, kas lidojumā mēģina no viņa aizbēgt.

"Oho," es dzirdu viņu apbrīnojami sakām.

Viņš pārbauda dokumentus pa vienam, katru reizi apmierināti pamā jot ar galvu un uzsmaidot man.

– Tu to izdarīji, mazulīt. Tie nav viltoti! – viņš priecīgi nočukst. – Ar parakstiem!

Jā. ES varētu. To, ko man tas maksāja, nevar izteikt vārdos...
Sagriežu zobus, atceroties nakti, kad viņš mani iedzina lamatās.

* * *

Iepriekš.

Mani noķēra viņa miesassargi agrā rītā pēc manas pirmās nakts bārā un nekavējoties aizveda uz viņa biroju otrajā stāvā. Šausmās nodrebēdams es pretojos, spārdot katru no šiem diviem ķermeņiem, kad tie mani nesa pa koridoru.

Es nesaņēmu no viņiem nevienu skaņu atbildē, it kā es daudzītu automašīnas, bet es pats guvu pāris zilumus.

Mani ieģrūda vienā no istabām, nometa uz grīdas galda priekšā, pie kura tika redzēts Īans ar cigāru zobos.

Viņa pielēca, paskatījās apkārt un uzreiz metās pie durvīm, kuras izrādījās aizslēgtas no ārpuses. Makss vienkārši stāvēja un turēja roku, gaidīdams, kad viņa īpašnieks spēlēsies ar mani.

Mudila.

Es pat no dusmām izsītu kāju. Tiesa, ne daudz. Viņa bija basām kājām.

– Lai tu nomirsti! – es viņam uzkliežu, ātri elpodama.

Bet tas ne mazākajā mērā nepalīdzēja atdzesēt manu degsmi.
Kļuva vēl sliktāk.

Pagriezos pret Īanu, kurš visu šo laiku nebija kustējies, turpinot smēķēt un dzert viskiju, ar interesi vērojot mani savās acīs.

Augstprātīgs, iespaidīgs tips. Es vienmēr esmu ienīda tādus cilvēkus. Un viņa nevarēja viņu izturēt. Es nezināju, ko viņš dara, viņa izskats mani atbaidīja. Tagad ir skaidrs, kāpēc.

"Bērns," viņš pasmaidīja, sakrustojis kājas. – Nāc šurp.

– Par ko? – stulbi jautāju, turpinot skatīties apkārt, meklējot sev izeju.

Nekas nebija atrasts. Arī pokers. Nekas smags. Pat nevienas figūriņas.

Aiz aizkara ir logs, vai ne? Ja es pieskriešu tai klāt, vai man būs laiks to atvērt un izlēkt?

"Ātrāk," Segmuzova balss pacēla, un es uzreiz izpildīju pavēli, baidīdamās viņu sadusmot vēl vairāk.

Ja nu viņš tagad pieprasa kaut kādu perversiju?

Kas man jādara, ja viņš sāk mani vajāt?

Es biju mazdūšīgs. Tas bija tik biedējoši, ka likās, ka mana sirds izlēks no krūtīm un izpletās uz grīdas.

Knapi kustoties uz savām vājjām kājām, soli pa solim gāju viņam pretī, gaidot ļaunāko.

Uz galda viņam priekšā bija daži papīri un pildspalva, uz kuras viņš pieprasīja, lai es parakstos.

"Nē," es viņam uzreiz atbildēju, kad viņš norādīja ar pirkstu uz gleznas kolonnu un gandrīz par to samaksāja...

Viņa kreisā roka ar cigāru metās man pretī tik ātri, ka es tik tikko paspēju lēkt uz sāniem, jau garīgi jūtot šīs mežonīgās sāpes augšstilbā.

Viņš izrādījās veiklāks, nekā es iedomājos. Viņš uzreiz pielēca

un piespieda mani atpakaļ pie sevis, sagrozīdams manas rokas un noņēmtot cigāru uz galda.

Un es uzreiz lūdzu žēlastību. Es ātri padevos. Tiklīdz es sapratu, ka tas, kas notiks tālāk, bija grūts.

"Labi," es ātri atbildēju, jūtot kaitinošas sāpes pleca locītavā. – ES sapratu. Atvainojiet.

Viņš mani nedaudz pievilka sev klāt, liekot man iebāzt seju galdā, pievienojot esošajām sāpēm veselu sajūtu sortimentu.

Īans mēģināja mani pazemot, sagādājot man vēl lielāku diskomfortu, tā ka es galu galā kļiedzu no mežonīgām sāpēm.

– Es teicu, ka parakstīšu! – norūcu. – Atlaid! Es! Raustīt.

No manām acīm tecēja asaras. Sāp kā ellē! Likās, ka viņš plāno salauzt manu roku.

Bet tad viņš izdvesa un atbrīvoja mani no tvēriena.

Viņš piegāja pie galda. Viņš ar roku iespēra pa rokturi.

– Ātrāk.

Un es steidzos paņemt rokās, drebēdams no stresa, un noliekusies pār galdu, visu parakstīju. Tikai tad es pamanīju, ko esmu spiests darīt.

Laulības sertifikāts. Segmuzovs Jans Valerijevičs un Potapova Alisa Jevgeņjevna...

"Tagad tu esi mans," viņš piespieda mani sev klāt ar vienu roku un nikni noskūpstīja uz lūpām.

Smukums, pretīgi. Briesmīgi. Mēģinājums atrauties bija neveiksmīgs, viņš mani saspieda tik cieši, ka es tikai sapņoju, ka varēšu elpot.

"Nāc... nāc, mazulīt." Uz priekšu. Tu un es tagad esam kāzu naktī," smaids, ko es atcerēšos uz visiem laikiem.

40. nodaļa

– Par to jūs domājat jau no paša sākuma, vai ne? –
jautāju Segmuzovam, atgriežoties no atmiņām par nesenajiem
notikumiem. – Kad tu nolēmi, ka esmu tev īstais cilvēks?

Viņš nodod dokumentus savam otrajam miesassargam,
nekavējoties nosūtot viņu kopā ar tiem uz biroju.

"Notārs jau ir klāt," viņš klusi saka. – Viņš to pārformatēs un
pārliecinās. Es nākšu pēc 10 minūtēm.

Protams, viņš steidz pārņemt visu savu uzņēmumu grupu.

Pirmie dokumenti, kurus viņš rūpīgi izpētīja, bija uzticēt
farmācijas uzņēmumam pilnībā izmantot jebkuru personu, kuras
vārds tiks ierakstīts tukšajā ailē. Viss, kas pieder Bays. Parakstījis
viņš personīgi. Kontrolakcija.

Pietiek tikai ievadīt personas datus viņa un viņa uzņēmuma
jau sagatavotajā un parakstītā formā.

Šādi dokumenti, kas viņam tika iesniegti no manis: vecie
pirkšanas un pārdošanas līgumi par visiem Bays uzņēmumiem:
"Sigma+", "Alpha+", CrocdownAlpha un pilnvaras par to
pilnīgu pārvaldību no viņa puses, kas sastādītas viņa prombūtnes
gadījumā, ieskaitot iespējamo atsavināšanu un pārdošanu.

Nav grūti uzminēt, ka, izmantojot pilnvaru, Segmuzovs ātri
veiks visus darījumus un ātri nodos uzņēmumus sev vai sev
tuviem cilvēkiem...

– Par ko tu runā? – Viņš pagriežas pret mani ar jautājošu sejas

izteiksmi.

Acīs ir prieks. Es sasniedzu to, ko gribēju.

"Par sevi," es mierīgi atbildu. – Kāpēc es? Kāpēc ne cita meitene? Tu atnāci pie mana tēva un piedāvāji viņam summu, no kuras viņš nevarēja atteikties?

Skatos viņam acīs, mēģinot tajās vismaz kaut ko nolasīt...

Ians novēršas. Pielāgo viņa piedurknes. izliekas aizņemts.

Arī mans kaķis katru reizi entuziastiski šņaukāja krēsla kāju, lai parādītu, ka ir aizņemts.

Mūsu iepazīšanās ar Beisu bija izplānojais pats liktenis, un tai bija lemts notikt jebkurā gadījumā.

Brīvības labā es būtu gatavs darīt visu. Savaldzināt kādu un iedziļināties viņa lietās? Splauj ārā.

Segmuzova sabiedrībā tu pa īstam sāk novērtēt savu dzīvi... Visus tās sīkumus un izpausmes. Es būtu ne tikai ierāmējis Bāzi, bet arī pārdevis savu māti.

Viss nenotika pēc plāna, kad man izrādījās grūts raksturs... Kur es atteicos sadarboties pat sīkumos.

– Es atbildēju, ja pastāstīsiet, kā jūs viņu pierunājat parakstīt uzņēmuma nodošanu pirmajam satiktajam? Kolonna ir tukša. Īans nav tik mulķis, lai nepierakstītu ziņas par cilvēku, kuru viņš uztic.

Es smaidu.

– Viegli. Viņš man to iedeva. Tāpēc laukumu atstāju tukšu. Viņš lūdza, lai pirms došanās uz darbu pierakstītu savu uzvārdu ar roku un noliktu uz naktsskapīša.

Segmuzovs pakasa degunu. Šaubas acīs.

– Viņš atteicās man par tevi dot 80%, bet viņš to visu atdeva tev?

"Jā," es nejauši paraustu plecus. "Es lūdzu jūs to man iedot, lai es kā uzņēmuma īpašnieks varētu jums atteikt apvienošanos." Rakstiskā formā.

Ians sāk smieties.

– Ahhh... nu, šī iemesla dēļ es to varēju dot. Haha... Kāds muļķis. Nu. Visa viņa kompānija tagad ir manās rokās bez piecām minūtēm. Notārs jau gaida. Vēl nedaudz, un ar viņu viss ir beidzies. Tu to izdarīji. Gudra meitene, viņš man saka. – Jā. Tas bija tavs tēvs, kurš ieteica man tevi nosūtīt uz bāzi.

Es skatos uz viņa seju šīs atklāsmes brīdī un priecājos, ka liktenis mani atņēma no šī cilvēka.

"Tiešām," viņš pasmaida. "Vispirms viņš jūs man piedāvāja, un tad es viņu sabojāju un, varētu teikt, atņēmu jūsu biznesu." Tad viņš to atgrieza. Man tevi vajadzēja...

– Ļauj man iet! – es kliecēju, no visa spēka sperdams zem Segmuzova uz gultas, uz kuras viņš mani viegli uzsvieda.

Viņš berzē ar roku pār manu ķermeni, liekot man veikt jaunus mēģinājumus pretoties. Es zinu vienu lietu, es nepadošu dzīvs!

Nekad!

"Īans mani atradīs un nogalinās!" – nez kāpēc dusmu lēkmē kliecēju uz viņu, cenšoties iekost viņam rokā.

Es zinu, ka tas viņu drīzāk saniknos, nevis nobiedēs, bet es nevaru palīdzēt.

– Nopietni? – viņš nosmej, apskaujot mani sev klāt un iekodis lūpā tik stipri, ka no acīm izlido dzirksteles.

Es dungoju, mēģinot ar rokām atgrūst viņu no sevis, bet viņš mani tikai ciešāk piespiež pie krūtīm.

Un pēkšņi viņš ļauj man aiziet no zila gaisa. Viņš atraujas, paliekot man blakus.

– Vai viņš visu izdarīs tavā vietā? – viņš ieinteresēts jautā. – Un tu? Ko tu esi gatavs darīt brīvības labā? Vai esat gatavs viņu iestatīt?

Ians nokāpj no manis, atstājot mani vienu. Es ātri izrāpos no gultas, baidoties, ka šis cilvēks var pārdomāt un atgriezties pie manis. It kā tas palīdzētu.

– Esmu gatavs uz visu! – Es viņam uzspļauju.

"Tad, mazulīt, tas ir cits stāsts." "Es jums piedāvāju darījumu," viņš mīli saka.

Viņa sejā parādās labsirdīga izteiksme.

– Kurš? – Es mirdzu acīs, turpinot sēdēt uz grīdas.

Viņš atgriežas pie galda un aizdedzina jaunu cigāru, atver viskiju un izņem jaunu glāzi.

Tikai tagad saprotu, ka draudi ir pārgājuši. Varbūt viņš nedomāja mani izvarot? Tikai lai mani iebiedētu, lai es ātri piekristu viņa priekšlikumam?

– Atnesiet man visus dokumentus par viņa uzņēmumu, mani interesē akcijas, pilnvaras, līgumi. Visa dokumentācija. Nevis čekus un kopijas, bet reālus reālus dokumentus par uzņēmumu īpašumtiesībām un es jūs atlaidīšu...

Viņš ievēlās, dodot man laiku strukturēt informāciju savā galvā.

– Ko tu ar to domā, vai atlaidīsi mani? – Es neticu, ka tas var notikt.

Vai viņš tiešām atlaidīs? Un vai sertifikāts tiks saplēsts?

Manās krūtīs mostas cerība. Brīvības labā esmu gatavs darīt jebko.

– Laulības apliecība vēl nav reģistrēta. Es to saplēšu un aizmirsīšu par mani, ”viņš pamāj ar papīra lapu rokā. – Tu lidosi kā brīvs putns visos 4 virzienos. Un es pat neprasīšu naudu atpakaļ no tava tēta.

– Ja es atteikšos? – Iepni izslīdu zodu.

– Tu rīt kļūsi par manu sievu. Es tevi ar kaut ko uzpumpēšu un oficiāli nosūtīšu veģetēt uz slimnīcu. Vai arī vēlaties doties uz bordeli? Kur tu izvēlies?

Viņa sejā ir nejauks smīns. Skaidrs, ka viņš nejoko. Kāpēc gan citādi es viņam piekāptos?

Man cauri ķermenim pārskrien zosāda.

Man īsti nav izvēles. Vienkārši piekrīti.

– Kur es ņemšu šos sasodītos dokumentus? Traks? ”Viņš droši vien glabā tos kādā seifā,” viņš no manis izplāpā.

– Seifā. Birojā. Visticamāk, atslēga atrodas viņa rakstāmgaldā... Neesi stulbs, tu to atradīsi.

Tāpēc mani tik viegli iedeva viņa rokās. Un Matilda izrādījās tik mīļa un labsirdīga. Iestatījums. Visapkārt ir tikai maldināšana.

Dokumenti nav viltoti. Tās ir īstas. Es tos visus izņēmu no seifa, pirms devos satikt Segmuzovu, izsverot plusus un mīnus. Viņa tajā brīdī nebija mājās...

41. nodaļa

– ES varu iet? – pagriežos pret Segmuzovu, kurš steidzīgi uzmet plecos jaku un gatavojas iziet no kabineta.

"Protams, mans dārgais," vīrietis pasmaida, plaši izplešot rokas uz sāniem, it kā viņš būtu saticis mīļu viesi. – Es varu palūgt Maksam braukt uz galamērķi. Vai jums tas patiktu?"

Viņa smaids ir tik plats, ka redzami visi zobi. Protams, kāpēc skumt?

Jo labāk viņam tagad ir, jo sliktāk man.

– Kur tu dosies? Uz Beisu? – viņš ņirgājas, nemaz to neslēpdams. – Vai uz lidostu? Vai man vajadzētu izmest naudu pie biļetes? Kā pateicību noorganizēšu arī biļeti.

"Sakārtojiet savu elli. Tu esi ceļā uz turieni!"

Manas krūtis deg. Es gribu, lai viņš sadeg dzīvs un krīt pelnos pie manām kājām...

Putrefaktīvs tārps, kas saindē ābolu, līdz tas tiek pildīts un mirst no rijības.

Pats nepatīkamākais ir tas, ka viņš uzminēja manu nākamo impulsu. Es lidoju prom.

Seifā bez dokumentiem atradu aploksni ar aviobiļeti uz Dominikānas Republiku uz mana vārda un viesnīcas talonu uz mēnesi. Atgriešanās biļetes nebija. Bet droši vien tas vēl nav vajadzīgs?

Nedaudz naudas, pietiks biļetei turp un atpakaļ, ja

nepieciešams.

Nav piezīmju vai atvadu žestu.

Bejs mani vadīja no ēnas, neparādot savus tālākos nodomus.

Es varu viņu saprast. Es uzreiz nestāstīju par Segmuzovu un vienošanos ar viņu, un Bejs man vairs neuzticējās.

Tas mani patiešām satracināja un aizkaitināja, bet es neuzdrošinājos iebilst pret to.

Mana dzīve bija viņa rokās.

"Atdodiet man sertifikātu," es viņam skarbi saku. – Pēc vienošanās. Un mēs šķirsimies mierīgi un uz visiem laikiem.

"Un manas acis jūs nekad vairs neredzētu!"

Uz viņa lūpām spēlējas smīns. Ians nesteidzas man dot to, ko es vēlos.

Manās acīs parādās bailes. Vai tiešām viņš nepildīs savus solījumus? Vai viņš tiešām padarīs viņu par savu vergu?

Rokas trīc no nervu spriedzes. Es iekožu lūpās.

Nedaudz atbrīvojos tikai tad, kad man priekšā stāvošais vīrietis iespiežas žaketes iekšējā kabatā. Tomēr viņš to paņēma sev līdz.

Mana galva griežas no prieka.

Viņš izņem saburzītu papīra lapu, atloka to un skaļi nolasa:

"Mana neveiksmīgā sieva Alisa Jevgeņijevna," viņš paskatās uz mani un piemiedz aci. – Potapova. Es priecājos iesniegt šo dokumentu, kas apliecina, ka Janas Valerijeviča Segmuzova laulība ar mani nenotika.

Paķeru papīru un, pārliecinoties, ka tas ir tas pats sertifikāts

ar manu parakstu, saplēšu to mazos gabaliņos un izmetu tuvākajā miskastē.

ES esmu brīvs. Beidzot. It kā dzelzs važas mani aizturējušas pēdējās dienās.

Pat Īana rokās es domāju, kā izkļūt no šīs situācijas...

* * *

– Kāpēc man tas ir vajadzīgs? – Skatos uz farmācijas firmas pārejas līgumu, ko Bejs uzlika man blakus spilvenā.

Viņš mani pamodināja agri no rīta, klauvējot pie manas istabas durvīm un noliekot dokumentu man priekšā gultā, kamēr es mēģināju saprast, ko viņam tik agri no manis vajag.

"Jūs teicāt, ka viņam vajadzīga kompānija." "Šeit, es parakstīju," viņš man atbild. – Oriģināls. Nekādu triku. Kā prasīts.

Vēl nav astoņi, bet istaba jau ir gaiša.

Ians ir ģērbies krekļā ar džinsiem, noskujijs un sveigs. Salikts un gatavs. Kāda jēga?

Es skatos uz dokumentiem ar miegainu skatienu un nesaprotu.

– Runājot par? Par ko?

Apsēžos uz gultas, paņemu līgumu un sāku pētīt dokumentu.

Patiešām, kā teica Jangs, uzņēmums tiek nodots pilnas personas īpašumā, kas jānorāda tukšajā rindā un visi viņa dati jāpievieno pēdējā lapā. No vienas puses, līgums ir pilnībā pabeigts.

Es to lasu. Dod visu. Visas uzņēmuma akcijas. Īpašniekam nekas neatliek. Bet viņš vienkārši uzdāvina kompāniju un

izrādās... Kāds joks?

Vai viņš vienkārši ir gatavs atteikties no sava uzņēmuma?
Prieks manis?

– To viņš gribēja. Vai ne? – Bejs pagriežas pret mani.
Es nedroši pamāju.

"Jā," es atbildu, atgriežot savu neizpratni uz vienošanos.

Noteikti ir kaut kāds iestatījums.

Šis uzņēmums maksā daudz naudas. Vai Bejs tiešām ir gatavs
no viņas atteikties manis dēļ?

Es mēģinu saprast viņa viltību, lūkojoties uz mierīgo vīrieti
manā priekšā. Ne viņa kustībās, ne acīs ne pīles nenoteiktības.
Tātad, es domāju par visu. Tātad, esmu gatavs.

Pēc tam, kad viņš noklausījās manu stāstu par laulības
apliecības parakstīšanu ar Segmuzovu, Ians bija ļoti maigs pret
mani.

Bet tikai pirmās piecas minūtes.

"Hei, mazulīt... Nāc šurp," viņš teica, vilkdams mani sev klāt
aiz pakausi.

Viņš mani maigi un godbijīgi noskūpstīja, it kā
apliecinādams, ka viss tiek kontrolēts.

– Viss ir kārtībā. "Es esmu ar tevi," viņš man čukstēja.

Un tad viņš devās gulēt, atsaucoties uz nogurumu. Kad nācu
nākamais, viņš mani nelaida iekšā, sakot, ka jau gul.

Nēēēē. Visam ir iemesls.

– Jan, kas par lietu? Vai varat pastāstīt, kur ir loms, lai es
vismaz kaut kā būtu gatavs tam, ka Segmuzovs to atklās un

saplosīs?

Ians pienāk klāt un apsēžas man blakus uz gultas.

"Nav nekāda nozvejas," viņš maigi saka, uzliekot roku uz mana pleca. – Ja jūs nesaprotat, viņš sākotnēji plānoja nozagt manus dokumentus. Viņu neinteresē tu. Jums vairs nav no kā baidīties. Bordelis, tā briesmīgā uzvedība, tas viss bija tikai spēle jums. Viņam vajadzēja, lai jūs saprastu savu stāvokli un darītu visu viņa labā. Lūk. Ņem to. "Viņš paņem līgumu no gultas un ieliek man rokās. – Pēc tam, kad tu viņam iedosi dokumentus, viņš tevi atlaidīs četrpāpus, es apliecinu.

Ians noskūpst manu templi un pieceļas.

"Es iešu strādāt," viņš steidzīgi saka. – Es tev atstāju brokastis pannā. Taksometra nauda uz naktsskapīša. Es sazinājos.

Īsi, skaidri, pie lietas. Ne vārda par mīlestību vai ko tamlīdzīgu.

Es jūtos pietiekami slikti, kāpēc jūs joprojām mani spīdzināt? Viņš iziet, un man tas nozīmē sarunas beigas. Bet...

"Ian," es viņam kliežu, un viņš nekavējoties apstājās.

– Jā?

"Bet Segmuzovs prasīja visu kompāniju," es tikko dzirdami piebilstu. – Un šeit ir tikai viens.

Es jūtos mežonīgi neērti, neērti, riebjas pret sevi. Bet ko es varu darīt?

Viegls smaids skar Beisa lūpas. Un manas iekšas ir aukstuma pilnas. Es jūtu viņa atslābumu. Esmu pārliecināts, ka es viņu vienkārši vēl vairāk atgrūdu.

„Es domāju, ka tu nejautāsi,” viņš pasmaida, parādot mazo atslēgu plaukstā. – Es grasījos to atstāt uz naktsskapīša ar naudu...

Vīrietis atgriežas gultā un noliek atslēgu uz spilvena.

– Seifa atslēga. Ir dokumenti par visiem maniem uzņēmumiem. Tur ir arī viņu pilnvaras. Viņiem pietiks, lai viņš ātri pārreģistrētos. Neuztraucieties. Ņem visu. Vakar noņemu nevajadzīgo... Atstāju tikai nepieciešamo.

Bays atstāj, atstājot mani gultā ar attālinātu seju.

Skatos uz atslēgu, uzņēmuma līgumu, skatos pa istabu, meklējot risinājumu, it kā to varētu atrast pie sienām vai griestiem. Un es jūtos neomulīgi. It kā viņš atstāj man kādu izvēli.

Bet kuru?

Apstulbusi sēžu uz gultas, lasu līguma nosacījumus un saprotu, ka nekādi ķerumi nav.

Varbūt citos līgumos ir kāds robs? Es metos lejā un izmantoju atslēgu, lai atvērtu seifu pirmajā stāvā.

Visi dokumenti ir vietā. Es to pārlasu atkal un atkal, vienu pēc otra, meklējot vismaz kādu nojausmu, kur būtu iespējams atgriezt uzņēmumu pēc tā nodošanas. Bet tādu nav... Standarta līgums, cik zinu... Noviržu nav. Visi ir parakstīti.

Maz ticams, ka viņš parakstīja kreiso. Citu pieņēmumu vispār nav. Es neesmu jurists, es nezinu, kā pārreģistrētu uzņēmumu atdot citai personai.

Kas man būtu jādara?

Ians varētu mani kaut kā atbalstīt, paskaidrot, ko darīt, kā uzvesties, bet viņš... es nezinu.

Viņa uzvedība man ir saistīta tikai ar diviem iespējamiem faktoriem:

a) viņš patiešām gāja uz to un atdeva visu uzņēmumam, un viņam bija grūti sazināties ar mani no rīta šī fakta dēļ.

b) dokumentos ir aizķeršanās, par kuru es nezinu, un tas varēja atklāties sapulcē, un tāpēc Īans no manis izvairījās. Viņš labprātāk pakāpās malā un ļāva viņam peldēt tālāk vienam.

c) Es neesmu pārliccināts, ka viņš gribēs mani redzēt pēc notikušā. Varbūt tas bija viņa mājiens?

Vai viņš nolēma atdot savus uzņēmumus?

Ne īsti. Neviens to neatdos.

Vai arī viņš to atdos?

Es esmu neizpratnē par viņa uzvedību. Tas ir tests vai kā? Vai man iet ar dokumentiem pie Segmuzova vai ne? No otras puses, viņš varēja sev pateikt, kas man jādara, kāpēc organizēt šīs spēles? Tātad spēļu nav. Tātad viss ir caurspīdīgs un vienkāršs...

42. nodaļa

Visā lidmašīnas salonā skan skaļš telefona zvans. Steidzīgi meklēju to savā mugursomā, pārmaiņus velkot dažus priekšmetus klēpī, un vienkārši nevaru atrast to, ko meklēju.

Aiziet!

Mans ejas sēdekļis un divi pasažieri jau bija apsēdušies man blakus, par ko es ļoti priecājos.

Es nezinu, kā es tagad ielaistu cilvēkus savās vietās ar daudzām lietām klēpī.

Viņi jau neapmierināti skatās uz mani, un blondīne pāri ejai joprojām tsking, teatrāli izbolīdama acis.

"Piedod," es izdvesu.

Ēd! Viņa ar mazajiem un zeltneša pirkstiņiem sajuta ekrāna gludo virsmu.

Atliek tikai to pievilkt... ko es daru ļoti smagi.

Smaga dāma, kas iet pa šauru koridoru, uzspiež mani uz elkoņa, un es iemetu ierīci atpakaļ mugursomā.

"Brīnišķīgi," es nomurminu, skatoties uz viņu ar dūsmīgu skatienu.

Piezemēšanās. Tagad nav atgriešanās. Es lidoju uz Dominikānas Republiku, kā Bays nolēma manā vietā iepriekšējā dienā.

Aploksni ar biļeti, talonu un naudu viņš piestiprināja pie seifā esošajiem dokumentiem.

"Neuztraucieties. Ņem visu. Es vakar noņēmu lieko," atceros viņa vārdus ar skaidru nojausmu par šo pārsteigumu.

Nu tad. Viss skaidrs. Viņš vēlas no manis atbrīvoties, lai es netraucētu un netraucētu. Viens no diviem.

Manās rokās ir vientuļa vienvirziena biļete ar ārzemju pasi, ko mamma man atveda agrāk.

"Jā," es saku klausulē, jo man nav laika redzēt, kas zvana.

– Viss ir kārtībā?

Pazīstama balss apņem mani, liekot visam apkārt esošajam troksnim norimt. Es dzirdu tikai viņu, vienlaikus jūtot maigumu un trīci visā ķermenī.

janvāris Tomēr viņš piezvanīja.

Uztraucies. Tātad, vai tas ir nepieciešams?

– Jā.

Kas man viņam jāsaka? Pateikties? Jautājiet, ko darīt? Ko darīt tālāk? Vai mēs būsim kopā, vai arī viņš ir nolēmis šādā veidā no manis atteikties? Tagad ir neērti jautāt... bet vai viņš man atkal piezvanīs?

"Es priecājos," es jūtu sirsniņu viņa vārdos.

Es vienkārši redzu attēlu, kurā viņš smaida.

Tik izskatīgs viņš sēž pie galda, ēd kartupeļus no kafejnīcas un smejas par kādu joku.

Manas atmiņas par viņu un mani, sēžot kafejnīcā, tagad ir daudz vērtas. Iepriekš tā šķita parasta diena. Un tagad... Viens no svarīgākajiem.

Es ļoti labi atceros, cik mīli viņš toreiz izskatījās. Smaragda

acis, pievilcīgas, burvīgas.

Un es tikai domāju, kā izklūt no Segmuzova skavām, nepamanot ne viņu, ne pārējos.

Ja mani varētu atgriezt tajā laikā, es būtu uzvedusies savādāk. Es nebēgtu, es viņam pilnībā uzticētos.

Kā es gribu viņu apskaut. Pieglaudies un nelaid vaļā.

Es negribu aizlidot. Gribi viņu!

Paskatos salonā. Joprojām puspilna. Man vēl būs laiks. Es metos no savas vietas, pielecot un ļaujot steidzīgākajiem pasažieriem doties uz lidmašīnas aizmuguri.

Uztraukums aug.

– Es tev piezvanīšu, kad apsēdīsies. "Vairs nevienam necel klausuli," viņš man saka, atgriežot mani no pasakainās nerealitātes savā vietā.

Tas ir tā, it kā tas to aizzīmogo. Un es atkrītu

Vai viņš tiešām vēlas redzēt mani sev blakus? Vai tu priecāsies, ja es atgriezīšos?

Vēlme skriet pie viņa iztvaiko. Es saprotu, ka neesmu par to pārliecināts.

Zvans beidzas. Un man pat nav laika kaut ko teikt.

Viņš atzvanīs.

Viss jau ir savās vietās. Konduktori pārbauda jostas, pa ceļam aizverot rokas bagāžas nodalījumus. Gatavojas pacelšanās brīdim.

Viņi pievērš man uzmanību, rādot ar pirkstu uz manu jostu.

O jā. Es piesprādzējos un pamāju. Jaunā diriģente ar smaidu

sejā dodas tālāk.

"Lūdzu, izņemiet austiņas," viņa saka vīrietim, kurš sēž otrpus krēslam.

Šajā brīdī Īans atzvana, es uzreiz atbildu:

– Es gribēju teikt, ka tas ir traki...

– Aliska, mans puncītis! – mani pārtrauc rupjš baritons. Nevis

Yana.

Es noliku telefonu un paskatos uz numuru. Nebija tā, ka es viņu neatpazīnu, bet biju pārliccināts, ka tas bija Bejs.

Segmuzovs. Un tāpēc jums bija tas gods piezvanīt viņam tieši tajā brīdī?

– Vai tu apzinies, ka nedzīvosi, mans dārgais? – viņš maigā balsī saka. – Un es nogalināšu tavu līgavaini. Vispirms tu, tad viņš.

Viņš to saka mierīgā, bet šausmīgi bīstamā tonī, izraisot paniku visā manā ķermenī.

It kā es būtu uz bezdibeņa malas un viņam ir spēks mani virzīt uz priekšu.

Tāpēc Bejs teica, ka neatbild uz tālruņa zvaniem. Vai jums izdevās kaut ko darīt, reaģējot?

"Pastiepiet roku," es pasmaidu.

Tas ir biedējoši, bet mums ir jātur latīņa! Vismaz kādreiz tev vajag viņam atbildēt viņa paša tonī!

Viņš man sagādāja tik daudz sāpju. Vismaz tagad man viņš ir jānoliek viņa vietā.

– Jau. Mani cilvēki ir izklaidējušies. Visur," viņa čuksti

iespiežas manī, saindējot visas manas iekšas, tā ka man sāk palikt slikti no bailēm. "Viņi pārbaudīs katru katras mājas pagrabu šajā valstī un jūs atradīs." Tavi draugi, ģimene, paziņas. Beja māja jau ir pārbaudīta. Ja tu būtu tur...

Manās acīs kļūst tumšs. Viņš zina, kā nobiedēt un apspiest, jūs nevarat palīdzēt.

"Bāc tev," es norūcu un noliku klausuli.

Es dauzos no apziņas, ka Segmuzovs mani meklē, no sapratnes, ka viņš jau bija Beisa mājā.

Ko darīt, ja es nolēmu atgriezties? Es būtu pabeidzis.

Sākas pacelšanās, un viss, par ko es varu domāt, ir Bāze. Lidmašīna paātrinās, visa kabīne dreb no drudža, gaismas nodziest, neko labu neliecinot, īpaši bailīgie pasažieri met konfektes mutē, un es skatos ārā pa logu.

Ko viņš izdarīja? Kā jūs ierāmējāt Segmuzovu?

Viņam draud briesmas. Mums ir jābrīdina!

Izsaucu zvanīšanas pogu un paskatos uz telefonu. Zvans nāk.

Aiziet. Ņem to.

Salonā ir skaļš troksnis, daudzi sēž ar aizvērtām acīm, un es tikai sekoju zvanam.

Ja tas nebūtu Segmuzovs, bet Īans, tad viņš būtu dzirdējis manu absurdo, nelaikā, pilnīgi nevajadzīgo atzīšanos.

Es atzīstu sev, ka mans impulss bija pārāk pārsteidzīgs. Un es priecājos, ka nerasniedzu savu mērķi.

Signāls pazūd. Zvans nenotiek.

Un mans prāts paliek tukšs. Es atliecos krēslā un aizveru acis

kopā ar pārējiem.

Es darīju visu, ko varēju.

Bejs nav muļķis. Viņš pats visu zina. Viņam mans brīdinājuma zvans nav vajadzīgs.

Viņš var tikt galā. Konkrēti, lai nenovirzītu viņa uzmanību, viņš mani aizsūtīja. Tagad viņš var pilnībā koncentrēties uz atriebību Segmuzovam, un es to gaidīšu citā valstī.

Tikai tagad saprotu, ka ļaunākais jau aiz muguras.

Priekšā ir bezrūpīgas dzīves mēnesis. Jūs varat atpūsties. Kas notiks tālāk? Bejs solīja piezvanīt pēc 10 stundām. Tad viņš jums pateiks, ko darīt. Pa to laiku es skatos ārā pa logu un priecājos, ka lidoju uz jaunu siltu zemi, atstājot visas sliktās lietas aiz sevis.

43. nodaļa

"Miss," es dzirdu sev blakus vīrieša balsi ar svešu akcentu un atveru acis.

Es guļu slapjā peldkostīmā sauļošanās krēslā pie koplietošanas baseina, sauļojos saulē un šķietami izbaudu savu atvaļinājumu. Manas viesnīcas melnādains darbinieks baltā uniformā noliecās pār mani ar paplāti uz rokas.

– Kas? – Es mēģinu saprast, kas viņam vajadzīgs.

Jaunais puisis stāv taisni saules staros, tāpēc jūs nevarat redzēt, ko viņš mēģina man parādīt ar roku, kas ir atbrīvota no paplātes. Ir pamanāms, ka viņš žestikulē, bet ko tieši viņš rāda – mēģiniet paskatīties tuvāk.

– Kokteilis? – beigās viņš atrod pareizo atbildi uz manu jautājumu.

"Nē," es atbildu un apmetos uz vēdera un uzreiz par to aizmirstu.

Katru dienu viņi piedāvā šos krāsainos dzērienus caurspīdīgās augstās glāzēs visā viesnīcā. Pat ja neņem vērā dīvaino sārmu, es nicinu brilles. Nekad nevar zināt, kurš no tā dzēra pirms manis. Es kaut kā nespēju noticēt, ka cilvēki šeit zina, kas ir sanitārā darbība.

Es aizveru acis, apglabādama blūzē, kas novietota zem manas galvas. Domas pastāvīgi atgriežas pie Īena. Abi.

Esmu šajā viesnīcā jau vairākas dienas, un es neesmu

dzirdējis vai dzirdējis par Beisu. Kā viņš solīja ierodoties, viņš neatzvanīja, un es viņam piezvanīju tikai dienu vēlāk, tiklīdz man bija iespēja papildināt numuru. Abonents vairs nebija abonents. Gan tajā dienā, gan nākamajā.

Mani mocīja neskaidras šaubas par viņa pazušanu, un es ļoti cerēju, ka ar laiku kaut kas kļūs skaidrāks.

Tas varētu būt jebkas, sākot no personiskas nevēlēšanās vairs ar mani sazināties, līdz piespiedu apstākļiem. Un man nepatika neviena atbilde.

Gaidot viņa zvanu, es sauļojos pie baseina, staigāju pa pludmali un plašo viesnīcas teritoriju, izbaudot vietējo skaistumu un vienmēr atgriežoties atmiņās.

Reizēm parādījās ļoti smagas domas, kur atvaļinājums tuvojās beigām, un viņš man nezvanīja.

Un tas mani grauza ar smacējošu pārliecību, ka es viņam neesmu vajadzīga.

Viņš būtu zvanījis. Jebkurā gadījumā es būtu zvanījis. Vai tā ir?

Jans man tikai vienu reizi teica, ka neatdos mani Segmuzovam, bet ne reizi, ka esmu viņam vajadzīga.

Vai tā nav atbilde uz manu jautājumu?

– Nem to! Garšīgi. "Es tev uzdāvināšu našķi," es dzirdu vīrieša balsi no tuvējā krēsla.

Es paceļu galvu, pētošu skatienu pārlaidu savai figūrai un skaistajam izskatam un atgriezos savā vietā.

– Paldies, vietējos kokteiļos ir daudz sīrupa. Man par saldu,

mierinājuma labad paliku rokas zem galvas.

"Un es varu samaksāt par savu kokteili, ja nepieciešams."

Es dzirdu sauļošanās krēsla čīkstēšanu sev blakus. Es mēģinu atcerēties, cik sen šis puisis gulēja man blakus.

Kad es ieņēmu šo vietu, tās tur nebija. Cik daudz laika ir pagājis kopš tā laika?

Dažas stundas.

"Vai tad es drīkstu jūs palutināt ar kaut ko stiprāku?" – vīrietis nenomierinās. – Starp citu, es esmu Antons.

Viņa balss ir ļoti tuva. Vai viņš pabīdīja krēslu tuvāk? Kāpēc viņš pēkšņi kļuva tik tuvs?

"Paldies, Anton, bet es nelietoju daudz alkohola – es viņu neiepazīšu."

Es pagriežos otrā virzienā.

Nav vēlmes iepazīties.

Taču vīrietis daudz neatpaliek.

"Tad varbūt jūs pievienosities man ekskursijā?"

Bet tas ir interesanti. Atgriežos pie iespējamās kopīgās ekskursijas objekta, atkal ar interesi uzlūkojot to.

Zilas acis, taisns deguns, plati vaigu kauli. Īsmatains.

–Kur tu dosies?

Es pēkšņi saprotu, ka nekad neesmu tikusi ārā no viesnīcas. Bet tas būtu vajadzīgs. Kāpēc Koščejam vajadzētu nīkuļot pie lādes, ja lādes nav?

– Uz Saonas salu. Individuāla ekskursija. Viņi saka, ka no turienes paveras lieliski skati. Ir pat pazemes ala! Es gribu tur

nopeldēties. Viņi saka, ka tas ir viegli.

Ļoti interesanti. ES ietu. Īpaši intriģējoša ir zemūdens ala.

–Ar ko tu iesi?

Būtībā, kāpēc man vienai viesnīcā veģetēt, ja varu kaut kur aizbraukt ar viesnīcas kaimiņu? Viņš mani nenogalinās. Viņam vēl ir jāatgriežas.

– Ar brāli. Mēs abi esam šeit. Vai tu esi viens?

Priekšplānā izvirzās mokoša piesardzības sajūta. Man acu priekšā parādās Segmuzovs, pēc kura es esmu ne tikai piesardzīgs pret visiem, bet gan mega piesardzīgs.

"Draugs atrodas tuvējā viesnīcā," es meloju. plakstiņu nepasitīnot.

"Tad paņemiet draugu," Antons priecājas, un es esmu apmaldījies.

Sasodīts, kāpēc es par to neiedomājos? Protams, viņš piedāvās viņu ņemt līdzī.

Es nāku klajā ar jaunu attaisnojumu. Pārceļos sēdus stāvoklī. Labāk tā domāt.

"Viņa ir kopā ar savu vīru," es atrodu ātru atbildi. "Tāpēc mēs atrodamies dažādās viesnīcās."

"Žēl," viņš sakož zobus. – Nu tad. Esmu 204. 1. stāvā. Rīt plānojam izbraukt no rīta 10-00. Pievienojies mums.

Es pamāju. Es nāku pie prāta.

– Es, Alise no 10. Es būšu ar tevi 9:45.

– Piekritu. Vai šī ir jūsu VIP villa? – viņa acis iedegas. – Pie baseina?

– Jā.

Īans centās iekārtot mani ērti... Mans kakls jūtas saspiests.

Un sirds reaģē ar satraucoši strauju pieskārienu.

Kur tu esi, Ian? Vai tev viss ir kārtībā?

Vai tevi nesagūsti ja Segmuzovs, kā viņš to darīja ar mani? Vai viņš par tevi nīrgājas?

Pamanījis, ka karājos vienā pozā ar attālinātu skatienu, Antons no manis atvadās, paņēma divi un dodas uz galvenās ēkas pusi.

Es eju uz priekšu garām pirmajai ēkai ar vairākiem balkoniem, atstāju aiz sevis vēl vienu baseinu un eju tālāk gar bāru jūras virzienā.

Manā priekšā aug kaskādes bezgalības baseins, kas plešas simtiem soļu uz priekšu, dodas lejup. Ūdens virsmas vidū ir nelielas mājiņas.

Mana villa ir pēdējā, tajā ir vairāk ūdens vietas nekā pārējās.

Es varu iziet tieši no savas istabas un peldēties savā seklā baseinā. Ir arī sauļošanās balkons.

Šoreiz apkārtnē plūncājās bērni un es devos uz citu klusāku vietu.

– Nāc, Bāze. Kur tu esi? – nočukstu zem deguna, izvelkot telefonu no seifa.

Zvanu nebija. Viņš nezvanīja. Tukšs. Pavisam.

Segmuzovs ir melnajā sarakstā, tāpēc es nezinu, vai viņš mēģināja man vēlreiz piezvanīt vai nē. Arī no citiem numuriem viņi nezvanīja.

44. nodaļa

Mēs ar Antonu visu dienu pavadām ekskursijā uz krāsaino salu.

Bezgala skaista paradīze, kas atrodas Karību jūrā, uz kuru aizkuģojam pāris stundu laikā. Tirkīza jūra, smilšu balta un mīksta kā milti. To visu ierāmē palmas, kas sliecas pret ūdeni.

Bounty ir debesu bauda.

Gide, kas mūs pavadīja uz kuģa ar Antonu un pārējiem tūristiem ziņo, ka tieši šeit tika filmēta bēdīgi slavenā šokolādes tāfelītes reklāma.

Es tam labprāt ticu. Lai gan es nebūtu pārsteigts, ja šie ceļveži tā teiktu par visām salām.

Antona brālis, ak, pārsteigums, pēdējā brīdī atteicās viņam pievienoties, atsaucoties uz iepazīšanos ar kaimiņu un plānoto kopīgu ekskursiju uz citu vietu.

Tātad vēl labāk.

Uz salu ar vēsmām aizbraucam ar divstāvu kuģi, ieņemot vietu apakšējā klājā, kur ir mazāk cilvēku. Ja es būtu iepriekš zinājis, ka būsīm vismaz divdesmit, es izvēlētos citu izklaidi.

Bet ala... Antons apsolīja zemūdens alu. Tam vajadzētu aptvert visu diskomfortu.

Izrādās, ka šajā brīnišķīgajā vietā nav nevienas viesnīcas, ir tikai zvejnieku ciemati. Visu sabojā lielais tūristu skaits, kas staigā gar krastu. Brīnišķīga summa! Kur vien skaties, palmā

kāpj tūrists.

Un kāpēc visi nolēma šeit ierasties šajā dienā?

Pastaigājušies starp palmām un nofotografējuši skaistas vietas, kuras tūristi vēl nav ieņēmuši, mēs ar Antonu atgriezāmies uz kuģa. Tikko pienācis laiks pusdienu pārtraukumam: uzkodas miežu ar zivju gardumu un cepumus desertā.

Visi atpūtnieki ieņem saulšānās krēslus uz augšējā klāja, periodiski lecot ūdenī un atvēsinoties pēc kaitinošas karstās saules, kas dienas laikā bija vispilnīgākā. Mēs pievienojamies pārējiem, bet tikai ieņemam vietu ēnā.

Ar Antonu izrādās vieglāk, nekā biju gaidījis. No bijušā neatlaidīgā puisi nebija palicis nekādas pēdas. Manā priekšā parādījās inteliģents, izsmalcināts vīrietis, dažos punktos saprātīgāks par mani, spriežot pēc viņa stāstiem par viņa iepriekšējo dzīvi. Ar viņu ir diezgan interesanti.

Laikapstākļu tēma nebeidzas, ieplūstot preferencēs, ar kurām dalāmies viens ar otru līdz vakaram. Dzeram bezmaksas kokteiļus, papļāpājam ar citiem pāriem un izbaudām atpūtu pilnībā.

Tā es uzzinu, ka Antons ir snovborda entuziasts un katru ziemu brauc uz kalniem braukt. Viņam pat ir dzīvoklis Sočos, kas iegādāts tieši sava hobija dēļ. Antons ir projektu vadītājs, kurus viņš nenorāda, un es nejautāju. Man vienalga.

Es savukārt viņam saku, ka pirmo reizi esmu tikusi ārā tik tālu no mājām un plānoju turpmāk ceļot vairāk. Es klusēju par savu ģimeni, tāpat kā es nerunāju par savu darbu vai mācību trūkumu.

Vakarā mūs gaida vietējo pamatiedzīvotāju iestudēta izrāde

krastā. Tas viss ir iekļauts iegādātajā ekskursijā un nav jāveic papildu maksājumi.

– Bet kā ar alu? – Es atceros par viņu kādu brīdi, kad iestājas krēsla.

"Viņas tur nav," vīrietis pasmaida, apsēžoties man blakus uz visiem izklātā paklājiņa.

Visi pulcējas vienuviet, pamazām kāpjot augšā no kuģa, lai skatītos izrādi ar uguni un dīvainām dejām. Vēlāk tiek pievienots krāsains salūts.

– Tu man meloji? – Es pārsteigumā mirkšķinu. Viņš likās tik godīgs un sirsnīgs. – Kā tā?

Jaunais vīrietis parausta plecus, ar nožēlu skatīdamies uz mani.

– Atvainojiet. Citādi jūs nepiekrītu.

Un es neesmu dusmīgs. Viņam ir pilnīga taisnība. Viņam nebija nekādu iespēju mani pierunāt doties šajā ekskursijā, ko es nemaz nenožēloju, ka izkluvu pēc viņa ieteikuma, kaut vai krāpnieciski.

Es nošņācu, pieklājības labad sūcu vēl piecas minūtes un smejojot viņam piedodu.

Pirmo reizi pēc ilga laika mans nemiers mani pamet, un es vienkārši jutos labi.

Un tad skatāmies brīnišķīgu priekšnesumu naktī, kas beidzas pēc pusnakts un tikai tad visi tiek savākti uz kuģa un braucam atpakaļ.

Bet pirms es paspēju aizdomāties, ka viss spilgtākais un

interesantākais ir beidzies, iedegas spilgtas gaismas, skaļa mūzika izplatās pa visu jūru, mūsu ūdens transports acumirkļi transformējas. Plaša ballīte sākas ar alkoholu, dejām, un tas ir vēl neaizmirstamāk nekā dienas ekskursija.

Mēs ar Antonu dejojām ārzemju mūzikas pavadījumā līdzās pārējiem jauniešiem, dalāmies emocijās no dienas un baudām viens otra kompāniju.

Kādā brīdī viņš apskauj mani sev klāt un nelaiž vaļā. Ātrās dejas beidzas, ieplūstot savās, individuālajās, neskatoties uz ātro melodiju un apkārtējo jautrību.

Patīkami šūpojamies savā ritmā, ļaujoties vieglai alkohola, mūzikas un kopīga piedzīvojuma eiforijai.

Viesnīcā ierodamies no rīta, jo pa ceļam piestājam pie lielveikala, lai iegādātos papildus porciju alkohola. Mums ir jautri un nevēlamies pārtraukt jautrību.

Tiklīdz izkāpjām no minivena, mani pavada uz villu kāds galants kungs, atrodoties netālu no galvenās ieejas viesnīcā.

Garīgi es pieņemu, ka viņš var mēģināt palikt kopā ar mani, bet es noteikti nolemju, ka neatkarīgi no tā, cik labi es jūtos ar viņu tajā dienā, es šodien ne ar vienu seksu.

Mēs abi stutējam pretim galamērķim, skaļi smejojoties un izsakot sarkastiskas piezīmes viens otram. Antons man apliecina, ka, tiklīdz viņš mani atlaidīs, es nokritīšu un necelšos – tikai pateicoties viņa atbalstam, es palieku kājās. Es ļoti labi jūtu, kā viņš turas pie manis, visu laiku klupdams un cenšoties nokrist, un esmu gatavs strīdēties līdz galam.

Apmēram pusstundas laikā nesteidzīgā solī tiekam līdz manai mājai, un, kamēr meklēju durvju atslēgu, paspējam līdz dibenam notecināt nopirktā viskija un kolas paliekas. Turklāt es malku kolu, un Antons dzer tīru alkoholu.

Un tas izrādās velti.

Es ilgi kladzinos pie durvīm – joprojām nevaru atrast atslēgu. Antons jau diezgan daudz iekārtojas uz mana pleca, kaut ko neizteiksmīgu murminādams, un manu plecu tur pie durvīm... Tāpēc, kad zem mana spiediena atveras durvis, mēs iebrāzāmie istabā un gandrīz nokrītam uz grīdas starp neķītriem kliezdzieniem, turot viens otru un skaļi smejojot .

"Šī ir skaista diena," Antons miegaini nomurmina, ievēkot mani savās rokās. – Ar skaistu meiteni tik neaizmirstamā rītā. Greznākā vieta.

Man ir grūti atšķirt viņa vārdus, tāpēc es cenšos noturēt mūs abus kājās un ieslēgt istabā gaismu. Tad mēs atkal gandrīz nokrītam uz paklāja, un es nosplauju gaismā, nolemjot, ka bez tās nav slikti.

Uz ielas ir pietiekami daudz laternu, kas apgaismo daļu telpas un pirms rītausmas krēslu.

–Tik labi sen nav bijis...

Atkal vārdu kopums, ko man ir grūti saprast.

Pirms es to pamanu, es jau jūtu viņa rūgtās, skābās lūpas no viskija un viņa spītīgo mēli, kas mēģina ielauzties manā mutē. Viņš mani tur, neļaujot man atrauties, lai gan paspēj šūpoties. Viņš tik tikko var nostāvēt kājās, bet tomēr skūpstā viņu.

Haha.

"Ei, tu esi piedzēries," es beidzot atraujos, cenšoties būt pieklājīgs. – Ir pienācis laiks tev.

Vīrietis sper soli atpakaļ, šūpojoties vietā un uzturot acu kontaktu ar mani.

Acīmredzot viņš bija ļoti piedzēries. Acis peld kaut kādā straumē, ko nes tālāk un tālāk.

Pēdējās alkohola paliekas viņam izrādījās visnāvējošākās.

– Man... patiktu. Paliec," viņš beidzot man saka.

Par ko?

"Jūsu istaba atrodas divsimt metru attālumā," es ķiķinu. – Ej. Līdz rītam.

Antons nesteidzas doties prom. Viņš turpina stāvēt vienā vietā, ar grūtībām turēdamies vienā vietā.

"Es esmu uz dīvāna," vīrietis mierīgi sola.

Man patiesībā ir mazs dīvāns.

Principā es neiebilstu, ka viņš paliek. Viņš gulēs uz dīvāna līdz rītam. No rīta viņš atvainosies un aizies. Un tad viņš iekritīs baseinā un noslīks...

Antons, nesagaidījis manu atbildi, dodas uz tualeti, kuras ieejas tuvumā atrodas nepieciešamais dīvāns.

"Es pasnaudos..." viņš diezgan miegaini saka.

No viņa ir skaidrs, ka viņš sapņo tikai par miegu. Nu lai tā būtu.

"Labi," es maigi saku, padodoties. – Guli uz dīvāna.

– Nē, tas nav kārtībā! – mūsu sarunā iesaistās vīrieša balss, it

kā gaidot manu atbildi, lai iebilstu.

Es pārsteigumā iekliedzos un lecu vietā.

Es uzreiz atjēdzos.

Es nekad nebūtu domājis, ka tas ir iespējams. Kopā. Es tikko biju piedzēries, un voila, kā stikla gabals.

Pagriezšos pret vīrieša neapmierināto balsi, pamanot tumšo siluetu stūrī. Viņš apsēdās krēslā pašā ēnā. Jūs nepamanīsīt, kamēr nevēlaties.

"Ian," es saku, pārsteigta par viņa izskatu.

Es nedomāju labi. Ko man darīt?

Mana galva ir pilnīgā apjukumā un panikā. Vai viņš redzēja Antonu skūpstam mani?

Kauna karstums pārklāj manus vaigus. Labi, ka nav gaismas.

Esmu pabeidzis. Viņš to tā nesapratīs. Smuki. Cik slikts laiks.

Vismaz dienu agrāk vai vēlāk!

Ians pieceļas no krēsla un briesmas ir jūtas katrā viņa kustībā. Viņš slaucošā solī dodas pretī Antonam, kamēr viņš apsēžas uz dīvāna un tukši skatās manā virzienā.

– Vīrs? – viņš klusi jautā, uzmetot skatienu uz tuvojošos Beisu.

Viņa gods, atšķirībā no manis, viņš nebaidās. Vismaz balss sasprindzinājuma nav, kā arī haotisku mēģinājumu bēgt vai aizstāvēties. Bāze neiet viņam sveicināties!

– Vīrs! – Bejs atbild viņam manā vietā.

Es mēģinu bloķēt viņam ceļu, bet viņš pagrūž mani malā, it kā es būtu kaut kāds piemineklis. Viņš vienkārši pārvietojas, pat nepaskatoties uz viņu.

Ians ir ģērbies baltā kreklā un biksēs. Šķiet, ka esmu sēdējusi vienā vietā kopš manas ierašanās... Gaidi?

"Jančik, nē," es pieskrienu pie viņa, pamanot, ka viņš tuvojas Antonam. – Viņš ir piedzēries.

Nekas gudrāks nenāk prātā. Manā balsī skan izmisums. Tā nav Antona vaina. Es uzvedos nepareizi. Man nemaz nevajadzēja ar viņu doties ekskursijā.

Es piedzīvoju skumjas, melnholiju, izmisumu un entuziasmu. Alkoholam manās asinīs visa šī situācija šķiet nedaudz smieklīga.

"Tu arī," Bejs vēsi atzīmē, izraujot Antonu no dīvāna aiz padusēm un velkot uz izejas pusi. – Ejam pastaigāties. – uzrunā jauneklis.

Viņš mani klaji ignorē, ar savu ķermeni atkal pastumjot malā. Kārtīgi, bet aizskaroši!

– Jan, viņš neko nedarīja! – Es mēģinu attaisnot puisi.

Antons mēģina pretoties, bet viņam tas neizdodas. Kustības ir pārāk lēnas un gludas, viņš karājas uz rokām, ļaujot sevi nest visur. Viņu viegli nostāda uz kājām un izstumj pa durvīm. Durvis ātri aizveras, aizcirtoties ar īpašu troksni, kas liek man saraustīties.

Un mēs paliekam ar viņu vieni. Kopā.

Bāze pagriežas pret mani, un es tveru viņa plēsīgo smīnu laternas gaismā.

Es sarūk. Esmu nobijies. Cik saprotu, žēlastības nebūs?

45. nodaļa

– Tātad tas ir šādi, vai ne?

Ians paskatās uz mani ar plēsonīgu skatienu, un es pārstāju elpot no bailēm. Mēs ar viņu stāvam istabas vidū bez gaismas un es pat neveicu nekādas liekas kustības, baidoties viņu sadusmot vēl vairāk.

Viņš ir tik dusmīgs, ka šķiet, ja es kaut ko teikšu, viņš man sitīs. Viņa seja ir tik izkropļota no dusmām. Pat tumsā var redzēt, cik tas ir sarkans.

Es nekad agrāk nebiju redzējis viņu dusmīgu un nedomāju, ka kaut kas tāds ir iespējams.

"Ian, tu visu nesapрати pareizi," es pacēlu rokas uz priekšu, cenšoties viņu nomierināt. – Viņš man neko nenožīmē. Tā ir patiesība.

Manas acis satumst no bailēm, kliedziens izplūst no manām lūpām, kad Bāze ar vienu kustību norauj kaklasaiti un nomet to malā. Es aizsedzu sevi ar rokām, būdama pārliccināta, ka viņš dusmās nolēma man sist.

"Vai arī viņa mute jums neko neizsaka?" – viņš norūc, kļūstot iekaisis.

Viņa lūpas saritinās zvērīgā smīnā. Es ievēroju, kā manas dūres savelkas. Viņi kraukšķ zem spēcīga spiediena un liek man krist panikā.

"Mēs piedzērāties," es nelaimīgā balsī izdvešu, atkāpjoties.

To nevar izskaidrot! Stulbi! Bet man nebija nodoma viņu skūpstīt vai palikt pa nakti! Tas notika tik nejauši.

– Ja es piedzeršos? Vai tu mani noskūpstīsi? Vai varbūt jūs varat izplest kājas?

Muskuļotas rokas paceļ mani, pievelkot pie vīrieša krūtīm.

Sirds saraujas no bailēm.

"Ian, nevajag," es viņam jautāju, aizraujot elpu no stiprā tērauda roku satvēriena. – Tas mani sapina.

Vīrietis mani nedzird, sagriež manas rokas atpakaļ un liek man pacelt galvu augstāk. Es esmu tikai dažus centimetrus no viņa sejas. Es skatos uz viņu un nevaru skatīties prom.

Ians nav viņš pats. Viņš pārliecinoši tur manas rokas ar vienu no savām, piespiežot mani sev klāt.

Viņa roka satver manu zodu, rupji un pārliecinoši pavelkot mani augstāk. Pret viņu.

Viņš rupji piespiež savu muti manām lūpām, gandrīz izvarojot mani ar mēli. Tas mani patērē, liekot pakļauties. Viņa mēle pārvalda manu muti, parādot, kurš šeit ir absolūtais saimnieks.

Jūtu, kā blūze tiek novilkta no mana pleca. Aiz viņas rupji un nekaunīgi tiek apskatīts mans viduklis un atrasta šortu maliņa. Viņš ir ļoti dusmīgs, un kļūst skaidrs, kā viņš rīkosies tālāk. Atiestatīt visu negatīvo. Ar mani.

Es iespēru viņam rokās, mēģinot aizbēgt un beidzot man tas izdodas.

No mana smagā sitienu pa viņa vaigu pa visu istabu atskan skaļš plāuka.

Es priedājos savā dvēselē. Varēju atbildēt!

Bet es uzreiz pamanu no viņa skatienu, ka esmu aizgājis par tālu. Nav tā vērts.

Mēs sastingst: viņš ir pārsteigts, es esmu neizpratnē.

Vīrietis paskatās uz mani ar nicinošu skatienu un uzreiz atgrūž, tā ka es neviļus atkāpjjos dažus soļus, un paskatoties apkārt, man izdodas izvēlēties dīvēnu savam kritienam.

"Es kā muļķis ļoti gribēju tevi redzēt," viņš saka, nedaudz nomierinājies. – Man bija vienalga. Es neticēju nevienam viņa vārdam. Bet izrādās, ka viņš teica patiesību?!

Iztaisnoju savu paslīdējušo blūzi un izlīdzinu elpošanu.

Es precīzi nezinu, par ko viņš runā, man šķiet, ka tas ir par Segmuzovu.

Kas šim dupsim bija sakāms par mani?

Smejoties saprotu, ka viss šodien izdzertais viskijs nokrita kanalizācijā.

Tāpat kā patīkamās atmiņas par ekskursiju klāja vara baseins.

"Man nebija nekā ar viņu," es cenšos šķīst sirsnīga. "Pirmo reizi es viņu redzēju pirms dienas." Mēs tikko izgājām kopā...

"Un tu jau skūpstās," Īans to nevar izturēt. – Lai gan tev nevajag daudz, cik es atceros? Dažas stundas, un jūs esat gatavs nodarboties ar seksu ar pirmo satikto cilvēku. "Viņš skar sāpīgu vietu no mūsu pagātnes."

Viņa seja ir sagrozīta no sāpēm. Viņš iemet savu jaku krēslā, liekot man lēkt.

– Es biju jaunava! – es norūcu viņam virsū. "Ja es nebūtu tevi

satikusi, es nebūtu ar tevi gulējusi!"

– Kāpēc? – Viņš ātri elpo.

Viņš atpogā krekla augšējās pogas.

– Varbūt tāpēc, ka jūs ar Segmuzovu visu plānojāt kopā un jums vajadzēja tikai es? – Viņš mani hipnotizē ar savu skatienu. "Vai tāpēc jūs nolēmāt darīt kaut ko līdzīgu?" Es nesen ar viņu runāju. Viņš pārlicinoši runāja par tevi.

Bet es nebiju tam gatavs. Segmuzovs nolēma man šādi atriebties? Lūk, kaza!

It kā man dabūtu dūri pa vēderu. Elpošana aizķeras.

"Nē," es rūgti izelpoju, aizsedzot seju ar rokām. – Tā nav taisnība. Jūs saprotat, vai ne? – es apstulbusi nočukstu.

Man nav nekādu pierādījumu par šo lietu. Un, ja paskatās uz situāciju no malas, tad droši vien es varētu būt viņa līdzdalībnieks...

"Īans man pastāstīja par jūsu slepeno vienošanos," Īans turpina uz mani skatīties. "Es to pieņēmu, kad tu man pastāstīji šo šausminošo patiesību, kad zem viņa spiediena parakstījāt kaut kādu sertifikātu un pēc piecām minūtēm atradāt apprecēšanos." – Viņš mani atdarina. – Tūlīt pēc seksa ar mani. Viņa gaidīja, kamēr es atmaigos. Izvēlējos īsto brīdi! Zemāk neparaksi!

Un kļūst skaidrs, kāpēc viņš man nepastāstīja sīkāku informāciju par uzņēmumiem. Neuzticējās.

"Un es jums neatklāju visas detaļas," viņš apstiprina manas domas. – Zini, ja tā padomā, sanāk dīvaini...

Es skatos uz viņu ar atrautību un bezspēcību. Es jau gribu beigt sarunu. Grūti. Esmu nogurusi un nevēlos par to vairs runāt. Viss pagātnē! Kāpēc tas atkal iznāca?

"Jūs aizbēgāt no manis, baidoties no sava tēva, un jūs sagūstīja Segmuzova cilvēki." Un viņi mani ievilka šausmīgā bordelī, liekot man darīt neķītras lietas. Bet, ja tā padomā, varbūt neesi aizbēgusi? Vai jūs tikko izgājāt pa vārtiem, iekāpāt mašīnā, kas jūs gaidīja, un aizbraucāt, lai redzētu savu mīļoto Jančiku? Pēc tam viņi man iedeva video, kurā jūs iesniedzāt, kur viņš lika jums pateikt kamerai, cik viņš ir foršs. – Īans apklust. – Ko tālāk? – Ak, jā, tu cieši bordelī, tik nelaimīga. Nēēēē. Kad es tur biju, jūs ļoti labi pavadījāt laiku, kails rāpāties pa bāru un iekasējat naudu no klientiem. Es neatceros, ka būtu tevi redzējusi nelaimīgu vai pretojies!

Šie vārdi ir šausmīgi. Tie caurdur manu ķermeni kā dunči, nogalinot visu dzīvo būtņi manī.

Kā viņš tā varēja domāt? Kaza.

"Vai jūs man nejautāsiet, kā es jūs abus apmānīju ap pirkstu?"

ES neesmu ieinteresēts. Bet es joprojām atbildu, pamanot viņa lielo vēlmi man pastāstīt šo stāstu.

– Kā? – es vienaldzīgi jautāju.

– Viegli, dārgais. Jūs viņam iedevāt manu uzņēmumu klonus. Visi dokumenti un uzņēmumi ir reāli. Ar nelielu korekciju. Mans galvenais uzņēmums ir Sigma, un es jums izsniedzu nulles līmeņa Sigma+ pilnvaras.

Ak, tur suns tika aprakts. Es pasmaidu. Vienkārši un viegli.

Es izveidoju visu savu uzņēmumu klonus ar plus zīmēm beigās. Jūs nenedziļināsities. To pamanīs tikai zinātkārākie. Noteikti ne Segmuzovs.

"Bet farmācijas uzņēmums bija īsts." Segmuzovs viņu pārbaudīja uz vietas," atceros.

"Viņa ilgu laiku ir bijusi mīnusā." Tajā pašā dienā es nosūtīju datus par to savam draugam žurnālistam, raksts iznāca un visas akcijas krita. Jums un jūsu mīļotajam nav no kā gūt labumu. Diemžēl.

– Nu tad. Labi darīts," es izelpoju. "Ir tikai viena lieta, par kuru jūs kļūdaties: es neveicu sarunas ar Segmuzovu, un viņš nav mans mīļākais."

"Un mēs arī jūs nejauši satikām?" – viņš pasmīn.

Viņš zina visu... Viņam nekas nebija slēpts. Es izraku visu.

Es aizveru acis, abstrahējot sevi.

– Viss nav tā, kā tu domā. – atbildu ar ilgām acīs. ES jutos slikti. Ļoti slikti. Es saprotu, ka es viņu pazaudēju. Man nav ko segt šajā spēlē.

46. nodaļa

Dažas stundas pirms satikšanās ar Ian Bays.

Viņa milzīgais siluets bloķē visu eju. Plats, muskuļots, tik spēcīgs, ka kļūst biedējoši stāties viņam ceļā. Viņš var mani saspīest ar vienu pirkstu. Ja vēlaties, sadaliet uz pusēm.

– Ielaid mani! – Es kliezdu šim zemiskajam puisim, mēģinot paslīdēt viņam garām, bet viņš man neļauj.

Es esmu blakus ar dusmām. Pie viņa, viņa sargi, viņa tēvs. Uz visu atlikušo dzīvi un likteni, kam es pretojos.

Sasodīts Īans!

Es pasmaidu, ieskatoties viņa augstprātīgajā smīnā.

Viņš noorganizēja mūsu tikšanos netālu no manas mājas. Gaidīja manu ierašanos. Ilgi gaidīji?

– Nu ko tu dari, mana pele? Joprojām nesamierināsies ar savu apskaužamo likteni? – viņš nīrgājoties pasmaida.

Alejā nebija neviena, izņemot mūs divus un viņa sargus. Lai es varētu vismaz izsaukt palīdzību...

Garām pat paskriet nevar, iela par šauru. Aiz muguras ir sargi, priekšā Jans... Vismaz izaudzē spārnus un pacelies.

Viņš mani satriec ar savu smago skatienu, kas it kā noliec mani zemē. It kā dzīvnieks lēnām tuvojas savam upurim, izplešot rokas uz sāniem. Plēsējs ātri elpo.

Viņš to apbrīno. Spēlē.

Un tagad viņš noliecas pār mani un skatās man acīs ar tādu

augstprātību savā skatienā, ka es nevaru to izturēt un atgrūstu viņu.

– Ielaid mani! – Es atkārtoju savu pieprasījumu-pavēli.

Viņa pārliecinātais brūno acu skatiens no tumšajām uzacīm liecina, ka mans lūgums, visticamāk, netiks izpildīts. Viņa seja bija pussmaids.

Viņš tikko man teica, ka tēvs mani viņam atdeva par parādiem... Kā... topošā sieva.

Kā jūs to vispār varat iedomāties? Atdot cilvēku par parādiem?!

Man būs jānomaksā parāds ar savu ķermeni. Kā no bordeļa kritusi sieviete.

Un šis apgalvojums vienkārši neiederas manā galvā.

Tu domā ar savu ķermeni?

"Tu atnāksi rīt," viņš saka, izvelkot no kabatas cigaretes un aizdedzinot tās. "Mums būs izrāde ar tavu tēti."

Mani biedē, tu sasodīts kuces dēls.

Vai arī tavs tēvs joprojām iesaistījās šajā jautājumā? Vai jūs tiešām mani pārdevāt?

"Es nenākšu," pārliecināti nočukstu. – Atrodi sev citu sievu. Kurš var tevi vismaz redzēt bez slihta dūša.

"Tu nāksi," viņš pasmaida. – Cik jauki tu skrien. Par tādu naudu Jevgeņijs Borisovičs tevi izcels no zemes un atvedīs pie manis kailu. Un viņš to sasien ar banti.

Aiz manis ir divi viņa miesassargi. Divi ļaundari tumšās drēbēs ar pistolēm un ložu necaurļaidīgām vestēm. Nav slikti.

Es ļoti gribu steigties atpakaļ un mēģināt skriet viņiem garām. Bet nē. Nav vērts riskēt.

"Bet es varu jums piedāvāt citu ceļu," viņš pēkšņi man saka. – Mums ir jāsavaldzina viens nelieši un jāpaņem dokumenti no viņa mājas. Daudz interesantāk nekā būt manai sievai. Padomā par to.

Es skatos uz viņu un mēģinu saprast, kādās lamatās esmu iekļuvis, pateicoties savam tētim. Un kā no tā tikt ārā?

"Uz viņa vizītkartes," viņš pasniedz man pelēkzaļo plastmasu. – Viņš bieži apmeklē vienu un to pašu bāru...

– Bet es vēl neesmu piekritis! – es sašutusi paskatos uz apmierināto Īanu, atstumjot vizītkarti.

Manos plānos ietilpst runāt ar tēvu un uz ilgu laiku sūtīt viņu tālu prom ar saviem zemiskajiem plāniem attiecībā uz mani, un noteikti neizdabāt tiem abiem.

– Nu labi. Jūs piekrītat. "Bet nē, tad tu kļūsi par manu mīļoto sievu, bet, protams, vispirms par manu saimnieci," viņš pasmaida, pagriežot man muguru. "Tev nav izvēles, mīļā." Pretējā gadījumā jūsu ģimenei nebūs no kā iztikt. Jūs ubagosiet uz lieveņa. Paturi prātā. Es esmu tavs jaunais saimnieks, pele. Un, ja tu uzvedīsies labi, es tevi no saimnieces statusa pārceļšu uz apsargātas sievas statusu..." viņš man saka, biedējot mani ar katru vārdu.

47. nodaļa

"Vairāk," Ians draudīgi saka, izraujot mani no atmiņām.

Mans kakls ir sauss, es trīcu, nav skaidrs, kāpēc: atveseļošanās no viskija, ko izdzēru dienu pirms, vai no tikšanās ar Beisu un viņa iebrukuma...

"Tad mēs dosimies pie jums," es sēcu. -Vai es varu iedzert? Es jūtu savā mutē bezgalīgo tuksnesi.

"Nē," viņš man nikni atsaka, liekot man ievilkties dīvēnā.

Pats Bejs dzer alkoholu no stikla glāzes. Mēs sēžam kopā uz dīvēna. Es nejūtu savus pirkstus, es tik cieši satveru roku balstu.

"Tad mēs devāties pie tevis..." es sēcu.

Es uzmetu skatienu durvīm. Ja es skrienu, vai viņam būs laiks mani satvert?

Pieņemsim, ka viņš to nepaspēj laikā. Kur es skriešu? Antonam? Reģistratūrā?

Atmetu domu kā nepiemērotu. Man nav kur skriet.

Es ienīstu Janu.

Atšķirībā no manis, viņš ir prātīgs, bet viņš jau ir nedaudz noguris. Acīmredzot viņam līdzī bija konjaks, kuru viņš, divreiz nedomājot, izņēma no kofera un tagad izdzēra, klausoties manu rīta stāstu.

Nez kāpēc viņš man to nedevis. Bet velti. Tādā veidā mana mēle ātrāk atslābtu.

"Vēl," viņš saka klusāk, iedzerot vēl vienu malku un iekožot

citrona šķēli.

Interesanti, ko vēl viņš paņēma līdzi. Varbūt būs kādi čipsi?

Man ļoti gribas ēst. Laiks virzās uz sešiem no rīta, un pēdējo reizi miežus ēdu pusdienās iepriekšējā dienā. Vakarā mēs ar Antonu vienkārši dzērām alkoholiskos kokteiļus un dejojām.

– Tad mums bija sekss...

– Hah. "Es apzinos," viņš pasmaida, šķiet smieklīgi. – Tālāk. Lieliski. Beidzot konjaks sāka iedarboties. Es izelpoju.

Tas nozīmē, ka jūs varat sākt atpūsties. Es vairs nejutīšos slikti.

– Vai tikšanās ceļā bija plānota? – Viņš ar savu skatienu caururbj mani.

Un es jūtos neomulīgi. Tā izrādās.

Atceros brīdi, kad Segmuzovs mani veda no slimnīcas ar mašīnu...

– Tātad, tu neesi jaunava? – Segmuzovs teica, caururbdams mani ar savu skatienu.

"Es tev teicu," es izdvesu, nemaz nenožēlojot notikušo.

– Ar bāzi? – viņš pārsteigts pacēla uzaci. "Mani cilvēki man paziņoja, ka jūs kopā devāties uz dzīvokli." Es nedomāju, ka tu būsi tik izpalīdzīgs un gulēsi ar viņu.

Uzreiz uzsprāga no šiem briesmīgajiem vārdiem.

Kā viņš uzdrošinājās to teikt!

"Tā nav jūsu darīšana, ar ko es gulēšu un kad!" Es satiku viņu tieši tā, kā tu gribēji! Viņš mani atcerējās. Es darīju, kā teicu. Tas arī viss," es norūcu, atbildot, atstumjot viņa rokas no manis.

Viņa garie pirksti ieurbās manā zodā, pievelkot mani sev klāt. Tas ir nepatīkami un pat sāpīgi. Viņš piespieda mani apsēsties tuvāk.

"Tas sāp, palaidiet mani vaļā," es nevarēju to izturēt, mēģinot atbrīvoties.

"Tu esi mans," viņš atbildēja ar smīnu. – Ja gribu, pieskaros, ja gribu, tad nē.

– Es neesmu tavs!

Es ļoti gribēju viņam uzsist, bet mana aizraušanās momentā pazuda, jo viņi man parādīja, cik es kļūdos, iespiežot viņu ķermeni manī un paceļot kleitu līdz viduklim.

– Tāpat kā manējais! – Ians norūca, iedurot pirkstos starp manām kājām.

Vīrietis paskatījās uz leju, pavelkot biksītes uz sāniem un pieskaroties man lejā.

Mana seja iedegās sašutumā un dusmās.

"Nekādu līgavu vai sievu," viņš skarbi teica. "Jūs esat pārcelts uz manas saimnieces statusu un dzēsiet parādu ar savu ķermeni."

Tas mani šausmīgi nobiedēja. Vēl jo vairāk, kad viņš iespieda savas lūpas manā mutē, uzņēmoties iniciatīvu. Nekaunīgi ielauzies manā mutē un savijoties ar mēli, viņš piespieda mani sašutumā stenēt. Nekad agrāk nebiju jutis tik pazemojošu stāvokli. K ni iet izd. Nē

Viņam bija vienalga. Viņš pievilka mani sev tuvāk, ar roku satverot manu kaklu un ar lūpām atstājot uz tā skūpstu pēdas.

"Izpleti kājas, skaistule," viņš aizsmacis teica.

Un es sapratu, ka ar skūpstiem lieta nebeigsies.

Viņa roka piegāja pie viņa biksēm un atpogāja tās.

Es šausmās paskatījos uz viņu, paskatījos uz apsargiem, kas sēdēja priekšā un klusēja. Vai viņš mani izdrāzīs tieši šeit? Viņu priekšā?

– Bāc! – izdvesu un ar kājām iegrūdu viņu krūtīs.

Bet viņš uzreiz mani satvēra savās rokās un pievilka sev klāt, sagriežot manas rokas.

– Mēs neesam tālu no Beisa biroja. Vai tu iesi pie viņa? Vai arī turpināsim?

Es pamāju ar galvu, ienīda šo vīrieti no visas dvēseles. Es gribēju, lai viņš nomirst tajā pašā brīdī.

– Priekšnieks! – viens no apsargiem viņam uzsauca. – Skaties. Bāze ir šeit.

Segmuzovs pacēlās virs manis un sāka lūkoties telpā aiz mašīnas.

– Pat ja! Tā ir tikšanās! – viņš izdvesa, un es sajutu viņa balsī jautru noti.

Es mēģināju izkļūt ārā, un viņi mani viegli atbrīvoja.

– Paskatīsimies, kā viņš tevi atcerēsies! – Segmuzovs norūca, izstumdams mani no mašīnas. – Skrieniet, mazie, un pēc iespējas ātrāk, pretējā gadījumā...

Es neredzēju, vai mēs braucam vai stāvam. Es gandrīz izkritu no mašīnas, priecājos, ka esmu pametusi šo elles elli. Par laimi, mašīna atradās pie luksofora un tas mani paglāba no iespējamām traumām.

Kreisajā pusē bija krustojums, tāpēc es skrēju pa vienīgo taku – pa labi, sapņojot par bēgšanu no Segmuzova.

Es neesmu lieta vai dzīvnieks!

Skrēju, cik ātri vien varēju, izstumjot no ceļa pretimbraucošos gājējus, lecu prom un steidzos tālāk.

Neesot laika īsti reaģēt, es atklāju, ka esmu iesprostots. Kāds puisis satvēra manu roku un ievilka savās rokās. Es raustījos un saviebos, mēģinot aizbēgt.

Sāpēja viņa tvērienā, bet es sakodu zobus.

– Ļauj man iet! – norūcu un tikai tad pacēlu skatienu uz viņu.

Es klepoju. Man neticami sāp kakls.

"Jā, jā, es atceros," Īans pasmaida viņam blakus. – Kāds muļķis toreiz bija. Es grasījos par tevi cīnīties ar šiem diviem neliešiem. Bet izrādījās, ka viss... Tikai vēl viena speciāli norunāta tikšanās. Jūs varat iedzert. "Viņš skatās uz mani ar skeptisku skatienu.

Un es dodos uz vannas istabu.

– Ūdens ir uz galda! – nāk pie manis.

– Es nomazgāšos. Citādi es sabrukšu.

Man tiešām ir jāsaprot. Ieslēdzu auksto ūdeni un pa vienai savās plaukstās sauļas ūdens un nosūtu uz sejas. Auksts ūdens uzmundrina. Tas kļūst nedaudz labāks.

Miegainība un letarģija pazūd.

Es atgriežos istabā svaigs. Īans skatās uz mani ar skumju, nogurušu skatienu. Man ir bail iedomāties, kas viņam ir prātā.

Pēc lidojuma viņš sēdēja un gaidīja mani nezināmu laiku.

Satiku Antonu. Tagad ir iznākušas visas detaļas stāstam ar Segmuzovu.

– Cik ilgi tu šeit esi bijis?

– Dienas laikā.

Man viņu žēl.

– Vai tu ēdi?

Nedaudz pakrata galva un es kā želeja izklājos viņam priekšā. Es gribu viņam apliecināt, ka man ar to nebija nekāda sakara, ka viss bija nelaimīga kļūda... Bet tas tā nav. Mēs abi to saprotam.

"Jančik, piedod man," es aizmirstu par ūdeni un apsēžos viņam blakus. Es satveru viņa roku savējā. "Man nebija izvēles." Bet es viņam nepalīdzēju. Viņš visu sakārtoja pats. Es to plānoju. Man neko neteica!

"Jā, es zinu," viņš iesmejas. "Īpaši, kad apsargs jūs iznesa no konferenču telpas un jūs kliedzāt, ka piekrītat visam." Īans arī to plānoja. Es saprotu.

Vaigu kauli krampj no nepatīkamas sajūtas. Man nav apstiprinājuma.

"Tad, lai jūs no viņa izpirktu, es atraku vietu, kur dzīvo viņa vecāki, un draudēju jums!" Un tu... griezies kopā ar viņu, aiz manas muguras.

Un man kļūst bail. Ko vēl šis Segmuzovs viņam par mani stāstīja?

– Nē! – Es viņu satricinu, šausmās par teikto. "Ko viņš vēl tev teica, Īan?" Ian, es tevi mīlu. Es ar viņu negulēju! Tā ir patiesība!

– Visu. Man vienalga. Var jau iet uz visām četrām pusēm.

Vīrietis pieceļas no dīvāna un dodas uz gultu. Viņu neskar mani apliecinājumi un mīlestības apliecinājumi, un viņš vairs nevēlas dzirdēt manu stāstu. Pilnīgi atrauts no pasaules, viņš iekrīt nesaklātā gultā un acumirkļī aizmie, pat nepaspējot ar galvu pieskarties spilvenam.

Es truli skatos uz viņu.

Acīmredzot pirms lidojuma viņš ilgi nebija gulējis, jo tik ātri nomira.

Es saprotu, ka es pats neiebilstu pievienoties. Man nav kur skriet, un es negribu.

Es apgūlos viņam blakus, apskauju Īanu un aizmigu viņam blakus.

Mēs visu izlemsim no rīta. Kad pamodīsimies precīzāk...

48. nodaļa

Mana galva ir pilnīgs haoss. Es pamostos ar šausmīgām slāpēm un bezgala nepatīkamu sajūtu mutē. Ķermenī ir spēcīgs nespēks, it kā visu nakti būtu izkrauj somas no vagoniem un skrējusi.

Es nedaudz atveru acis un uzreiz jūtu reiboni.

Tas ir neticami šķebinošs. Griesti griežas, atsakoties noturēties uz vietas. Apkārtējais interjers lec tam līdzi, gandrīz dejojot manā priekšā mežonīgā dejā.

Cik tas ir slikti! Es aizmigu prātīgs. Un es tik daudz nedzēru. Tikai beigās viņa atļāva man mazliet pačukstēt ar Antonu, nopērkot veikalā viskiju. Uz kuģa pārsvarā dzēru tikai bezalkoholiskos kokteiļus...

Krūšu daļā ir sasprindzinājuma sajūta.

Vai arī viņi kaut ko sajauca ar mani?

Es aizveru acis. Nāk atziņa, ka viskijs nav mans dzēriens.

Es izelpoju. Es vairs nedzeru. Nekad. Tikai šampanietis. Vīna glāze. Laimīgu Jauno gadu!

Lēnām pagriežu galvu, cenšoties saskatīt netālu esošo Beisu. Kas neeksistē.

– Smuki! – Es lecu gultā un paskatos apkārt, meklējot viņu, aizmirstot par pagīrām.

Viņš taču neaizgāja, vai ne? Vai atstājāt mani šādi?

Galva rada briesmīgas sāpes, kas prasa ātru atgriešanos pie

spilvena. Viss griežas kā karuselī. Es tagad vemšu! Man trīs rokas, nespējot mani noturēt uz gultas virsmas.

Kaut kā es biju galīgi neķītrā. Man ir drudzis un drebuļi. It kā visi mani kauli būtu laužti... Es ātri elpoju, mēģinot atgūt kontroli pār savu ķermeni.

– Jaņ! – es kliežu cerībā, ka viņš ir kaut kur tuvumā un aizsedzu muti ar roku. Tagad man būs slikti!

Man steidzami vajadzīga palīdzība. Desas neticami. Jūtu, ka vai nu izvemšu, vai noģībšu.

Izslīdēju no gultas uz paklāja, piespiežot roku pie mutes. Visdrīzāk pirmais. Tad būs otrs.

Es rāpu pa grīdu uz tualetes pusi. Man galvā ienāk dažādas nepatīkamas domas un pieņēmumi par to, kas ar mani noticis. Kaut kāda slimība? Vīruss? Vai noķērāt to uz salas?

Es sakodu zobus, skatoties uz paklāju zem manis.

Ne uz viņu, sasodīts! Nāc, vēl tikai nedaudz palicis!

Es rāpoju līdz vajadzīgajām baltajām durvīm, pie kurām bezspēcīgi skrāpēju. Slēgts un negrib nekam ļauties.

Jāpievelkas augšā, jāpagriež rokturis... aaaand. Nevar būt.

Es pat to vairs nevaru.

Es nevaru izsaukt palīdzību; man arī ir pārāk grūti piecelties. Man galīgi nav spēka. Viss ķermenis ir kokvilnas un nepaklausīgs. Es nemaz nejūtu savas kājas.

Es zaudēju samaņu pieejot. Tas mani izrauj no realitātes, it kā iesitot man pa galvu ar dibenu.

Es bezpalīdzīgi šļūcu lejā, ar pirkstiem glāstot durvis pret

grīdu.

"Nu, kur jūs esat, kad jums to vajag?" – Es apmaldos domās par Janu, aizpeldot nesaprotamā stāvoklī.

Viņš parādās manā priekšā kā supervaronis, kurš dzirdēja mani daudzu kilometru attālumā atveram durvis.

Es nevaru atcerēties, ka kādreiz būtu bijis tik laimīgs viņu redzot. Ja nu vienīgi tajā naktī, kad viņš mani izglāba no bordeļa.

Mākoņains. Viss peld. Bet arī slikta dūša nepāriet.

Es jūtu prieka un vieglas dzīvespriecības uzplūdu, kad viņš parādās.

– Jančiks! – es garīgi kliežu, kamēr manas lūpas tik tikko kustas.

Uz mani skatās norūpējusies seja. Viņš kaut ko saka, bet es nedzirdu, es tikai skatos uz viņu ar plaši atvērtām acīm.

Ians ir svaigs un možs, viņam izdevās noskūties un pat ieiet dušā. Viņa mati vēl slapji, ietītais dvielis knapi karājas gurnos.

– Kas tu esi...? – viņš uzdod jautājumu, uz kuru uzreiz tiek atrasta atbilde.

Mans nožēlojamais skatiens un nedabiskā novājinātā poza ar roku, kas aizsedz manu muti, runā ātrāk nekā manas šņukstēšanas un sēkšanas. Spēcīgās rokas uzreiz paceļ mani un ienes vannas istabā.

Pēc sekundes es attopos tualetes priekšā pazemotā pozā uz ceļiem.

Sākas manas dzīves mūžīgākie mirkļi, kas manī rada šausmīgu kaunu un apmulsumu.

Es gribu, lai viņš nāk ārā. Jūs nevarat uz šo skatīties!

Es mēģinu viņam parādīt ar kreisās rokas viņņiem un haotiskiem grūdieniem uz ceļgala, lai izkļūtu no šejienes un atstātu mani vienu, taču vīrietis atsakās mani pamest.

Gluži pretēji, es jūtu, kā viņa pirksti rūpīgi savāc matus manā galvas augšdaļā... Turot tos, pazemīgi gaidot procesa beigas.

Ak dievs! Cik man ir kauns!

Jūtu, cik mani vaigi šajā brīdī ir sarkani. Viņi burtiski deg. Es pat vairs nevaru viņu atgrūst. Viss mans spēks iet uz grīdas.

Viņš joprojām skatās!

Es degu no kauna, bezpalīdzības un pazemojuma.

Es gribu viņam kaut ko piezvanīt un izmest, bet katru reizi, kad man tas neizdodas... tiklīdz es ieelpoju gaisu savās plaušās, tas atkal ir lieliski. Un tā es klusēju, baidoties no jaunām spazmām.

Pēc brīža es jūtu viņa rokas, kas mani tur aiz pleciem. Es pat vairs nevaru noturēties... Kaut kas man uzmundrinoši čukst, piepildot ar savu siltumu.

Es šūpojos no vienas puses uz otru, beidzot samierinājos ar savu likteni un iekrītu viņa rokās.

Kaut kāda šausmīga sajūta. Likās, ka kāds man būtu uzbraucis ar rullīti. Ne tās paģiras, kuras zināju iepriekš, šoreiz kaut kas briesmīgāks. It kā es arī būtu saindēta.

Skrāpē doma, ka viskijs izrādījās apdedzis... Gribētos uzzināt, kā tur jūtas Antons.

Mēs abi, iespējams, šobrīd nejutāmies īpaši labi.

– Čau kā tev iet? – viņa maigā balss sasniedz mani, glāstot manu apziņu.

Ians ir nopietni noraizējies. Un, neskatoties uz manu slimību, kas, šķiet, grasās sūtīt mani uz nākamo pasauli, esmu gandarīts par viņa aprūpi. Esmu pat gatava mazliet paciest šo nelabumu un drebuļus, lai viņš man pilnībā piedotu. Viņš piedos, vai ne?

Atrodos viņa rokās. Viņa maigās rokas mani šūpo, izraisot patīkamas sajūtas.

Interesanti, cik ilgi es šādi gulēju viņa rokās?

Un tagad Īans mani kaut kur ved. Es jūtos tik ērti ar viņu. Un man pat vairs nav slikti.

Tās satraucošā smarža mani pilnībā pārklāj. Perfekti.

Es apmaldos miega bezdibenī, jūtot zem sevis mīkstu matraci. Es jūtu viņa pirkstus uz sava vaiga, patīkami glāstot mani un izraisot patīkamu reakciju.

"Es negulēju ar viņu," es ar nāvējošu pārlicību čukstu, izraujoties no miega. – Tā ir patiesība. Nekad.

"Shh, meitiņ," es dzirdu viņu čukstus kaut kur augšā. – Gulēt. Netici?!

Es turpinu runāt, atkārtojot atkal un atkal nesakarīgi, bet spītīgi. Viņam mani jādzird! Man tagad tas ir svarīgāk par jebkuru sapni.

– Nekad. Ar nevienu. Tikai ar tevi," mani pēdējie vārdi izplūst no manām lūpām, pirms es beidzot padodos un aizmigu.

Pēdējā brīdī man izdodas dzirdēt viņa atbildi, kas mani piepilda ar pārlicību un mieru:

– ES ticu. Gulēt.

Skaisti vārdi, kas liek man piecelties no pelniem kā Fēniksam.

Un nokrīti zemē no visa spēka.

Neticami slikti. Tagad esmu pārliecināts, ka tās nav tikai paģiras. Tas bija tā, it kā es būtu izžuvis sekundē. Šķiet, ka asinis ir pārvērtušās verdošā ūdenī un esmu apcepusies no iekšpusēs.

Acīmredzot temperatūra paaugstinās...

Mani pārņem šausmīgs sāpju vilnis. Atkal slikta dūša.

Burtiski pēc minūtes viņi mani apgriež, apgriež un kļūst ļoti auksti. Degunā trāpa caurvējš.

Es gribu aizrādīt Bays. Nu man ir slikti! Aizveriet vismaz durvis!

Es piekēros pie segas, nespēdama atvērt acis, sašutusi murminot neglaimojošus vārdus par viņu.

Viņa balss mani pārliecina, ka viss ir kārtībā.

– Durvis ir aizvērtas.

Kāds staigā ap manu gultu. Viņš kaut ko saka. Es gribu, lai viņš aiziet. Un viņi atdeva segu!

"Ir auksts," es viņam atbildu, tikai tagad saprotot, ka balss nav tā pati.

Vai tas tiešām ir Īans?

– Jaņ? – norūcu, cenšoties atvērt acis un meklēt viņu šajā tumšajā bezdibenī. – Kur ir Īans?

Viss griežas manu acu priekšā, un es atkal peldu prom tumsā.

Mana roka kaut ko satver un velk pretī. Kāda roka?

– Jaņ! – Es vēršos pie viņa no visa spēka.

– Viņi tikai paskatīsies uz tevi...

Ne viņa balss. Svešinieks. Tālu. Kur ir mans Īans? Viņš ar mani izšķīrās?

Jūtu nepatīkamus pieskārienus. Kāds paceļ manu kreklu un es no visa spēka pretojos. Viņi mani tur pret manu gribu, noraujot drēbes. Es griežos kā topiņš, nelaižot sev klāt šos cilvēciņus, līdz jūtu vieglu tirpšanu plaukstā, izplatot nejutīgumu pa visu ķermeni.

Bet visvairāk mani uztrauc tas, ka Īans ir prom.

Kļūst vēl vēsāks. Tagad ne tikai ārpusē, bet arī iekšā. Mani saista milzīgas bailes, kas izplatās pa ķermeni, paralizē mani, neļaujot man elpot.

"Atlaid," es norūcu, iekrītot tumšajā bezdibenī.

Pēdējā brīdī sapratu, ka man ir ielaista kaut kāda injekcija. Nomierinošs līdzeklis?

Es cenšos turēties pie realitātes, it kā turētos pie bezdibeņa malas, bet mani ievēl arvien dziļāk dzelmē.

Es joprojām jūtu nejaukos pirkstus uz sevi, bet man vairs nav vienalga. Ļaujiet viņiem darīt to, ko viņi vēlas, tikai ātri.

Nav vairs tik auksti. Viss tiek izdzēsts, griežoties bezgalīgā spirālē...

Es vairs neredzu un nejūtu neko vai nevienu sev apkārt. Mani ieskauj tikai pelēcība un es peldu uz priekšu šajā masā, izplatoties līdzī tās straumē. Es esmu šī strāva.

Paiet dažas minūtes un es atkal atveru acis, jūtot kaut kādu lupatu uz pieres. Es metu to malā. Es jau esmu vīrietis. Ne upe vai

pelēka virca no kaut kā nesaprotama, un tas ir neticami patīkami.

Tātad ir labāk...

Ir jau vakars vai nakts. Lampa uz naktsskapīša mirdz dzeltenā krāsā. Aiz loga ir tumšs.

Bāze guļ krēslā...

Mani pārņem atvieglojums. Viņš ir tuvumā. Fū.

Es atkal aizmiegu, atzīmējot, ka viņi mani tomēr apsedza ar segu.

Slimnīcā?

Neskaidra sajūta, ka istaba ir savādāka. Manas acis jau ir aizvērtas, es nevēlos tās atvērt.

Es pamodīšos un paskatīšos. Tas vairs nav īpaši svarīgi.

49. nodaļa

Jūtu patīkamu sajūtu. Siltums, komforts, patīkams nīgrums, pārlicība, ka tagad viss būs labi.

Es pamostos ar smaidu uz lūpām, jūtu mieru un vieglumu. Zem plaukstām var just patīkamus, vēsus palagus.

Es sapņoju par kaut ko neticami aizraujošu, par ko es uzreiz aizmirstu, bet es joprojām nevēlos pamosties. Nedaudz paveru acis, pamanot, ka diena jau rit pilnā sparā. Dienas gaisma no logiem mani apžilbina, neskatoties uz to, ka žalūzijas karājas.

Es saldi žāvājos un paskatos apkārt. Nelielas sāpes izšaujas caur roku elkoņa līkumā, tiklīdz jūs kustāties. Es šķielēju uz savu roku un esmu patīkami pārsteigts.

– katetru. Sasodīts,” dusmīgi nočukstu.

Esmu slimnīcā. Es guļu uz gultas vienvietīgā istabā, kur vienīgais iekārtojums ir pretī esošais krēsls, kurā Īans gulēja naktī. Vai arī es to sapņoju?

Kāds tumšs šķidrums piepilda manu ķermeni caur caurspīdīgu plastmasas cauruli, kas padara mani pavisam nemierīgu.

Es saraujos.

Man riebjas katetri. Nekustieties.

Es paskatos pa istabu, meklējot jebkādas norādes par Iana klātbūtni. Diemžēl. Nav nevajadzīgu lietu.

Varbūt viņš aizgāja gulēt. Viņš sēdēja ar mani kopš vakardienas; jūs nevarat daudz gulēt krēslā.

Tiklīdz es jutos labāk, viņš, visticamāk, tika nosūtīts uz viesnīcu.

Jūtos daudz labāk, nav slikta dūša, neliels vājums un nogurums. Tas nozīmē, ka vissliktākais ir aiz muguras. Es pat jūtos nedaudz enerģiskāka.

Lēnām pa logu apskatu situāciju pagalmā, atzīmējot, ka šajā valstī uzgāju ļoti labu slimnīcu. No ārpuses izskatās pieklājīgi, un iekšpusē ir tīra, kopta, balta istaba...

Naktsskapītis būtu jauki. Viņi vismaz atrada krēslu Ianam.

Pīts. Vai jūs to atnesāt no ielas?

Pēc desmit minūtēm, kad es nesteidzīgi skatos istabā, durvis klusi atveras un Ians ielīst ar tējas krūzi rokā.

Viņš uzmanīgi soļo, acīmredzot baidīdamies mani pamodināt, un klusi aizver aiz sevis durvis.

Bet nē, spriežot pēc rūpības, ar kādu viņš nēsā krūzīti, visticamāk, ka viņš baidās applaucēties.

Satiekam viņa skatienu, kad viņš jau ir pusceļā uz krēslu, pieķerot mani ar skatienu.

Bejs stingst, lūkodamies uz mani. Šajā laikā es ievēroju viņa nogurušo izskatu. Zilumi zem acīm, sausas lūpas no atpūtas un vitamīnu trūkuma.

Lūk. Viņa vadīja puisi... Pat atvaļinājumā viņa lika viņam sajaukt ar mani.

"Sveika," es aizsmakusi nočukstu.

Manā dvēselē pieaug nemiera sajūta.

Esmu izslāpis. Es tikai tagad ievēroju sausu muti.

Rotaļīgs smaids izplatās pār viņa lūpām, acumirkli kļiedējot visu manu satraukumu.

Viņš joprojām stāv durvīs, bet vairs īpaši nerūpējas par apli rokā, skatās uz grīdu un smaida. Izelpo. Viņa ķermenis manāmi atslābst no spriedzes, kas viņu atstājis: viņš viegli noliecas, pleci peld uz leju.

"Sasodīts, es ļoti baidījos par tevi," vīrietis atkal izdveš, skatoties uz mani.

Vai tu tā uztraucies? Kāpēc? Mūsu pēdējā sarunā pirms manas epopejas ar tualeti viņš patiesībā gribēja aiziet...

– Vai tas viss bija tik slikti? – es uzmanīgi precizēju.

Man likās, ka esmu saindējies.. nu, varbūt kādu infekciju esmu savācis. Bet ne pirmo reizi.

Cik reizes tu esi izglābts?

"Ne ar tevi," viņš noslēpumaini saka.

Pilnīgi nav skaidrs, par ko viņš runā. Un ar ko tad? Ar Antonu? Vai viņš arī ir šeit?

Es neizpratnē skatos uz viņu, nesaprotot, ko viņš domā. Bejs pieiet pie manas gultas un uzmanīgi apsēžas uz malas.

Uz grīdas pie sienas uzmanīgi noliek tējas krūzi.

– Kā tu jūties? viņš jautā, mulsinot mani vēl vairāk.

"Tas ir labi," es pamāju. – Kas ar mani notika? Saindējies?

Viņš uzvedas ļoti dīvaini. Pārāk maiga. Vai tiešām mana saindēšanās viņu tik ļoti ietekmēja?

– Jā. Ar rotavīrusu noķēru vairākus vīrusus... Knapī dabūja ārā.

Viņa zilās acis ar sudrabu tagad ir tik spožas. Tikai zils baseins ar zibeni. Šķiet, ka viņš nepabeidza savu teikumu. Viņš apstājās teikuma vidū.

– Vai tas bija tik slikti? – Es kaut kā nespēju noticēt viņa teiktajam. Vakar atbraucu un šodien aizbraucu.

– Jūs naktī pārveda no intensīvās terapijas...

Ak, Ziemassvētku eglītes. Es paskatos uz viņa drēbēm, atzīmējot saburzīto izskatu... Rugāju izauguši. Jā. Dienu iepriekš viņš tika noskūts, bet tagad bija tā, it kā būtu pagājušas jau trīs dienas. Ārpus rokas.

– Vai es gandrīz nomiru? – pārsteigta nosēžos.

Jā, tā nevar būt! Kāda veida reanimācija? ES jūtos labi. Gribētos kaut ko atcerēties...

Viņa plauksta nosedz manu brīvo roku, pievelkot mani sev klāt un piespiežot pie viņa krūtīm. Ļoti sirsnīgi, godbijīgi. Nevaru pat salīdzināt ar līčiem, ko redzēju istabā. Toreiz es tiešām no viņa baidījos.

"Ne tu," viņš man maigi saka. – Viņa.

"Kas viņa ir?" – virpuļo man galvā un uz mēles, bet man nav laika viņam par to pajautāt, sekojot viņa skatienam man uz krūtīm.

Kā ar krūtīm vispār? Sasmērējies?

Vīrietis man pamāj ar svētlaimīgu smaidu uz lūpām, iemetot mani dīvainā stāvoklī.

Kāpēc viņš ir tik laimīgs?

Es atkal paskatos uz krūtīm, pieķeros vēderam... Es sāku

saprast, uz ko viņš tiecas.

Sirds zaudē ritmu, sāk mežonīgi pukstēt.

– Nopietni? ES esmu stāvoklī? – es šausmās kliežu. – Tas tiesa?

Muļķības! Muļķības! Muļķības! Kā tas ir iespējams?

Nevar būt! Nē!

Nez kāpēc pieskaros savam vēderam, mēģinot kaut ko sajust. Dzīvoklis, protams. Ko vēl es gaidīju? Periods joprojām ir īss.

"Es biju uz robežas," viņš dalās ar mani. – Nekusties.

Viņš pielāgo manu roku ar katetru, noliecoties pār mani un noliek to uz gultas.

– Viņi tev ieliek dzelzs pārlišanu. Ar jums ir ļoti slikti... Jums un man, varētu teikt, ir ļoti paveicies.

Es skatos uz viņu un vienkārši nevaru pieņemt jaunāko informāciju.

Tas ir joks?!

Manā galvā drudžaini virmo domas. Mēģinu atcerēties savas mēnešreižu pēdējās dienas. Aaaand... tieši tā. Nebija. Kā es varētu viņus palaist garām? Es pilnībā aizmirsu par visu šajā kņadā.

Pēdējais sekss ar Bāzi... Kad tas bija?

Kad pastāstīju par Segmuzovu un viņa plāniem. Šis ir tieši tas brīdis. Toreiz vēl iešāvās prātā doma par iespējamu grūtniecību, tāpēc skaitīju vairāk dienas. Ovulācija nebija tuvu! Kā tas notika?

Ak... Es pārsteigta aizsedzu muti ar roku.

Es sāku minēt. Es laikam kļūdījos savos aprēķinos...

– Nē nē nē! – es nočukstu. – Tā nevar būt taisnība!

Ians mani nedzird. No viņa ir skaidrs, ka viņš jau ir pārdzīvojis šoku, pieņēmis informāciju un jau pilnībā izbauda negaidīto pārsteigumu. Vīrietis pievelk mani pie krūtīm, glāstīdams manu muguru.

"Es atceros to vakaru, dārgais," viņš man saka ar apbrīnas noti savā balsī. – Mūsu brīnišķīgās vakariņas ar vienu neatlaidīgu sveci. Tu esi tik nesalīdzināmi skaista ar uz galda izmestām kājām, piedzērusies un bezgala ar mani neapmierināta. Es atnācu vēlu. Ārsts aprēķināja jūsu termiņu gandrīz līdz dienai. Un tas bija tajā pašā vakarā.

Un pret Segmuzovu pretenziju vairs nav, skūpstu ar Antonu viņš neatceras. Viss tika izdzēsts kā sīkums.

– Tātad tu man tici? – Es viņam uzdodu jautājumu, kuru labā nozīmē, iespējams, nevajadzētu uzdot.

"Jā," viņš noskūpstā manu pakausi. – Uzspiedu draugiem un izvilku dažus ierakstus no novērošanas kamerām, apstiprinot tavus vārdus. Segmuzovs devās uz ASV un drīz neatgriezīsies. Viņš tiek meklēts par krāpšanu. Es viņiem arī iedevu piezīmes līdzī. Viņi parāda, kā Segmuzovs tevi piespiež... Piedod. – Viņš stostījās. – Ka es tam neticēju.

Vēl pārbauda... Nu tad. Ļaujiet būt. Beigās daļu patiesības es no viņa paslēpu. Tagad viņš vismaz zina, ka manā dzīvē nebija citu vīriešu.

Atlaist pagātņi, ar smaidu sagaidīt savu brīnišķīgo nākotni.

Nav jēgas turēties pie veciem aizvainojumiem, Segmuzovs vairs neatgriezīsies, Ians viņu piespieda. Tagad viss noteikti būs labi!

– Tava māte ir atbraukusi. Viņš drīz būs šeit, ”viņš mierīgi saka. – Man rakstīja pirms stundas.

Un mana brīnišķīgā nākotne pēkšņi kļūst ne tik brīnišķīga un mazliet blāva.

”Nu, es nevarēju viņai nepateikt.” Viņa par tevi uztraucas, ”viņš paskaidro manā intensīvajā skatienā.

– Un tēvs? – nieze krūtīs.

Kāds, un es nevēlos viņu nekad redzēt.

”Viņš vairs neparādīsies jūsu dzīvē, ja vien jūs to nevēlaties.” Viņš un es pirms nedēļas nonācām pie savstarpēja lēmuma...

Kā tā? Es samiedzu acis uz Bays. Viņš drīzāk samiedz acis. Vai tu tiešām viņam samaksāji?

Un tas ir cits jautājums.

Izrādās, ka viņš ar tēvu visu izlēma jau pirms ierašanās šajā valstī. Un tas ir vēl viens pierādījums tam, ka viņš gribēja būt kopā ar mani, neskatoties uz Segmuzova stāstiem, kas diskreditē manu godu.

Viņš mīl mani!

Esmu šī atklājuma pārņemta, piedzīvoju bezgalīgu prieku. Es uzreiz pieķeru sevi.

– Vai viņai tiešām viss kārtībā? – Es tikai tagad sāku pieņemt realitāti.

Ieduru ar pirkstu vēderā. Man vairs nerūp mani vecāki. Man tagad ir mazs brīnums. Tikai viņa man tagad ir viss šajā pasaulē.

Un Bays. Mana jaunā ģimene.

– Jā. Briesmas pārgāja naktī. Viss ir kārtībā. Viņi to pētīja uz augšu un uz leju manā uzraudzībā.

– Vai esi pārliecināts, ka viss ir kārtībā?

– Tieši tā! – viņš pasmīn.

Īsa bakstīšanās kabatā un uz rokas parādās gredzens.

"Pagaidām esmu atradis tikai šo," Ians pasmaida. – Viss, kas atrodas rajonā. Es nevēlos vilcināties!

Un es ar izbrīnu skatos uz zelta gredzenu.

"Tas ir pārsteidzoši, kā jūs pat atradāt viņu slimnīcā," es smejos, pastiepjot viņam savu zeltnesi.

– Tā ir taisnība"? – viņš apmulsis jautā. "Es gribu jums atvainoties, mans dārgais." Es kļūdījos daudzējādā ziņā...

Esmu bijības un sajūsmas pilna. Kā gan citādi?

Es viņu pārtraucu. Atvainošanās nav vajadzīga. Tas ir lieki.

– Protams, mīļā!

Viņa pirksti glāsta manu roku, uzvelkot man pirkstā gredzenu, kas der kā cimds.

"Tu taču to nenožagi, vai ne?" – apmierināti iesmejos.

Mans apgādnieks ieguva gredzenu. Manī viss priecājas ar sajūsmu.

Uzreiz atceros kādu joku, kas mani šobrīd ļoti uzjautrina:

Sieva grūtniece vēršas pie vīra:

– Es gribu zemenes.

Vīrs negribīgi ģērbjas, bet tomēr saka:

– Labi, es tagad iešu to pirkt.

"Es gribu kaut ko nozagt!"

Interesanti, vai es būšu tāds pats?

Es paskatos uz zaigojošo gredzenu.

Ja es dabūšu gredzenu slimnīcā, tad viņš atnesīs visu, ko es gribēšu. Nav vairs jāuztraucas. Labs līgavainis, tev vajadzētu viņu paņemt!

– Nu ko tu domā par mani? – Īans aizvainots jautā, pievelkot mani sev klāt, lai skūpstu.

Mans topošais vīrs. Mans bērns. Tik daudz notikumu notika pusstundas laikā!

Es pat nezinu, par ko vairāk priecāties. Negaidīts mūsu ģimenes papildinājums, vai tas, ka mans mazais izdzīvoja, varbūt tas, ka viņš man piedeva, vai tas, ka Īans mani bildināja? Es plosos no milzīgas laimes.

Es nekad neesmu jutusies tik piepildīta ar mīlestību kā šajās sekundēs.

Drīz atnāks mana mamma un es dalīšos ar viņu savā laimē. Un viss kļūs vēl labāk.

Es izšķīstu viņa rokās.

Mēs šajā pasaulē esam tikai divi.

Ak, mēs trīs

Beigas